

Джеймс Гедлі Чейз

Реквієм блондинкам

Розділ перший

Одного погляду на Кренвіль було цілком достатньо. Я їхав головною вулицею міста, і крізь відчинені вікна мого «паккарда» долинав сморід бруду та помиїв. Далеко попереду височіли цегляні комини ливарних цехів, що здіймалися просто в небо. Вони випльовували чорний дим, який закоптив усе довкола жовтуватою кіптявою.

Відчув непоборну відразу до міста, яке мені відразу не сподобалося.

Перший же поліцейський, якого я зустрів, був неголений, і на його кітелі бракувало двох ґудзиків. Другий, котрий регулював рух, тримав у роті сигару.

Завалені сміттям тротуари були залюднені. На перехрестях товклися групи чоловіків. Дехто читав газети, а інші намагалися підглянути написане. Заклопотані жінки, втиснувши голови в плечі, швидко їх проминали. Крамниці неначе спорожніли; навіть власники барів повисипали на сонце. Не варто й говорити, що Кренвіль гудів, мов розтривожений вулик, від ледь стримуваного гніву та збудження. Я зрозумів це, ледь поглянувши на людей.

Пригальмував біля аптеки, і, скориставшись тамтешнім телефоном, подзвонив Льюїсу Вулфу. Повідомив, що вже на місці.

— Тоді їдьте сюди. — Це був тон людини, яка звикла, щоби все було так, як вона хоче. Голос був хрипкий і нетерплячий.

— Виїжджайте з міста і на світлофорі поверніть направо, а потім проїдьте ще з мильо.

Я відповів, що скоро буду, і вийшов з аптеки. Біля мого авто зібрався натовп роззяв. Спершу я не зрозумів, чому. Коли почав проштовхуватися через юрмище, почув, як хтось сказав:

— Це детектив із Нью-Йорка!

Я швидко поглянув у той бік через плече, але не зупинився.

Там стояла групка хворобливих на вигляд, жалюгідних, брудних, втомлених та розлючених людей. Чолов'яга з великим кадиком промовив:

— Якщо в тебе є клепки в голові, ти негайно заберешся звідси!

Я був ошелешений, що він отак говорить зі мною.

Поміж чоловіків пронісся якийсь гомін. Вони наблизилися до мене, і вигляд у них був такий, наче вони хочуть мене відгамселити.

Я швидко відчинив машину і прослизнув на водійське сидіння.

Чолов'яга з кадиком просунув неголене обличчя у вікно мого авта.

— Звалюй звідси, чистоплюю! — сказав він твердо. — Ти нам тут непотрібний!

Я завів двигун.

— Не хвилюйся ти так! — примирливо сказав я, хоча мені дуже хотілося заїхати йому в пику, і повільно рушив. У бічне дзеркало бачив, як усі вони пильно дивляться мені услід.

Відчув, що аж спітнів — однак я прибув сюди не для того, щоби битися з усілякими волоцюгами. У мене були трохи інші плани.

Будинок Вулфа я знайшов доволі легко. Він був такий великий, що я просто не міг його проминути. Від будинку до дороги спускався прекрасний зелений газон — завбільшки чи не в півакра. Пішохідна доріжка та під'їзна алея були широкими, а розквітлі кущі обабіч були варті того, щоби на них поглянути.

Залишивши машину на дорозі, я піднявся галявиною нагору, ступив під навіс портика з гострим дахом та подзвонив у двері. Служник — вельми спостережливий чоловік років п'ятдесяти, котрий безшумно виріс на порозі — провів мене в кабінет Вулфа. Це було щось! На стінах, оздоблених

фресками, висіли гобелени; ковані залізні решітки за високими французькими вікнами імітували балкони; важкі дубові різьблені крісла стояли довкруг масивного мармурового столу із гнутими ніжками. Тридцять років тому це, мабуть, була справді вражаюча кімната.

Вулф сидів біля вікна, чекаючи на мене. Він був огрядний та гладкий. Голова його була майже ідеально круглою під копицею коротко стриженого сивого волосся. Своїм гачкуватим носом та тонкою, жорсткою лінією рота він нагадав мені восьминога. Його безбарвні очиці обмацали мене, однак він не промовив ані слова.

— Я телефонував вам п'ять хвилин тому, — сказав я. — Я детектив нью-йоркського Бюро міжнародних розслідувань. Ви просили, щоби надіслали когось, хто міг би вам допомогти.

— Це ви так кажете, — гаркнув він, дивлячись на мене з підозрою, — але звідкіля мені знати, що ви дійсно звідти?

Я подав йому своє посвідчення детектива. Воно було розроблене самим полковником Форсбергом, моїм шефом, спеціально для таких недовірливих та дратівливих клієнтів, як Вулф. Картка була зроблена добротно. Зверху на ній розміщувався герб із написом «Міжнародні розслідування»; всередині були моя фотографія і персональні дані — з відбитками пальців включно — ще й підписана генеральним прокурором Нью-Йорка.

Вулф довго розглядав моє посвідчення. Можливо, він отримував задоволення від того, що я стою отак перед ним.

— Сподіваюсь, воно справжнє, — пробурмотів він нарешті і недбало кинув його мені. — Чи відомо вам, чому ви тут?

Я відповів, що це мені невідомо.

Він поправив золотий ланцюжок на годиннику і показав рукою на одне з крісел.

— Сідайте.

Я вибрав найзручніше крісло в кімнаті, підтягнув його до Вулфа та із задоволенням випростав ноги. Кілька хвилин він мовчки дивився у вікно.

Не знаю, у чому полягала його тактика, та вона виявилась невдалою. Я безмовно спостерігав за ним, вичікуючи.

— Бачите це? — зненацька гаркнув він, тицяючи у щось за вікном.

Я простежив за його рукою і змушений був нахилитися, щоби помітити купу димарів удалині.

— Це все було моє.

Не знав, співчувати йому чи вітати, а тому промовчав.

— Я управляв цим двадцять років. Усе це було моє — до останнього гвинтика. Минулого місяця я все полишив, — його обличчя при цих словах якось зразу обвисло, тож я змушений був щось буркнути у відповідь.

Здається, мої слова його розлютили.

— Такий молокосос, як ви, нездатний цього зрозуміти, — поспішно додав він, і його водянисті очі зблиснули. — Я працював там по дванадцять годин щодня двадцять років поспіль — і тепер мені цього не вистачає.

Я відповів, що, здається, тепер його розумію.

Він оперся на підлокітник крісла.

— Вже через три дні, як полишив роботу, я мало не збожеволів від нудьги. Знаєте, чим я маю намір тепер зайнятися?

Він нахилився вперед і на його обличчі читалося збудження.

— Я хочу стати мером цього клятого містечка і сколихнути його, як слід.

Мене би не здивувало, навіть якби він виявив намір стати хазяїном Білого дому.

— Однак є ще два кандидати, — додав він із похмурою ноткою в голосі. — Вибори за місяць. І в мене є лише три тижні, щоб віднайти тих зниклих дівчат.

Я не розумів, про що він говорить.

— Яких зниклих дівчат?

Він нетерпляче махнув рукою.

— Не пам'ятаю їхніх прізвищ — моя секретарка ознайомить вас із деталями. Словом, пропало троє дівчат. Еслінгер і Мейсі скористаються їхнім зникненням, щоби додати собі голосів. Я щедро заплатив Форсбергу — і я вам не заздрю, якщо ви не впораєтесь із завданням.

Зі мною таке не спрацьовувало. Та я вже бачив, що він не той, хто вникатиме в деталі. Тож просто сидіти тут і слухати його — марнування часу.

— Здається, мені краще поговорити з вашою секретаркою, — промовив я, підводячись.

— Так, вона вам все розповість, — і він енергійно хитнув головою у відповідь. — Тільки пам'ятайте, що я планую стати мером цього містечка. А коли я вже чогось хочу, то я це отримую. Затямили?

Звісно ж, я затямив.

Він подзвонив, і на порозі з'явилась дівчина років дев'ятнадцяти-двадцяти — маленька, худенька й налякана. Вона була в окулярах і вигляд мала такий, що їй дуже хотілося підгодувати.

— Це детектив, — муркнув їй Вулф. — Забери його з собою і розкажи все, що він захоче знати.

Вона з цікавістю оглянула мене і попрямувала до дверей.

Я підвівся.

Вулф додав:

— Пам'ятайте, що я вам казав — мені потрібні результати! І не приходьте сюди доти, поки не матимете, що сказати.

Я відповів, що вже скоро зможу дещо вияснити і вийшов з кімнати услід за дівчиною. Вона провела мене крізь хол у кімнатку, яка, вочевидь, слугувала

їй офісом.

— Я — Марк Сп'юек, — відрекомендувався я, коли вона зачинила двері. Сподіваюсь, що не надто відволік вас від роботи!

Дівчина знову зацікавлено поглянула на мене. Можливо, вона ніколи раніше не бачила детектива.

— То що б ви хотіли знати? — перепитала вона, обходячи свій стіл.

Я присів на незручний стілець. У цій кімнаті комфортом і не пахло.

— Містер Вулф написав листа моєму шефові, полковнику Форсбергу, долучив чек і попросив залагодити для нього одну справу. Але він не повідомив, яку саме. Нею займатимусь я, тож хотів би знати, про що йдеться.

— Тоді мені доведеться викласти все, що трапилося.

— Еге ж.

— Приблизно місяць тому, — почала вона тихим, монотонним голосом, — у місті зникла дівчина, яку звали Люсі Мак-Артур. Її батько працює в аптеці на розі Сідней та Мюррей-стріт. За кілька днів по тому зникла ще одна дівчина. Вона була донькою двірника на прізвище Денгейт. Іще за тиждень пропала третя дівчина, Джой Кунц. Містер Вулф пішов до шефа поліції Мейсі, щоб з'ясувати, як проходить розслідування. Ви ж бачите, що в місті дуже неспокійно. Батьки молодих дівчат, природно, дуже стурбовані, а місцева преса натякає на якогось серійного вбивцю.

Після візиту містера Вулфа поліція врешті зайнялася цією справою. Вони обшукали всі покинуті будинки у Кренвілі та в одному з них знайшли черевик, який належав Джой Кунц. Більше їм нічого не вдалося знайти. Досі в них нема жодної версії. Але знайдений черевик викликав паніку в місті. Містер Вулф подумав, що слід долучити до розслідування професіоналів — саме тому ви й тут.

Вона урвала розповідь і провела пальцями по столу, залишивши відбитки на полірованій поверхні.

— Це хоч щось прояснює, — сказав я, захоплюючись тим, як чітко та ясно вона все виклала. — А хто такий Еслінгер?

— Власник похоронного бюро.

Вона промовила це, не зводячи з мене очей. — Він також балотується в мери.

— Власник похоронного бюро? — я не зміг приховати здивування.

Коли ж вона на це ніяк не зреагувала, я спитав:

— А які у вашого боса шанси стати мером?

— Гадаю, що дуже великі. Робітники його люблять, — мені здалося, що я вловив в її голосі натяк на те, що й вона його любить. Втім, не був у цьому впевнений.

Так чи інакше, я не міг уявити, щоби робітники могли бути прихильними до Вулфа, але свої міркування залишив при собі.

— Отже, містер Вулф думає, що коли він знайде дівчат, то його популярність зросте і він стане мером, чи не так?

Вона кивнула:

— Щось таке.

— А що каже на це Еслінгер?

— Він розпочав власне розслідування.

Я був дещо здивований.

— А хто працює на нього?

— У Кренвілі є власний детектив, — сказала вона. — Містер Еслінгер не хотів, щоб у цю справу були замішані сторонні.

Я гостро глянув на неї.

— Звучить так, ніби ви з ним погоджуєтесь.

Дівчина почервоніла і сказала:

— Мої особисті думки тут нікого не цікавлять.

Доволі довго я дивився на неї, а потім запитав:

— А чому містер Вулф сам не звернувся до того вашого детектива?

Вона міцно стиснула губи.

— Бо він не дуже довіряє жінкам. Річ у тім, що місцевим детективним бюро заправляє жінка.

Це було доволі несподівано і прозвучало не надто заспокійливо й для мене — бо я й сам не дуже довіряю жінкам. На мить я замислився, а потім спитав:

— А що з цього приводу думає поліція?

— Вони не допомагатимуть ані містерові Вулфу, ані містеру Еслінгеру. У шефа поліції Мейсі — власний кандидат.

Я засміявся.

Вона була вже не такою церемонною, однак все ще не підводила очей.

— Так, все це доволі складно, — визнала секретарка. — Шеф поліції Мейсі хоче бачити мером свою людину — Рубі Старкі, тож розпочав власне розслідування.

— А хто такий Старкі?

Вона хитнула головою.

— Боюся, я небагато про нього знаю — лише те, що він картяр; тож не думаю, що це вдала кандидатура на посаду мера.

— Ну, це вже щось — якщо зважити на те, що ви про нього нічого не знаєте, — сказав я з посмішкою. — А як щодо тих дівчат? Не ангелами ж



вони були?

— Вони просто зникли — оце й усе. І поки що нічого про них не відомо.

— Зрозуміло.

Щоб хоч якось розслабитися, я запалив сигарету. Справа видавалася страшенно заплутаною.

— Тож підсумуймо: щоби знайти дівчат, розпочато три різні розслідування. Вулф, Еслінгер та Мейсі знають, що хто тих дівчат знайде, той і матиме найкращий шанс стати мером. Сумнівно, що поліція мені якось допоможе, і навряд чи я буду популярним у Кренвілі, бо я тут чужий. Детектив Еслінгера матиме підтримку міста, але не поліції. Все вірно?

Дівчина ствердно кивнула.

Я згадав натовп чоловіків, який нещодавно оточив мою машину. Мабуть, я чудово проведу тут час.

— Напруга в місті зростає, чи не так?

— Людей турбує те, що досі нічого не зроблено. Минулої ночі в місцевому відділку поліції навіть побили вікна.

Вона говорила про це на диво спокійно.

І я подумав, що коли не буду обережним, то вони тут легко скрутять мені шию.

— Чи не можете ви дати мені імена та адреси всіх людей, котрих щойно згадували?

Дівчина відчинила шухляду стола і витягла звідти аркуш паперу.

— Я передбачила, що вам це знадобиться.

Я подякував їй і сховав аркуш у кишеню.

— Піду трохи розімнуса, — сказав я, підводячись. — Можливо, за кілька днів мені вдасться щось розкопати для містера Вулфа.

Раптом вона поглянула мені просто у вічі. Мене приголомшив її погляд: там читалась ненависть! Працюючи на Вулфа, вона була на боці Еслінгера! З таким босом, як Вулф, я її не засуджував, та все одно це стало для мене несподіванкою. Я усвідомив, як важко мені буде.

— Де би я міг залишити свою машину?

Вона здивувалася.

— Залишити машину? — перепитала вона.

— На ній нью-йоркські номери. Здається, вони тут не вельми популярні. Дехто вже мені про це натякнув.

На мить на її обличчі промайнуло задоволення, але потім вона знову опанувала себе.

— Ви можете залишити її за рогом будинку, в гаражі. Там достатньо місця.

Я подякував.

— Забув запитати ваше ім'я, — спитав я уже коло дверей.

— Вілсон.

Вона почервоніла й знітилася.

— Ви дуже допомогли мені, міс Вілсон! — сказав я. — Сподіваюсь, я не надто багато часу у вас забрав.

Вона відповіла, що ні, й підтягнула до себе друкарську машинку.

\*

Я замовив собі номер в готелі «Істерн» на Мейн-стріт, залишив там речі та знову вийшов на розпечену вулицю. Узяв таксі до аптеки, в якій працював Мак-Артур.

Здавалося, таксист дочекатися не міг, поки мене спекається — він навіть проїхав на червоне світло, незважаючи на те, що в якомусь ярді від нас стояв регулювальник-поліцейський. Той навіть не повернув голови у наш

бік. І я подумав, що шеф поліції Мейсі — геть тупий чолов'яга.

Через чотири хвилини карколомної їзди ми опинились на похмурій, брудній вулиці, облямованій багатоквартирними будинками, де здавалось житло в оренду. Металеві пожежні сходи вилися уздовж будинків нагору, і на цих сходах стояли чи сиділи групами чоловіки та жінки. Їхні обличчя як по команді повернулись на звук таксі. Деякі жінки крикнули щось своїм чоловікам крізь відчинені кватирки — аби ті нічого не пропустили.

Я вже знав, що зробив помилку, приїхавши сюди на таксі. Тож звелів водієві зупинитись, не доїжджаючи до названого будинку.

— Адреса, яка вам потрібна, он там, — сказав він, пригальмовуючи.

Я попросив таксиста проїхати трохи далі, і той, сердито глянувши на мене через плече, проїхав уперед. Наприкінці вулиці він повернув наліво, і я звелів йому зупинитися. Дав йому п'ятдесят центів і вийшов з машини до того, як він спромігся щось сказати. Обійшов квартал, даючи можливість роззявам трохи заспокоїтися. Тоді неквапно пішов вулицею, що вела до помешкання Мак-Артура.

Увесь час відчував, що мене проводжають поглядами. Я йшов, не підводячи очей, однак знав, що ті розтелепи гадають, хто я такий і для чого тут вештаюся. Це — найгірша частина роботи в такому маленькому містечку, як Кренвіль. Усі знають один одного і чужинець тут — як більмо в оці.

Потрібний мені будинок виявився п'ятиповерховою будівлею на середині вулиці. Я був радий якнайшвидше зайти в під'їзд — подалі від цікавих очей. Внизу висіли чотири поштові скриньки — квартира Мак-Артура знаходилась на третьому поверсі.

Я піднявся сходами. Доріжки на них не було, однак східці були чисті. В під'їзді витав затхлий запах їжі, та загалом тут було не так вже й гидко.

Я постукав у двері квартири на третьому поверсі й трохи зачекав.

Двері відчинив неголений чоловічок у сорочці без комірця, зім'ятих штанях та домашніх капцях. Його худе, жовте обличчя було сумним.

— Що вам треба? — запитав він, дивлячись на мене крізь товсті скельця

окулярів.

— Містере Мак-Артур?

Він кивнув. Я бачив, що його здивувало, коли його назвали «містер». Вигляд у нього був такий, наче йому багато чого довелося зазнати в житті.

— Це стосується вашої доньки, — обережно промовив я, пильно вдивляючись у нього.

Страх і надія зблиснули в його очах одночасно, і він змушений був опертись об одвірок.

— Її... її знайшли? — з надією запитав він.

— Ще ні, — і я зробив крок уперед. — Хотів би зайти на хвилику.

На його обличчі читалося розчарування, але він пропустив мене.

— Тут не прибрано, — пробурмотів він, наче вибачаючись. — Я не можу думати про порядок тепер, коли усе це звалилось на мене.

Я щось співчутливо буркнув і зачинив за собою двері. Кімната була маленька, чиста та вбого умебльована. В кутку на мотузці сушилися жіночі панчохи та білизна.

Мак-Артур став біля столу, запитально дивлячись на мене.

— То звідки ви?

Я витяг посвідчення детектива і помахав ним йому під носом. І ще до того, як він зміг його роздивитися, сховав у кишеню.

— Я займаюся справою про зникнення вашої доньки, — пояснив. — Надайте мені необхідну допомогу — і я знайду її.

— Звісно ж! — охоче погодився він. — А що ви хочете знати? Тут вже перебувало стільки людей з різними запитаннями... — він у відчаї переплів руки. — Але досі нічого не зроблено!

Я присів обіч столу.

— Як ви гадаєте, що з нею сталося?

— Не знаю, — він намагався вгамувати дрож у руках, але це йому не вдавалося. Ці руки нагадали мені тріпотливі крильця метелика.

— Відколи це сталося, я ні про що не можу думати.

— Чи була вона щаслива вдома? Ну, чи не думаєте ви, що вона могла втекти з дому чи щось таке?

Він безрадно хитнув головою.

— Вона була слухняною дівчинкою. Мала хорошу роботу і чулася щасливою.

— Чи вірите ви в усі ці нісенітниці про серійного вбивцю?

Раптово він сів і затулив обличчя руками.

— Не знаю.

З нього було мало користі.

— Ви, певно, знаєте, що всі ці зникнення будуть використані для того, щоб додати голосів одному з кандидатів на посаду мера? — сказав я якомога терплячіше. — Як ви гадаєте, чи це можливо — підплатити дівчатам, аби вони зникли на якийсь час? Тобто, чи могла би ваша донька піти на таке?

— Все, що трапилося з Люсі, сталося всупереч її волі, — прошепотів він.

— Ви ж не думаєте, що її вже немає в живих, містере?

Я подумав, що це вельми вірогідно, але не сказав цього вголос. Однак ще до того, як я зміг продовжити, двері різко відчинилися, і на порозі постала огрядна сива жінка. Очі її були налиті кров'ю, повіки опухли.

— Хто це, Томе? — запитала вона, підходячи ближче.

Мак-Артур сказав якимось туманно й ніяково:

— Це щодо Люсі.

— Все гаразд, місіс Мак-Артур, — квапливо додав я, — я лише допомагаю з розслідуванням.

Стиснувши губи, вона оглянула мене.

— Ви працюєте на Вулфа!

Чомусь це її схвилювало. Повернувшись до чоловіка, вона сказала:

— Ти, дурню! Навіщо ти його сюди впустив? Це Вулфів шпигун!

Мак-Артур поглянув на неї благально.

— Він хоче допомогти, — пояснив схвилювано. — Нам зараз потрібна будь-чия допомога, Мері.

Вона підійшла до дверей і розчахнула їх.

— Забирайтеся звідси! — звеліла вона мені.

Я хитнув головою.

— Ви мене не зрозуміли, місіс Мак-Артур! — сказав я заспокійливо. — Чим більше людей в цьому задіяні, тим швидше Просуватиметься розслідування. Ви хочете знайти доньку, і я можу вам у цьому допомогти. Це не коштуватиме вам ані цента.

— Він правий, Мері! — сказав палко Мак-Артур. — Він лише хоче допомогти!

— Я не прийму допомоги від такого мерзотника, як Вулф! — сказала жінка і вийшла, грюкнувши дверима.

Мак-Артур заломив руки.

— Вам краще піти, — сказав він. — Вона пішла по брата.

Мені було на це начхати — навіть якщо б вона пішла по цілий загін морської піхоти.

— Не хвилюйтеся! — сказав я, навіть не порухавшись. — Але чому вона

так ненавидить Вулфа? Чим він заслужив таку нелюбов?

— Його тут ненавидить більшість. Принаймні, всі ті, хто хоч колись працював на нього, — сказав Мак-Артур, з тривогою позираючи на двері.  
— Все одно ви про це дізнаєтесь.

Жінка й справді повернулася. Разом із кремезним чоловіком років сорока. Він був суворий і самовпевнений.

— Оцей? — запитав він у місіс Мак-Артур.

— Так! — у її голосі прозвучала зловтішна нотка, що розлютила мене.

Чолов'яга підійшов до мене.

— Забирайтеся звідси і тримайтеся від нас подалі, — сказав, тицьнувши пальцем мені в груди. — Нам тут не потрібний Вулфівський шпигун.

Я схопив його за палець і злегка смикнув. Цього я навчився в одного хлопця, котрий деякий час прожив у Китаї.

Завивши від болю, чолов'яга впав на коліна, а я вишкірився.

— Не будь мамієм, — промовив я, допомагаючи йому звестися на ноги. — Ти що, жартів не розумієш?

Він упав на крісло, стогнучи і тримаючись за руку.

Я пішов до дверей.

— Ви всі тут схиблені, — сказав я їм. — Невже ви не розумієте, що втрачаєте час? Я міг би знайти дівчину, якби ви мені допомогли. Звісно ж, це ваша справа, однак ваша донька зникла ще чотири тижні тому, а досі ніхто нічого не з'ясував. Якщо вас це влаштовує, то мені вас шкода. Бо якщо я не знайду її, то, принаймні, відшукаю двох інших. Але тоді, можливо, вже й не буде кого шукати. Добре подумайте над цим. Я зупинився в готелі «Істерн». Якщо вам потрібна буде допомога, то знаєте, де мене знайти. Особисто ж мені байдуже, прийдете ви, чи ні.

Я й на мить не зупинився, щоби поглянути, яке враження справили на них

мої слова. Вийшов із кімнати і зачинив за собою двері.

Редакція «Кренвільського вісника» знаходилась на четвертому поверсі старої напіврозваленної будівлі, затиснутої між торговим центром, де продавали товари зі знижками, та аптекою. У маленькому темному холі було брудно, тхнуло тютюном і потом. Ліфт не працював, тож мені довелося йти пішки. Я довго блукав четвертим поверхом, аж поки не помітив на дверях скляну табличку із облупленим написом, зробленим чорною фарбою: «Кренвільський вісник».

Я повернув ручку та увійшов у вузьку кімнатку з двома вікнами, усе вмеблювання якої складали ветхий письмовий стіл, полицки з підшивками газет та потертий килимок на підлозі.

Жінка, котра сиділа в кімнатці, відвела погляд від вікна і глянула на мене без особливого інтересу. Мала років сорок і була худа й неохайна. Вигляд у неї був кислий.

— Редактор у себе? — спитав я, піднімаючи капелюха та намагаючись глянути на неї більш приязно, ніж вона на мене.

— А хто його питає? — поцікавилась вона тоном, з якого я зрозумів, що редактора нечасто турбують відвідувачі.

— Мене звати Сп'юек, — відрекомендувався. — І я тут не для того, щоби продати йому якусь дурницю чи просто змарнувати.

Вона відчинила двері в дальньому кінці кімнати, які я спершу й не помітив, і зникла за ними. Я притулився до стіни і запалив сигарету. Вирішив, що як на редакцію газети, це нікчемна місцина. Міська газета має займати більш презентабельне приміщення.

Невдовзі жінка повернулася.

— Містер Діксон може приділити вам кілька хвилин, — я проминув приймальню, посміхнувся жінці й увійшов у сусідню кімнату.

Вона була ще гіршою, ніж приймальня. У кріслі-вертушці сидів немолодий тип у сірому вовняному костюмі — такому заяложеному, що аж вилискував від бруду та старості.



Блідо-сіра лисина вимальовувалась на маківці посеред ріденького сивого волосся. Власник усього цього мав проникливі сіро-зелені очі та гачкуватий ніс, котрий, певно, свого часу багато кого дзьобав.

— Містере Сп'юек? — перепитав він густим баритоном.

Я кивнув.

— Присядьте, містере Сп'юек.

І вказав жирною волохатою рукою на стілець навпроти.

— Завжди радий вітати гостей нашого міста.

Він зробив паузу, дивлячись на мене вичікувально.

— А ви ж, гадаю, наш гість?

Я присів.

— Можна сказати, що так, — підтвердив я, присуваючи стільця до столу. — Але до того, як викладу свою справу, я би хотів вас дещо запитати.

Він поколупався у вусі. Потім витяг пальця, уважно його оглянув і витер об штани.

— Та що завгодно, — відповів він, посміхаючись. Однак його посмішка була фальшивою та доволі кислою і не відбилася в очах.

— Вам же байдуже до того, хто стане мером міста? — випалив я.

Він не очікував такого запитання. Тому швидко прикрив очі повіками і заповз у свій панцир, ніби потривожена черепаха.

— Цікаво, навіщо ви це спитали? — зронив він після хвилинного мовчання.

— Невже ви не можете відверто сказати «так» чи «ні»? — зауважив я, струшуючи попіл на потертий килим.

Він гостро глянув на мене, розмірковуючи.

— Гадаю, що міг би, — сказав обережно. — Але не розумію, чому я повинен обговорювати політичні питання з незнайомцем, містере Сп'юек.

Ми поглянули один на одного.

— Вам не слід сприймати мене як чужинця, — відповів я. — Якщо викладете свої карти на стіл, то ми зможемо бачитися доволі часто.

Він обміркував мою пропозицію і зненацька розсміявся. Сміх його радше нагадував завивання гієни.

— А ви з характером, сер, — зауважив він, витираючи руки промокальним папером. — Справді, чом би вам цього й не сказати? Що ж, дозвольте, як ви кажете, викласти свої карти на стіл. Вибір — між містером Вулфом та містером Старкі — не такий уже й великий; містер Еслінгер був би кращим мером. Але загалом мені не так і важливо, хто стане мером. Я здатний розглядати перебіг виборчої кампанії неупереджено.

— Достатньо відверто, — сказав я, дістаючи своє посвідчення детектива і подаючи йому.

Він роздивлявся його з очевидним інтересом. Розглядав так довго, що за цей час можна було вивчити все напам'ять. Нарешті повернув мені картку.

— Вельми цікавий документ, — зауважив він і знову поколупався пальцем у вусі. — Я відразу здогадався, що ви — детектив із Нью-Йорка.

Я пильно вдивлявся у нього, щоби зауважити, коли нарешті на його обличчі з'явиться загальний ворожий вираз, однак таких змін я не помітив.

— Можливо, ви навіть захочете мені допомогти, — зронив я, ховаючи посвідчення в кишеню.

— Я міг би, — відповів Діксон, постукуючи пальцями по брудному столу. — Але не бачу причини, чому мав би це робити. Я нікому не допомагаю, містере Сп'юек.

Я посміхнувся.

— Можливо, інші просто не потребують вашої допомоги, — сказав я. — А

все, що мені потрібно — це трохи інформації про Кренвіль. До того ж я уповноважений за це заплатити.

Він заплющив очі, однак недостатньо швидко, щоб я не встиг помітити в них інтерес та жадібність.

— Дуже цікава пропозиція, — пробурмотів він. — То яка інформація вам потрібна?

— Наскільки я зрозумів, шеф поліції Мейсі хоче, щоби мером став Рубі Старкі. Чи не можете ви мені сказати, чому?

Діксон глибокодумно почував схожий на дзьоб ніс.

— Я не хотів би висловлювати власну думку, але можу повідомити громадську. Звісно ж, якщо це вам якось допоможе.

— Продовжуйте, — заохотив його я, знаючи, що так чи інакше дізнаюсь і його думку.

— Проблема з Кренвілем полягає в тому, — почав він, — жмакаючи в руках промокашку і дивлячись на мене проникливими, хитрими очима, — що впродовж останніх двадцяти років усі мери вибиралися з обіцянками «покращення».

І Кренвіль вже такий «покращений», що гроші тут вже не можуть вільно обертатися.

Для того, щоб місто процвітало, людину праці — такого собі містера Спенсера — слід заохочувати, щоб він витрачав свої гроші. Сумним є той факт, що коли не ужити певних заходів, то великих прибутків тут не отримаєш.

— Двадцять років тому Кренвіль мав чотири гральні заклади, іподром, два шикарні нічні клуби і навіть невеличкий бордель. Люди витрачали зароблені гроші на розваги, і місто процвітало. Тепер усі подібні місця зачинені. Відчуваєте різницю?

Він узяв олівця і почав на ньому малювати куб.

— Мейсі хоче, щоби Старкі став мером, тому що той заохочуватиме всі види розваг, які приносять прибутки. Мейсі мріє знову відкрити гральні заклади, нічні клуби і навіть іподром. А Старкі має великий досвід у цьому і легко би з усім впорався.

Діксон домалював куб і почав долонею катати олівець по столу.

— Мейсі нікудишній поліцейський, але чудовий бізнесмен.

— Якщо Старкі візьме усе тут у свої руки, Кренвіль невдовзі стане містом розпусти, чи не так? — я намагався сказати це якомога байдужіше.

— Вельми вірогідно, містере Сп'юек. Я би навіть сказав, що це цілком ймовірно, — він посміхнувся мені. — Однак прошу вас, не посилайтеся на мене ніде. Я би не хотів, щоби будь-хто знав мою думку з цього приводу... принаймні, зараз.

— А якщо вибори виграє Еслінгер?

— Ну, в Еслінгера інше бачення майбутнього міста. Думаю, при ньому багато що покращиться. Я, звісно ж, не знаю цього достеменно, бо, як для Кренвіля, він занадто лівих поглядів, але дуже щира людина.

— Розкажіть мені про нього докладніше, — попросив я.

Діксон відкинувся у кріслі, зчепивши долоні.

— Так... дозвольте мені подумати... — сказав він, нахмуривши лоба і зосереджено втупившись у стелю. — Він приїхав до Кренвіля тридцять років тому. Якийсь час був помічником у похоронному бюро Морлі. Невдовзі містер Морлі помер, і Еслінгер перебрав усе у свої руки. Завжди був сумлінним, старанним працівником і багато зробив для міста. Його люблять, йому довіряють. Вам він сподобається, містере Сп'юек, хоча може не сподобатися його дружина.

Тут він поглянув у вікно й хитнув головою.

— Дуже рішуча жінка. Мене завжди цікавило, чому містер Еслінгер із нею одружився, — і додав, притишивши голос: — Вона п'є.

Я щось муркнув.

— У них є син, — продовжував розповідь Діксон. — Чудовий хлопець! Вдався у батька в усьому. Розумний і тямовитий. Вивчає медицину, й гадаю, його чекає блискуче майбутнє.

Діксон знову поколупався у вусі.

— Мати його просто обожнює. Це її єдиний інтерес — окрім пляшки, звичайно!

І він хитнув головою при вигляді маленького шматочка сірки, який йому вдалося видобути з вуха.

— Чи є в нього гроші? — запитав я.

Діксон стис губи.

— В Еслінгера? Це залежить від того, що ви називаєте грошима. В нього невеличкий, але доволі прибутковий бізнес. Люди мруть. Насправді у Кренвілі висока смертність, бо його не можна назвати здоровим містом, — він поглянув на мене з хитрою самовдоволеною посмішкою. — Принаймні, не для всіх він такий.

— Я вже мав нагоду це помітити, — зауважив я, — однак мене не так легко залякати.

Ми глянули один на одного, потім я витяг пачку сигарет «Кемел» і запропонував йому пригоститися.

— Як ви гадаєте: що сталося зі зниклими дівчатами? — запитав я, запалюючи сигарету.

— Те, що я думаю, і те, що друкую в газеті — різні речі, — промовив він обережно. — В мене працює один молодик, котрий висвітлює місцеві новини. Він любить сенсації. Саме він і переконав мене, що версія про серійного вбивцю збільшить тираж газети.

І Діксон вищирив у лукавій посмішці свої жовті зуби.

— Він був правий, містере Сп'юек — це справді збільшило тираж.

— Але ви ж у це не вірите?

Він хитнув головою.

— Особисто я — ні.

— А яка ваша версія?

Він знову хитнув головою.

— Не зважайте на те, що я думаю, містере Сп'юек! Вам не слід забивати собі голову версіями старої людини.

— Ну ж бо, скажіть! — наполягав я. — Мені стане у пригоді будь-яка допомога!

Однак я бачив, що він воліє відмовчатися.

— Тут слід звернути увагу на таке, — сказав він. — Якщо дівчат убили, то де ж їхні тіла?

— Я вже думав над цим, — відповів я. — Може, у вас є якісь міркування?

— Жодних, — швидко озвався він. — Вам доведеться самому це з'ясувати. Без сумніву, містер Вулф вам за це добре заплатив.

— Так собі, — зауважив я і вирішив покластися на волю випадку.

— Еслінгер найняв жінку-детектива, чи не так? — Після паузи я продовжив свій допит.

— До того ж дуже гарненьку й милу молоду жінку, — додав Діксон, і погляд у нього при цьому зробився майже масний. — Вона вам сподобається. Звісно ж, у неї нема жодного досвіду таких розслідувань...

— Чи вдалося їй щось розкопати?

Діксон хитнув головою й посміхнувся.

— Не думаю, що хоч хтось від неї цього очікував, — відповів він, роблячи наголос на «хоч хтось».

— Це ж не на руку Еслінгеру, еге ж? — промовив я, пильно до нього придивляючись.

Він кивнув, однак нічого не відповів.

— І все-таки Еслінгер її найняв! Він же не думає, що вона побіжить радитися з суддями у кожній дрібниці? Тоді це взагалі не має сенсу.

Діксон узяв олівець і знову почав малювати свій куб.

— Я можу лише висловити вам деякі свої міркування, — сказав він, ніби виправдовуючись, — однак ви не можете очікувати, що я зроблю усю роботу за вас.

Я відкинувся в кріслі й глибокодумно поглянув на нього. Кілька хвилин ми сиділи мовчки. Я вже знав, що він не схильний розвивати свою думку, тож спробував зайти з іншого боку.

— То що ви знаєте про зниклих дівчат?

Він відчинив шухляду столу і витяг звідти три фотографії — такі, які зазвичай робить вуличний фотограф. Подав їх мені.

— Запевняю вас, містере Сп'юек, всі дівчата — звичайні робітниці, без жодних таємниць чи особливостей.

Поглянувши на фотокартки, я цілком із ним погодився. Це були дівчата, яких щодня можна зустріти на вулицях будь-якого міста.

— Чи є в них щось спільне, окрім того, що всі вони — блондинки? — запитав я, повертаючи йому фото.

Він відкрив було рота, щоби щось відповісти, але тут задзвонив телефон. Він зирнув на апарат чи то злякано, чи то здивовано.

— Вибачте, — сказав він, беручи слухавку. І обережно наблизив її до вуха.

Я знову відкинувся у кріслі, неуважно дослухаючись до розмови.

Діксон спитав:

— То ви там? — і вислухав відповідь.

Я міг розрізнити чийсь голос на лінії. Це був високий голос, що говорив уривчасто, однак слів я не зміг розібрати. Раптом Діксон зіщулювся в кріслі.

— Розумію... — пробурмотів він у слухавку. — Так, звісно...Звичайно!

Він мовчки щось вислухав, і я почув звук відбою. Діксон повільно поклав слухавку на важіль і втупився у промокашку. Я помітив у нього на чолі краплинки поту, яких до цього не було.

— То чи є в них щось спільне, окрім того, що всі вони — блондинки? — повторив я по довгій паузі.

Він здригнувся, а потім поглянув на мене так, наче забув, де знаходиться.

— Боюсь, я не зможу приділити вам більше часу, містере Сп'юек! — сказав він, ховаючи погляд. — Дуже приємно було з вами познайомитися!

Він підвівся і простяг мені м'яку, спітнілу руку. Його обличчя було кольору оббілованої баранячої туші, і на правій скроні нервово сіпалась жилка.

— Не думаю, що вам варто до мене ще заходити, містере Сп'юек! Ваш час надто дорогоцінний, тож я не хотів би його марнувати!

— Не турбуйтеся про мій час. Я сам про нього подбаю.

Я витяг гаманець, з якого стирчала банкнота у двадцять п'ять доларів.

— А оскільки я купую і ваш час, то й вам не слід про нього турбуватися.

— Вельми розсудливо, — озвався він, але тепер вже в його голосі та очах не було жодного інтересу. — Втім, мені нічого вам продати. Нічого — ви мене розумієте, містере Сп'юек?

Я сховав гаманець і глибокодумно глянув на нього.



— Хто вам телефонував? — запитав я.

— Ви його не знаєте, — відповів він, незручно вмощуючись у кріслі. — Вдалого дня, містере Сп'юек! Сподіваюсь, ви знайдете вихід самі.

Я оперся руками об стіл і нахилився до нього.

— Б'юся об заклад, що то був Мейсі чи Старкі, — зронив я, пильно вдивляючись у нього. — І впевнений, що вам наказати тримати язика за зубами. Хіба не так?

Він ще більше зіщулився і заплющив очі.

— Щасливо, містере Сп'юек! — м'яко промовив він.

— Бувайте! — відповів я і вийшов.

Секретарка з кислим виразом обличчя провела мене поглядом.

— На старого вилили відро холодної води, — сказав я собі. — Тепер треба буде його трохи розігріти.

Я відчував, що секретарка так і обпікає мене поглядом, однак не озирнувся. Зачинив за собою двері приймальні й повільно спустився сходами. Зловив себе на тому, що розсіяно насвистую «Похоронний марш» Шопена.

\*

Готель «Істерн» був незграбною триповерховою будівлею з уже звичними пожежними сходами перед входом. На терасі стояло з десяток крісел-гойдалок. Я піднявся сходами і через терасу пройшов у хол. Побачив пальми у шапках, масивні меблі з червоного дерева та бронзові плювальниці.

Клерк за конторкою схилився над книгою реєстрації гостей. Біля нього стояла дівчина. Вона була висока; золотаве волосся спадало на комір сіро-блакитної сукні з картатої тканини. На руці вона тримала легкий сірий плащ, а коло ніг її стояла валіза з наклейками різних готелів.

Я підійшов до конторки і вичекав трохи.

Клерк запитав у дівчини:

— Ви бронювали номер?

Вона відповіла заперечно.

Він із сумнівом поглянув на неї, і в мене склалось враження, що він збирається їй відмовити.

— А для чого замовляти номер заздалегідь? — запитав я. — У вас більше вільних кімнат, аніж у собаки бліх.

Він поглянув на мене холодно, але підсунув реєстраційний журнал до дівчини. Вона мигцем зирнула на мене і вписала своє прізвище. Дівчина була доволі гарненька. Мала свіжий колір обличчя та дрібні, проте правильні риси обличчя.

Порт'є подав мені ключ, і я пішов до ліфта. Носильник-негр підняв валізу гості і приєднався до мене. Дівчина зайшла в ліфт услід за нами, і ми піднялися на третій поверх.

Негр відімкнув двері дівчини — якраз навпроти моїх. Перш ніж зайти в свій номер, я озирнувся на дівчину. Вона також дивилась на мене.

— Дякую, — промовила і мило мені посміхнулася.

— Можливо, вам краще було б зупинитися деінде, — зауважив я. — Це препааршивий готель.

— І все ж він кращий за деякі інші, — відповіла вона, знову посміхнувшись та заходячи у свій номер.

Я зачинив за собою двері.

Про мою кімнату годі й розводитись. Ліжко біля вікна. Комод із білою плямою від розлитого джину та пара великих крісел. На столику поруч із ліжком — старомодний телефонний апарат з нефарбованою металічною базою та слухавкою з прозорою целулоїдною мембраною. Відразу за шафою для одягу — ванна кімната.

Я зняв капелюха і присів в одне з крісел. Гуркіт трамваїв за вікном та невпинний скрегіт ліфта між поверхами вказували на те, що спокою мені тут не буде.

Запалив сигарету, вирішивши, що мені допоможе випивка. Підійшов до телефону і замовив у номер пляшку шотландського віскі з содовою. Потім знову всівся у крісло і почав розмірковувати про Вулфа, Діксона та Еслінгера. Знову прокрутивши все в голові, дійшов висновку, що неприємностей мені не уникнути. Я не надто цим переймався, бо й раніше встрявав у халепи. Але подумав, що мені слід попередити про це полковника Форсберга, бо за особливо небезпечні розслідування передбачені спеціальні надбавки.

Я вже почав було подумки складати рапорт, котрий мав намір надіслати полковникові, коли стукіт у двері перервав хід моїх думок.

Гадаючи, що це принесли моє замовлення, я, не повертаючи голови, гукнув: «Заходьте!»

Дівочий голос промовив:

— Я зробила таку дурницю — десь загубила ключ від своєї валізи!

Я обернувся і підвівся з крісла.

Дівчина вже встигла зняти капелюшка і виглядала без нього ще гарнішою. Вона стояла у дверях, тримаючись за ручку, і з надією дивилася на мене.

У неї були спокусливі стегна і гарні довгі ноги.

— Звідкіля ви дізналися, що я мало не з дитинства люблю зламувати замки? — сказав я. — Я намагався приховувати це навіть від найближчих друзів!

Вона розсміялася.

— Я цього й не знала, — відповіла. — Просто подумала, що ви зможете щось із цим зробити — тому що ви такий дужий і на вигляд тямущий.

— Може, зайдете? — сказав я, запрошуючи її присісти в крісло. — Ось-ось

принесуть віскі з содовою. Моя матуся не любить, коли я п'ю наодинці.

Дівчина завагалася; тоді, зачинивши за собою двері, підійшла до крісла. Сіла, прикривши коліна спідницею, і звела на мене очі.

— Я справді лише хотіла, щоб ви відкрили мені валізу, — додала вона.

— Не хвилюйтеся так за свою валізу, — сказав я, знову сідаючи у крісло. — Відкрию її після того, як ми чогось вип'ємо. Я в цьому місті лише три години, а вже почуваюсь страшенно самотнім.

— Справді? — здивувалась вона. — Ніколи б не подумала, що ви можете почуватися самотнім.

— Лише в цьому місті, — сказав я. — Тут є щось таке, що мені не подобається. Воно недружнє. Хіба ви цього ще не помітили?

Вона хитнула головою.

— Я щойно приїхала. Можливо, нам варто познайомитися — чи ви проти?

— Мене звати Сп'юек, — відрекомендувався я, нахилившись до неї і насолоджуючись її виглядом. — Марк Сп'юек. Я детектив.

— Не кепкуйте з мене, — серйозно сказала вона. — Я надто давно в своїй професії. То що саме ви продаєте?

Я заперечно мотнув головою.

— Лише мозок, — відповів. — За нього у Кренвілі дають багато.

І подав їй візитку.

Вона уважно її вивчила і повернула мені.

— Отож, ви й справді детектив.

Вона з цікавістю оглянула мене. Дивовижно, але всі дами саме так на мене дивляться, коли дізнаються, хто я такий. Я вже до цього навіть звик.

— Мене звати Мерієн Френч, — продовжувала вона. — Я продаю модну

жіночу білизну. — І скорчила гримаску. — Але в такому містечку, як оце, вона розходиться не надто добре. Я відчуваю великий спротив. — Дівчина підправила волосся довгими пальцями. — Але я вже звикла до протидії.

Розсильний-негр приніс віскі з содовою. Глянув спочатку на мене, потім — на Мерієн Френч і закотив очі. Сунувши йому чайові, я врешті випхав його геть.

— Досі не зустрів у цьому місті нікого, хто міг би носити тонку білизну, — сказав я, зриваючи прозору захисну плівку з віскі. — Окрім вас, звісно, — додав я по хвилинних роздумах. — То як вам подобається це пійло?

Вона заперечно хитнула головою.

— Мама мені настійливо не рекомендувала пити міцні напої з незнайомцями. Тож я вип'ю лише содової.

— Ви впевнені в цьому?

— Цілком.

Я налив їй півсклянки содової, а собі нерозбавлене віскі і знову всівся у крісло.

— Ну, за успіх ваших починань у цьому місті! — сказав я й осушив половину своєї склянки. Віскі було хорошим, і коли воно досягло мого шлунка, я зрозумів, як сильно його потребував.

— Ви тут у справах чи на відпочинку? — спитала вона, витягуючи свої довгі ноги і зручно вмощуючись у кріслі.

— У справах, — відповів я, думаючи про те, що було би добре частіше запрошувати до себе якусь дівчину. І бажано, таку хорошу, як Мерієн Френч, а не якусь там повію, що миттю готова заплигнути до вас у ліжку.

— Ви вже чули? За останній місяць у Кренвілі зникли три дівчини-блондинки! Тож мене найняли, щоб я їх відшукав.

— Але ж це так просто! — сказала вона. — Чому ви не повідомите про них у поліцію? Ті зроблять за вас роботу, а ви отримаєте гроші. От якби хтось

міг зробити мою роботу за мене! Але мушу сама її виконувати.

Я допив віскі.

— Навіть і не подумав про це, — зауважив я. — А це непогана ідея.

— У мене повно хороших ідей, — сказала вона втомлено. — Але від них жодної користі. Приміром, два роки тому мені спало на думку, що добре було б вийти заміж і народити кілька дітей.

Вона заплющила очі і відкинулась на спинку крісла. — Але поки що це мені не вдалося.

Я вже подумав, було, чи не сказати їй щось співчутливе, але, поглянувши на її профіль та рішучу лінію губ, вирішив, що вона цього не потребує. Дівчина просто вирішила випустити пару перед чоловіком, якому, на її думку, можна довіряти. І тут вона не помилилась.

— Нічого, — сказав я легковажним тоном. — Ви поки що не схожі на вицвілу стару діву — ще когось підчепите.

Вона посміхнулася.

— Мені треба розпакувати речі, — сказала вона, підводячись. — Це справді досягнення: ви — перший приємний і симпатичний мені чоловік, якого я зустріла за два останні роки.

— Може, ви погано шукали? — зауважив я, також підводячись. — Ходімо поглянемо на вашу валізу. Хочу переконатися, що не втратив навичок.

Але вона мене не слухала, бо дивилася на підлогу коло дверей — так, наче побачила там мишу. Я прослідкував за її поглядом. Під двері саме обережно підпихали квадратний білий конверт. Щойно я на нього глянув, як його перестали підсовувати. Я зробив крок уперед, зіштовхнувся з дівчиною, легенько відсунув її убік і різко розчахнув двері. Оглянув увесь коридор, однак там нікого не було. Підняв конверт і сховав у кишеню.

— Тож тепер ви бачите, що це за готель, — безжурно сказав я. — Вони накидають вам рахунок заледве через годину вашого перебування тут.

— А ви впевнені, що це рахунок? — запитала вона, і в очах її застиг спантеличений вираз.

— Можливо, я сподобався тому ніггерові і він хоче, щоб я прогулявся з ним.

Я узяв її за плечі й легенько підштовхнув з кімнати у напрямку її власного номера.

— Ви би вельми здивувалися, якби знали, якими удавано скромними бувають ці ніггери.

Без особливих зусиль я відкрив валізу шпилькою. На це й хвилини не пішло.

— Тепер ви бачите? — посміхнувся я їй. — Друзі недаремно називають мене Чарлі Пейсом[1].

— А я гадала, що вас звати Марк, — зауважила вона.

— Так воно й є, але не всім я кажу своє справжнє ім'я, — і пішов до дверей. — То як ви на те, щоб ми познайомилися ближче? Повечеряймо разом!

Вона глянула на мене замислено. Я знав, про що вона думає.

— Не приймайте мене за місцевого донжуана, — м'яко сказав я. — З моїх запрошень не вилітають стріли Амура.

Вона ледь помітно зашарілася і розсміялася.

— Вибачте, — швидко промовила вона, — але в мене сумний досвід. Дівчина в моєму становищі — ласий шматок для чоловіків, в яких високий рівень тестостерону. До того ж я сьогодні трохи втомлена і не хотіла б нічого такого...

— В моєму запрошенні нема «нічого такого», — сказав я, — та ви цілком можете відмовитися.

— Та ні, чому ж! — мовила вона. — Дайте мені лише трохи часу привести

себе до ладу. Тоді о восьмій?

— О восьмій, — сказав я і вийшов.

Повернувся у свій номер, витяг конверта і відкрив його. На аркуші було написано таке:

«У вас є дванадцять годин, щоб залишити місто. Вдруге ми не повторюватимемо. Ви навіть не знатимете, що з вами сталося. Це не тому, що ви нам не подобаєтесь — навпаки! — але в Кренвілі недостатньо місця для нас усіх. Тож будьте розсудливим і забирайтеся звідси. Якщо ж ні — похорони за наш рахунок».

Я плюснув собі ще віскі і всівся у крісло. Чолов'яга, котрий підсунув мені листа, знаходиться зараз десь у сусідньому номері. Бо він не зміг би подолати увесь коридор і зникнути з поля зору за той час, поки я підходив до дверей.

Я втупився спочатку на стіну переді мною, потім — на ту, що позаду. Гадав, в якому саме він номері і чи так само розмірковує, що я робитиму далі. Від цієї думки мені стало не по собі.

Я ретельно склав листа, відклав його убік і сів за стіл, щоби написати рапорт полковникові Форсбергу. У мене було півтори години до зустрічі з Мерієн Френч. За цей час мені слід було написати полковникові, прийняти ванну і вирішити, полишу я місто наступного ранку, чи ні.

Тож я посидів трохи за столом, обмірковуючи все, потім поліз у саквояж і дістав звідти чорний поліцейський револьвер 38 калібру. Потримав його трохи в руці і визирнув на вулицю. Потім запхав зброю за пояс.

Розділ другий

— Здається, за нами слідкують, — сказала спокійно Мерієн Френч.

Ми саме скінчили вечерю і неспішно поверталися у готель. Великий похмурий місяць висів на небі й недобрим світлом заливав вулицю. Нічне повітря було задушливе, і я ніс піджак на зігнутій руці.

Мерієн, у легкій літній сукні, також зняла капелюшок. Вона захотіла



пройтися до готелю пішки. Було щойно по десятій, коли ми полишили ресторан, перетнули дорогу і зайшли під густу тінь дерев. Тоді вона й зробила те своє зауваження.

Я поглянув на неї згори униз.

— А ви впевнені, що це не гра вашої розпаленої алкоголем уяви?

Вона хитнула головою.

— Не думаю. Не обертайтеся, однак я впевнена, що хтось нами таки цікавиться.

Мені ні до чого були проблеми. Принаймні, зараз. Не слід було вплутувати Мерієн у свої справи. Я пошукав очима таксі, однак вулиця була порожня. Я непомітно озирнувся, але тіні від будинків були надто густі, щоби щось розгледіти.

— Я нікого не бачу, — сказав я, все-таки пришвидшуючи ходу. — А ви?

— Коли ми вийшли з ресторану, навпроти стояв чоловік. Він пішов за нами, але потім я його загубила. Я про нього й забула, аж поки він не випірнув знову під вуличним ліхтарем. Щойно я озирнулася, він зник у дверях найближчого під'їзду. Саме те, що він так раптово щез, і викликало у мене підозри. Втім, можливо, я й справді надто збуджена сьогодні, — й вона вклала свою вузьку долоньку в широкую мою, легенько її потиснувши.

— А як він виглядав?

— Я добре його не розгледіла. Він був кремезний, та я не встигла роздивитися, як саме він виглядав.

— Гаразд, — сказав я. — Не нервуйте! Можливо, він нас і не переслідує, та якщо так, то я це швидко з'ясую. Щойно звернемо за ріг, пройдіть уперед. Цокіт ваших підборів змусить його піти слідом. Я ж на нього зачекаю і трохи напоумлю.

— Гадаєте, це вдала ідея? — вона стурбовано глянула мені в обличчя. — Він може бути небезпечний!

Я широко їй посміхнувся.

— Не бійтеся, — сказав я, — зазвичай вони не є небезпечні.

Під полою піджака я намацав гладку рукоятку револьвера.

— Попереду поворот, тож ви завертаєте. Зможете знайти дорогу в готель, якщо мене щось затримає?

— Думаю, що так, — сказала вона із сумнівом у голосі. — А ви впевнені, що чините правильно? Ви ж не хочете, щоб вас... поранили? Я би не хотіла...

— Усе гаразд, — сказав я їй, підбадьорливо поплескавши по руці. — В моїй роботі таке трапляється доволі часто, а я й досі живий та здоровий.

Вона звернула за ріг, а я її ще й злегка підштовхнув.

— Сміливіше, золотко, — сказав я. — Зробіть так, щоби ваші підбори зацокотіли!

Вона швидко поглянула на мене й пішла уперед. Її підбори голосно зацокали бруківкою.

Я стояв, в очікуванні незнайомця притулившись до стіни й поклавши руку на рукоятку револьвера. Але міг почути лише віддалений гул транспорту на Мейн-стріт, стукіт підборів Мерієн та цокання мого наручного годинника.

Я стояв так вже кілька хвилин, коли почув кроки, що наближалися. Стиснув рукоятку револьвера, вичікуючи. На повороті кроки сповільнилися й затихли. Настала тривала тиша: здавалося, навіть транспорт зупинився.

Я стояв, не рухаючись, притиснувшись до прохолодної стіни, майже не дихаючи і намагаючись вловити найменший звук.

Раптом той, що стояв за вигином вулиці, кашлянув. Це був тихий, здавлений кашель, від якого я здригнувся. І вже витяг, було, револьвера, але, подумки посміявшись сам із себе, знову сховав його.

Почувся ледь вловимий порух, і висока довгаста тінь прослизнула

тротуаром повз мене. Я поглянув на тінь, чуючись шпигуном-невидимкою. Піт цівкою стікав мені спиною, і під пахвами раптово стало прохолодно.

Чоловік стояв так, що я не міг його бачити, і лише довга тінь стелилася бруківкою.

Ця тінь була зловісною подобою людини. Вона робила її власника височезним — із могутніми плечима. Опущені криси капелюха здавалися абсурдно мізерними порівняно з чималими плечима; широченні холоші штанів виглядали, мов вітрила судна. Чоловік стояв непорушно, засунувши руки в кишені піджака та витягши голову вперед.

Дуже обережно я зняв револьвер із запобіжника. Упродовж кількох хвилин я спостерігав за непорушною тінню, однак вона так і не хитнулась. Я здогадався, що той, хто стояв за рогом, знав, що я на нього чекаю, тож він вирішив не висуватися першим.

Цокотіння підборів Мерієн врешті стихло. В нічному повітрі немовби зависла гаряча, задушлива тиша, що лише додавало ситуації моторошності. Потім зненацька істерично розреготалася якась жінка. Високий, майже ідіотський сміх лунав звідкілясь зверху. Я відступив від стіни на крок і поглянув угору.

На четвертому поверсі найближчого до мене будинку світилося одне-єдине вікно, відкидаючи яскраве світло на вулицю. Коли я на нього глянув, раптовий порив вітру підняв брудні занавіски, тріпонував ними і заплутався там, наче спіймана в сітці риба.

Жінка знову зареготала, і на цей раз регіт перейшов у якесь завивання. Іще за мить вона заридала.

Я знову визирнув за ріг вулиці, а потім на брукований тротуар. Тінь щезла. До мене долиняло лише хрипке, гірке схлипування жінки нагорі та тріпотіння фіранок.

Я витяг револьвер і обережно просунувся до повороту. Знявши капелюх, виглянув на вулицю. Чоловіка, який нас переслідував, там не було. Вулиця була порожня, за винятком хіба що найжаченого кота, котрий негайно шмигонув кудись у тінь, побачивши мене.

Я витяг носовичка та витер спітніле обличчя. І стиха засміявся.

— Щось я став полохливий, мов заєць, — сказав сам собі.

Сховав носовичка, думаючи про те, що ще кілька таких ночей, і я потраплю у божевільню.

Знову оглянув вулицю, пересвідчився, що там нікого нема, і тоді, незважаючи на спекотну ніч, припустив слідом за Мерієн. Вона чекала на мене за наступним поворотом, і, побачивши, швидко пішла назустріч.

— Нарешті! — сказала вона, хапаючи мене за руку. — А я вже злякалася — чи не трапилось, бува, чого із вами. Бачили когось?

— Нікого — окрім кота, в якого був дуже зголоднілий вигляд, — промовив я з усмішкою. — А котів боятися не випадає!

— А я злякалася, — визнала вона. — Щось я стала лякливою. Але я впевнена, що той чоловік таки переслідував нас.

Я помітив таксі, що вирулювало з-за рогу, і махнув рукою.

— Візьмемо таксі і ви як слід виспитесь. Тож зранку будете почуватися значно краще.

Коли ми врешті всілися в авто, вона спитала:

— Але ж ви мене не обманюєте, правда?

— Тільки не вас, крихітко, — запевнив я її. — Там справді нікого не було.

— Не розумію, — зауважила вона. — Справді нічого не розумію. Коли я побачила того чоловіка, котрий виринув із темряви, в мене аж мурашки спиною пішли. Ніколи раніше такого не відчувала.

Кожного разу, коли таксі зі свистом проносилося повз черговий вуличний ліхтар, я бачив її обличчя, бліде та змарніле, а її гарно окреслені брови були насуплені.

— Викиньте це з голови, — сказав я. — Там нікого не було — це ваша уява

розігралася.

— Цікаво, чому ви сьогодні взяли мене з собою? — несподівано запитала вона.

— Я ж вам казав: почувався самотнім, та й ви самотня, до того ж Кренвіль — вельми похмуре місто. Хіба ви шкодуєте, що пішли зі мною?

— Шкодную? — вона заперечно мотнула головою. — Та це був один з найпрекрасніших вечорів у моєму житті! От якби я ще не була такою дурепою!

Вона випросталася на сидінні та розвернулася так, щоби бути обличчям до мене.

— Що не так із цим містом? Щойно я зійшла з потяга, як відчула... — вона помовчала, потім продовжила:

— О не звертайте на мене уваги — гадаю, що все це лише спека!

— То що ви відчували? — перепитав я, беручи її тендітну ручку в свою.

— Страх. У цьому місті є щось таке, що змушує мене нервувати. Тут так безрадісно, брудно й неприємно. Тут панує дивна атмосфера боязкості. Ви також це помітили, чи це знову лише гра моєї уяви?

— Тут справді безрадісно, брудно та неприємно, — сказав я якомога безтурботніше. — Але вам не слід боятися будь-чого...

— То ви жартували — про всіх тих зниклих дівчат? — раптом спитала вона. — Чи ви їх справді шукаєте?

— Звісно ж, я їх шукаю. Але це не має жодного стосунку до цього міста — дівчата зникають у різних містах. А чому ви раптом про них згадали?

— Не знаю. Думаю, я просто втомилася. Вранці зі мною все буде гаразд.

У цю мить таксі під'їхало до готелю.

— Це справді чудова думка — виспатись, — сказав я, допомагаючи їй

вийти з машини. — А тепер — мерщій у ліжко!

Я розрахувався з водієм і піднявся за нею слідом на терасу.

На терасі у кріслах-гойдалках виднілися дві розпливчасті фігури. Я помітив, як вони зиркнули на нас, але не звернув на це уваги. Пройшов через увесь хол до конторки порт'є.

— Доброго вечора, — сказав клерк, глянувши спочатку на Мерієн, а потім на мене. На його жовтуватому обличчі читався осуд. — На вас чекають два джентльмени.

— Чекають на мене? — перепитав я.

Він кивнув.

— Вони на терасі.

— Дякую, — сказав я, повертаючись до Мерієн, котра стурбовано спостерігала за мною.

— Піднімайтесь нагору і виспіться, як слід, — промовив я. — Це був чудовий вечір!

— Дякую! — озвалася вона. — Я також отримала неабияке задоволення!

Вона повагалася, а потім попрямувала до сходів.

Я гукнув їй:

— На добраніч! — і повернувся до клерка.

— Хто ці хлопці? — запитав я, запалюючи сигарету й суворо дивлячись на нього.

— Один із них — Мак-Артур, — сказав він байдуже. — Іншого я не роздивився.

Мак-Артур! Це означає лише одне — добре обмізкувавши мої слова, він вислизнув від своєї дружини і тепер готовий говорити.

— Добре, — сказав я. — Зустрінусь із ними, — і знову вийшов на терасу.

Мак-Артур, побачивши мене, звівся на ноги.

— Містере Сп'юек? — спитав обережно. — Так, тепер я бачу, що це справді ви. Хочу вибачитися за...

— Забудьмо, — відповів я, ногою підсуваючи до себе вільне крісло-гойдалку. — Якщо вам потрібна моя допомога — ви її отримаєте.

Інший чоловік також підвівся і тепер стояв, добре освітлений. Він був молодий, тендітний і лише на кілька дюймів нижчий за мене. Костюм мав гарного крою, але носив він його недбало. Краватка зсунулася набік і теліпалась мало не на правому вусі.

— Це — Тед Еслінгер, — неголосно відрекомендував свого супутника Мак-Артур. — Ми обговорили з ним деякі речі і вирішили зустрітись з вами.

— То ви — син Макса Еслінгера? — сказав я, дивлячись на нього з раптовим інтересом.

— Так, — відповів він, простягаючи руку для привітання.

Я втупився у нього. Він мав прекрасної форми голову. Чорне хвилясте волосся зачесане назад, а обличчя бліде, приємне і ніжне.

Ми потисли один одному руки, і я запитально глянув на Мак-Артура.

Але заговорив Тед Еслінгер.

— Містере Сп'юек, — звернувся він до мене, притишивши голос, — ви, певно, усвідомлюєте, в якому двозначному становищі я опинився? Чи є десь тут місце, де ми могли би поговорити без свідків?

Я згадав про чоловіка у номері поруч із моїм і хитнув головою.

— Тільки не в моєму номері. Назвіть будь-яке місце, і я радо з вами туди поїду.

Тед глянув на Мак-Артура і здвигнув плечима.

— Я на машині, — сказав він, — ми могли би поговорити під час їзди.

— Це мене цілком влаштовує, — сказав я, виходячи вслід за ними з готелю. Ми перетнули вулицю і підійшли до «понтіака» з відкидним верхом, що стояв в тіні. Тед відчинив дверцята і прослизнув на водійське сидіння.

Я кинув погляд через плече на готель. Штори на всіх вікнах були опущені, окрім одного вікна третього поверху. Я міг навіть розрізнити силует чоловіка, котрий стояв у вікні й дивився на вулицю. Він чітко вирізнявся на тлі вікна, і коли я звів на нього погляд, той відсахнувся і зник з поля зору. Я зауважив три важливі речі. Він визирав з вікна, що було поруч із моїм. На ньому був капелюх з опущеними крисами, і плечі він мав дуже широкі.

Я заліз у «понтіак» і грюкнув дверима.

Коли ми від'їжджали від готелю, мені стало не по собі, але я нікому про це не сказав.

\*

Виїхавши з міста, Тед Еслінгер поїхав повільніше і звернув на узбіччя.

Припаркувавшись в якомусь сухостої, він відкинувся на сидінні і промовив:

— Тут ми зможемо спокійно поговорити.

Жоден із нас не сказав ані слова, поки ми їхали.

Мак-Артур, котрий сидів позаду нас, нахилився і почав важко дихати просто мені в потилицю. Судячи з його хаотичних рухів, він був стурбований і занепокоєний.

Я запалив сигарету, викинув сірника з вікна і застиг вичікувально. Запало тривале мовчання, під час якого я розглядав профіль Еслінгера. Тед дивився кудись у темінь дерев. При світлі місяця він виглядав дуже молодо. Йому не могло бути більше двадцяти трьох років, і він також нервував.

— Ви — наша єдина надія, — зненацька сказав він напівшепотом. — Ось чому ми до вас прийшли.



Я нічого не відповів.

Через плече він озирнувся на Мак-Артура.

— Не кажи про це нікому, Маку, — попросив він. — Батько буде розлючений, коли дізнається, що я...

Мак-Артур сказав, важко дихаючи:

— Продовжуй; я нікому нічого не скажу!

Я дав їм достатньо часу, щоби залякати один одного. Я не збирався полегшувати для них завдання. Вони прийшли до мене — їм і викладати карти на стіл.

Тед Еслінгер повернув голову так, щоби бачити мене.

— Я хочу, щоби ви знали: я не стаю ні на чий бік у цій боротьбі, — сказав він, стискаючи в руках кермо. — Можливо, ви й працюєте на Вулфа проти мого батька, але я нічого не можу зробити. Просто я впевнений, що коли хтось і може знайти дівчат, то це ви. Тому я тут.

— Чому це так важливо для вас? — спитав я, запитально дивлячись на нього.

— Люсі була мені подругою. З Вірою я ходив до школи. Джой та я щотижня ходили на побачення. Я добре знав їх, і всі вони мені подобалися. Це були хороші дівчатка.

І, перш ніж вимовити наступні слова, він глибоко зітхнув:

— Такими темпами, як зараз, вони ніколи не будуть знайдені.

Я буркнув:

— Отже, всі вони були вашими приятельками?

Я наголосив на слові «приятельки».

Його обличчя застигло.

— Я знаю, про що ви подумали, — сказав він майже розлючено, — але між нами нічого такого не було. Всі вони були пристойними дівчатами. Звичайні дівчата, які любили час від часу розважитися. Я, разом із іншими кренвільськими хлопцями, любив до них залицятися — але нічого більше.

Я знову глянув на Мак-Артура. Його худе, жовтувате обличчя було зовсім нещасним.

— Він правий, містере, — додав він. — Дівчатка були цілком пристойні.

— Гаразд, гаразд, — сказав я, здвигнувши плечима. — Однак що змушує вас припускати, що їх ніколи не знайдуть?

Еслінгер із силою стиснув кермо — так, що навіть кісточки пальців побіліли.

— Бо це все політичні ігри, — в його голосі чулася гіркота. — Усім начхати на те, що сталося з ними насправді. Поліція нічогосінько не робить. І поки ніхто не знайде дівчат, Мейсі почуватиметься впевнено у своєму кріслі. Посада мера майже у нього в кишені. Старкі планує тримати виборців у руках. Його банда контролюватиме виборчі ділянки. Це доволі просто. Усе, що їм слід буде зробити, це...

— Знаю, знаю, — перебив я його. — Не марнуймо час — я дуже втомився. Чого ви хочете від мене?

— Але ж я хочу ввести вас у курс справи! — запротестував Тед. — Бачте, якщо тих дівчат не знайдуть, це не матиме жодного значення для Старкі, але важитиме для Вулфа та мого батька. Вони обіцяли знайти дівчат. Тож в інтересах Мейсі, щоб їх не знайшли.

— Чи ж можна повірити, щоб люди були такими жорстокими? — вигукнув Мак-Артур, вдаряючи кулаком у моє сидіння.

— Отож, поліція взагалі не займається цією справою? — спитав я, насуваючи капелюха на очі. — А як щодо детектива, котрого найняв ваш батько?

Тед нетерпляче махнув рукою.

— Одрі? Не знаю, про що думав батько! Невже він гадає, їй вдасться хоч щось зробити? Вона мила дівчина — я знаю її з дитинства. Але проти Мейсі та Старкі вона безсила. Крім того, в неї нема жодного досвіду в подібних справах.

Я випустив дим через ніздрі.

— Але ж вона детектив із ліцензією, чи не так? — зауважив я. — Якщо вона така нікчемна, то чому тоді ваш батько найняв її?

Том безпорадно розвів руками.

— Не знаю, — сказав він. — Хотів би я це знати! Адже батько повинен усвідомлювати, що їй нічого не вдасться з'ясувати.

— Так не піде, Теде, — втрутився Мак-Артур. — Ми просто зобов'язані сказати йому правду.

І він нахилився вперед — так, що я міг бачити його стурбоване обличчя.

— Одрі всім подобається, — продовжив він. — Тож батько Теда гадає, що зможе виплисти на її популярності в місті. Він вважає, що якщо тій і не вдасться віднайти дівчат, то ніхто її за це й не осудить.

— І це дратує мене найбільше! — вибухнув Тед. — Навіть мій батько не турбується про дівчат. Усе, про що він думає — це майбутні вибори. Тож ви розумієте, що насправді відчуваю я. І це зводить мене з розуму. Батько й слухати мене не хоче. Коли Мак сказав, що зустрічався з вами, я відразу зрозумів, що ви — єдина надія. Мені начхати, хто стане мером, але дівчата повинні бути знайдені!

— Якщо їх можна буде знайти — то я їх знайду! — пообіцяв я. — Але мені потрібна допомога. В цьому місті я відчуваю великий спротив — і це мені не дуже подобається. То як ви гадаєте — що сталося з дівчатами?

— Я можу лише робити припущення, — сказав Тед. — Мак із цим не погоджується, але я майже впевнений, що правий.

— Послухайте! — терпляче повторив я. — Я вже казав вам, що дуже втомився. Тому розкажіть все, що вам відомо — і я йду спати!

— Думаю, що все це затіяно для того, щоби дискредитувати батька та Вулфа. І навіть ризикну припустити, що це Старкі викрав дівчат, знаючи, що його суперники втратять від цього голоси.

— Припущення тут не допоможуть. Чи є у вас якісь докази?

— Є дещо, що зможе стати у пригоді. Я вже казав про це Одрі, та вона нічого не змогла в'яснити.

Я затягнувся димом сигарети і вичекав трохи.

— За день до того, як Люсі зникла, вона сказала мені, що її сфотографував вуличний фотограф. Вона мала намір забрати фотографію наступного дня — у день свого зникнення. Фотоательє належить Старкі — це його додатковий бізнес.

Я обміркував почуте. На перший погляд, це ні про що не говорило, однак інформація мене зацікавила.

— То ви гадаєте, що саме там її викрали?

Він кивнув.

— Скидається на те.

— А ви не знаєте, чи інших дівчат також фотографували на вулиці? Якщо так, то в цьому щось таки є.

Раптом я згадав світлини, які показував мені Діксон, і різко випростався. Усі фото були зроблені на вулиці, бо позаду дівчат виднілися будівлі.

— Їх усіх так фотографували! — вигукнув я схвильовано. — В редакції місцевої газети є фото цих трьох дівчат — і всі вони сфотографовані на вулиці!

Мак-Артур зціпив зуби.

— Я ж казав, що цей хлопець може допомогти. Я знав це, щойно його побачив!

Тед витріщився на мене.

— Тоді за цим усім справді стоїть Старкі, — сказав він похмуро. — І що ми з цим робитимемо?

— Я займусь цією справою. Щось ще?

Вони презирнулися і вирішили, що в них нічого більше немає. Я був задоволений — вони не змарнували мій час. І я вже мав за що зачепитися.

— Ми хочемо, щоби ви тримали нас у курсі справи, містере Сп'юек! — стурбовано сказав Тед. — Ви ж нічого не приховуватимете від нас, правда?

— Я працюю на Вулфа, — нагадав я їм. — Але якщо ви справді хочете, щоб дівчат таки знайшли, вам доведеться ділитися зі мною усією наявною у вас інформацією.

І я поглянув на годинник. Було вже по одинадцятій.

— Ви знаєте адресу того ательє?

— Воно називається «Вуличне фото» і знаходиться на Мюррей-стріт.

— Гаразд, — і я запалив ще одну сигарету. — А тепер час повертатися. Де я зможу вас знайти у разі потреби?

Тед нашкрябав телефонний номер на зворотному боці старого конверта і подав мені.

— Але ж ви будете обережні, чи не так? — попередив він мене. — Батько скажиться, якщо дізнається...

— Не турбуйтеся! — заспокоїв я його. — Я подбаю про це!

Він завів двигун і сказав:

— Сподіваюсь, ваша дружина не дуже за вас хвилюватиметься!

— Моя дружина? — перепитав я здивовано. — Але в мене немає дружини!

— Вибачте! — він знітився. — Я гадав, що леді, з якою ви прийшли...

Я розсміявся.

— Вона зовсім мені не дружина! Я зустрів її лише сьогодні ввечері. Ми обоє почувались самотніми, отож повечеряли разом.

— Зрозуміло. — Йому все ще було ніяково. — Мені здалося, що я її раніше тут ніколи не бачив. Вона дуже гарна, правда?

Я пробурмотів:

— Загляньте сюди якось на днях — я вас відрекомендую. Маленьке товариство їй не зашкодить.

— Із задоволенням, — сказав він, і обличчя його просвітліло. Він натиснув на газ і помчав уперед.

Я зайшов у хол і роззирнувся довкола. Там нікого не було, окрім дівчини за конторкою. Вона жувала жуйку і читала ілюстрований журнал. Не звела погляду, аж поки я не підійшов до неї.

— Доброго вечора! — привітався я.

Вона кинула на мене зацікавлений погляд і потяглася за ключем.

— 367-й? — запитала.

— Так, — я взяв у неї ключ.

Вона була невеличка, темноволоса і загалом гарненька. Мала пухкі губи та величезні очі, в яких застиг похмурий вираз.

— Ви у штаті готелю чи вас наймають погодинно? — запитав я, перегнувшись через стійку і неприховано захоплюючись її фігурою.

— Як би я не працювала, вас це не обходить, — відрізала вона, поправляючи пухкими пальчиками зачіску.

— А може, якраз і обходить. Я люблю критично мислячих дам.

Вона глибокодумно пережовувала свою жуйку, розправивши плечі.

— Не витрачайте на мене часу, — сказала вона. — Коли мені потрібне золото, то я відшукую його за допомогою землечерпалки.

Я витяг пачку банкнот і помахав ними перед нею.

— З усього цього я зазвичай скручую сигарети, — сказав недбало. — А гроші я тримаю в банку.

Вона блимнула очима і стала більш привітною.

— Можливо, ми якось зайдемо у ваш банк разом, — додала вона.

— Звісно ж — коли захочете! — відповів я, і бачачи, що мені вдалося викликати її інтерес, продовжив:

— А скажіть-но мені, хто зупинився у номері 369?

— Але ж номер 369 не зайнятий! — відповіла вона. — А вам навіщо?

— Невже я сказав «369-й»? — докірливо хитнув я головою. — Це вже третя моя помилка сьогодні! Я мав на увазі 365-й!

Вона подумки щось підраховувала.

— Я не можу давати відповіді на такі питання, — врешті сказала вона, підперши щоку рукою. — Це респектабельний готель!

— Радий це чути. — Я знову витяг свою пачку і вийняв із неї п'яти доларову банкноту. Сховав решту, поклавши п'ять доларів на конторку.

— То хто, ви кажете, мешкає у номері 365?

Її рука блискавично схопила банкноту.

— Чоловік на ім'я Джефф Гордон.

— Джефф Гордон? Хіба це не людина Старкі?

Її обличчя вмить закам'яніло, а вираз очей знову став похмурым.

— Не знаю, — відрізала вона і знову втупилася у свій журнал.

Побажавши їй доброї ночі, я піднявся нагору.

Вже в номері повісив капелюха на ручку дверей і підійшов до бару. Голосно тупав, щоби той тип за стіною знав, що я вже повернувся. Щедро налив собі віскі та всівся у крісло.

Непогано як на перший день роботи. Скидалося на те, що тих трьох дівчат викрали. Для них це стало нелегким випробуванням. І це означало, що вони або вже мертві, або їх вб'ють, щойно вибори завершаться. Старкі не дозволить, щоби вони багато патякали. В наші дні термін за викрадення був чималенький.

Виглядало так, наче все це затіяв Старкі. Макс Еслінгер був лише третьосортним політиком, котрий намагався викараскатися нагору. І поводився, як і всі третьосортні політики: йому було байдуже, хто постраждає — аби його вибрали. З Вулфом було інакше. Він справді намагався відшукати дівчат. Але і йому за великим рахунком було начхати на те, що з ними сталося; головне — переграти Старкі та Еслінгера.

Я пив віскі та думав про Теда Еслінгера. Принаймні, той був щирим і цим мені сподобався. Він навіть готовий був підставити батька — аби лише дівчата знайшлися.

А ця ідея з вуличним фото була цікавою. Слід буде цим зайнятись. Непоганий спосіб заманити дівчат, яких планувалось викрасти. Я замислився — чи дівчат убили одразу, чи їх запхали в машину, вивівши з ательє чорним ходом і вже звідти кудись вивезли?

Тоді згадав, що черевик, котрий належав одній з дівчат, було знайдено в якомусь полишеному будинку. Звісно ж, це могла бути й підстава, щоб відвернути увагу від фотоательє. Так зрештою я і вирішив. Інакше все це не мало сенсу.

Я випив ще віскі і втупився у стіну навпроти. Був цілковито впевнений у тому, що саме Джефф Джордан шпигував за мною та Мерієн.

Я підвівся, поставив склянку на комод і знову замислено глянув на стіну. А що, думка таки непогана, і її слід було чи спростувати, чи підтвердити.

Я вийшов із свого номера і постукав у кімнату № 365.



Чоловічий голос запитав:

— Хто там?

— Офіціант, — стиха відповів я.

Двері відчинилися. Я швидко підпер їх плечем та розчахнув. Високий, схожий на мавпу чоловік відсахнувся убік, мало не втративши рівновагу. І здивовано витріщився на мене.

Він був не з тих, кого радо зустрічаєш у темному провулку. Клишоногий, з довгими руками та пласким обличчям — все це укупі вельми нагадало мені орангутанга.

Але навіть стоячи отак із ним віч-на-віч, я все ще не був впевнений, чи це той самий тип, який нас переслідував.

Він пильно глянув на мене.

— У чому річ?

— Щоби це з'ясувати, я сюди й прийшов, — відповів я, зачиняючи за собою двері і спираючись на одвірок.

— Чого вам треба?

— Ви за мною стежили, — сказав я. — Чому?

Він зирнув спочатку на підлогу, потім на мене.

— Ні за ким я не стежив! — гаркнув.

— Дурниці, — промовив я, приязно йому посміхаючись. — А ще ви писали мені записки.

Він тупо хитнув головою. Поки я говорив, він був наготові: один мій невірний крок — і він мені вріже. Про це можна було судити з того, як він тримав свої довгі руки.

— Якщо ви зараз же не заберетеся звідси, я викличу адміністратора, — погрозливо сказав він.

Я зробив вигляд, що це мене переконало.

— Можливо, тут якась помилка, — озвався. — Але ви дуже подібні до того типа, який мене переслідував.

Він трохи розслабився.

— Нічим не можу допомогти, — зауважив. — Для чого мені було вас переслідувати?

— Саме це я й мав намір з'ясувати, — відповів. — Вибачте, що потурбував вас.

І повернувся, наче збираючись піти. На столику лежав телефонний довідник, тож, проходячи повз, я схопив книгу й блискавично шпурнув нею в здоров'я. Довідник зачепив йому голову, і чоловік подався назад. Але ще до того, як він відновив рівновагу, я кинувся на нього.

Мій кулак поцілив йому в шию, і чолов'яга повільно осів. Я дав йому можливість сісти, а тоді копнув в обличчя. Цей удар оглушив його. Він упав горілиць, очі його закотилися і повітря зі свистом виривалося з відкритого рота.

Ставши на коліна, я обнишпорив його кишені. У штанях не було нічого цікавого, і я саме перейшов до огляду піджака, коли він опритомнів. Замахнувся було на мене, та я вчасно розгадав його намір і звалився на нього всією своєю масою. Двічі поцілив йому в живіт, поки йому врешті вдалося скинути мене з себе. Він був дужий, тож я таки відлетів до стіни. Він ще не встиг звестися на ноги, як я стрибнув на нього. Обома ногами він копнув мене в живіт. Я каменем упав на підлогу, і мені забракло дихання. Він зіп'явся на коліна, і на його пласкому обличчі палала лють. Я ж не міг навіть порухатися. Мене сильно нудило, а м'язи наче заціпеніли.

Поки він наближався, я витяг револьвер і наставив на нього.

Він різко зупинився — наче наштовхнувся на кам'яну стіну.

Мені вдалося опанувати диханням та подолати нудоту, однак я не зводив із нього очей і не опускав зброю.

Він стояв, понуро дивлячись на мене.

— Сядь на ліжко! — нарешті спромігся сказати я.

Він сів, склавши руки на колінах, і вступився у мене.

Кілька хвилин я продовжував лежати на підлозі, аж поки дихання повністю не відновилося, потім, не зводячи з нього очей, повільно звівся на ноги. Але вони були, ніби ватяні, тож мені довелося опертися об стіну.

— А тепер поговорімо, — сказав я, націливши револьвер йому в обличчя.

Він щось рикнув.

— Ти ж людина Старкі, чи не так?

Він відвів очі, і я зрозумів, що не помилився.

Тримавши його під прицілом, я витяг з кишені записку і тицьнув йому.

— Невже ти думаєш, що такі дитячі погрози залякають мене? — і розсміявся.

Він стояв, переминаючись з ноги на ногу.

Я вичекав трохи, тоді продовжив:

— Не люблю, коли за мною стежать. Це змушує мене нервувати. А коли я нервую, мій револьвер цілком може вистрілити. Так Старкі й передай. А ще скажи, що я не думаю, що він стане мером. Також можеш додати, що завтра я планую його навідати.

Він витріщився на мене, і в його свинячих очицях промайнуло здивування.

Я кивнув на двері.

— А тепер забирайся. Забирайся звідси негайно і тримайся від мене подалі. Якщо я ще раз побачу тебе тут або помічу, що ти плентаєшся за мною слідом, то я тебе так оброблю, що тиждень не зможеш оговтатися.

Він підвівся, узяв свого крилатого капелюха, який лежав на стільці поруч,

і насунув його на вуха. Тепер я вже точно знав, що саме його я й бачив, і це він шпигував за мною.

— Провалуй, — повторив я.

Він пішов до дверей, відчинив їх, і вже звідти поглянув на мене. В очах його застигла ненависть.

— Ви, місцеві «круті» хлопці — купка лайна, — додав я. — Щезни!

Він сплюнув на підлогу і вийшов. Я поплентався за ним і провів його поглядом, поки він спускався сходами. Той тип навіть не озирнувся.

\*

Я прокинувся зненацька. На мить мені навіть здалося, що я в своєму помешканні в Нью-Йорку, однак комод, котрий білів у місячному світлі, повернув мене у дійсність. Я був усе ще у Кренвілі, в готелі «Істерн».

У двері мого номера хтось легенько, але настійливо стукав. Це був майже нечутний стук — так, наче мишка гризе підлогу. Але я знав, що це не мишка. Намацав вимикач поруч із ліжком і ввімкнув настільну лампу. Потім сів і пригладив рукою волосся. Почувався жахливо.

Стукіт продовжувався.

Я глянув на годинник, що стояв на камінній полиці. Було десять хвилин по другій. Мої повіки були важкими, а в кімнаті було задушливо, хоча перед сном я й розсунув штори та відчинив вікна.

Я виліз із ліжка, накинув халат і поліз під подушку за револьвером.

Стукіт тривав, поки я відганяв залишки сну і приходив до тями. Хто б це не був, але він явно не хотів потурбувати когось іще.

Я підійшов до дверей.

— Хто там? — спитав я через тонку перегородку.

Постук припинився.

— Це Еслінгер, — я упізнав голос Теда. Повернувши ключ в замку, відчинив двері.

Тед Еслінгер швидко зайшов, зачинивши за собою двері. Його краватка все ще метлялася десь під правим вухом, а обличчя було бліде та змучене.

Я пильно пригледівся до нього, потім повернувся до ліжка і сів. Знову сховав револьвер під подушку і помасажував шию.

— Заради Бога, — сказав я, — чому ви не даєте мені поспати?

— Мері Дрейк не повернулась додому, — промовив він. Зуби його нервово цокали.

Я позіхнув, потягнувся і продовжив масажувати шию.

— Чергова ваша подружка?

— Ви що, не розумієте? — сказав він стиха, напруженим голосом. — Зранку вона пішла на роботу і досі не повернулася. Дрейк зараз у мого батька.

— Дідько! — сказав я, опираючись на лікті. — А я що тут можу вдіяти? Не можу ж я працювати цілодобово!

Він почав неспокійно міряти кроками кімнату.

— З нею щось сталося, — сказав він, вдаряючи кулаком собі в долоню. — Щойно до нас прийшов Дрейк, як я вислизнув з дому, щоби повідомити вам новину. Про це ще ніхто не знає, крім батька та Дрейка. Ви повинні щось зробити!

Мені ставало вже краще.

— Коли її бачили востаннє? — запитав я, ледь стримуючи позіхання.

— О п'ятій вона полишила контору з наміром піти на танці. Роджер Кірк — хлопець, з яким вона зустрічається — каже, що вона так і не прийшла на побачення. Отож, він подумав, що їй нездужається, і пішов собі додому. І лише коли Дрейк зателефонував йому десь об одинадцятій, ми й подумали,

що з нею щось сталося.

Я поліз у кишеню, дістав пачку «Лакі страйк» і висипав кілька сигарет на покривало.

— Паліть! І сідайте! — запросив я, запалюючи сигарету.

Він присів, однак від сигарети відмовився.

Кілька хвилин я розмірковував, а він тривожно дивився на мене.

Нарешті я спитав:

— А Дрейк уже повідомив поліцію?

— Ще ні. Спочатку він пішов до мого батька, бо подумав...

— Знаю, знаю, про що він подумав, — перебив я його. — І що зробив ваш батько?

— Ще нічого, — відповів Тед. — І нічого не робитиме аж до ранку. Ось чому я сюди й прийшов. У нас є принаймні сім годин до того, як своє розслідування почнуть ті двоє.

— Так, — сказав я без особливого ентузіазму, — але ми можемо небагато.

Я струсив попіл на підлогу, знову ледь стримав позіхання і спитав:

— Ви знали дівчину?

Тед кивнув.

— Вона — подруга Люсі Мак-Артур, — відповів він. — Ми з Роджером Кірком ходили разом до школи. І часто гуляли вчотирьох.

Я підвівся і попрямував до стільця, на якому скинув свій одяг. За три хвилини одягнувся і пішов у ванну, щоби вмитися та причесатися. Тоді повернувся в кімнату і хлюпнув собі трохи віскі.

— Вип'єте? — спитав я, хитнувши перед ним пляшкою.

Він відмовився.

— То що ви маєте намір робити?

— Покладусь на свою інтуїцію, — відповів я холоднокровно. — Гадаю, це не найкращий метод, однак спробую ним скористатися. Як далеко звідси те «Вуличне фото»?

Він видихнув:

— Це на Мюррей-стріт. П'ять хвилин їзди на машині.

— А ви на машині?

— Вона біля готелю.

— Гарзд, їдьмо! — Я схопив капелюха, вчергове позіхнув і повернувся до дверей. — Жахлива професія для сну! — зауважив я, виходячи з номера. — Не раджу вам її обирати!

Коли ми йшли коридором, двері Мерієн Френч раптово відчинилися і вона з'явилася у дверях.

— Ви що — лунатик? — запитала вона з цілком виправданою цікавістю. Присягаюсь, вона була просто чарівна в своїй ніжно-блакитній нічній сорочці! Її довге шовковисте волосся розсипалося по плечах, а обличчя було рожеве зі сну.

— Привіт! — сказав я пошепки. — Якщо добре прислухаєтеся, то почуєте, як зароджується новий день. Я той хлопець, хто його будить.

Вона глянула на Теда Еслінгера, а потім на мене.

— Це ваш помічник? — спитала вона, ледь стримуючи позіхання.

— Міс Френч, дозвольте відрекомендувати вам містера Теда Еслінгера, — сказав я церемонно. — А тепер будьте слухняною дівчинкою і повертайтеся у ліжку! Ми з містером Еслінгером вирушаємо на ранкову пробіжку.

— Щось сталося? — поцікавилась вона, посміхнувшись спочатку

Еслінгеру, а потім мені.

Я заперечно хитнув головою.

— Я все життя у цей час бігаю. Це мене тримає в тонусі.

І я підморгнув їй та кивнув Еслінгеру.

— Ходімо!

Тед сором'язливо посміхнувся Мерієн і пішов за мною.

Я почув, як Мерієн перебільшено розпачливо зітхнула і зачинила двері.

— Гарненька, чи не так? — зауважив я, спокійно спускаючись сходами.

— Так, — погодився він, — однак, зараз не час...

— Не говоріть дурниць, — сказав я, коли ми вже були в холі, — я завжди таке помічаю.

Нічний портєс — кругленький чоловічок з розкішними вусами, запитально поглянув на нас, однак я пройшов, не зупинившись. Ми проминули вестибюль, вийшли на терасу і попрямували до машини, що стояла на узбіччі.

Еслінгер обійшов авто і сів на водійське сидіння.

— Заколісайте мене! — сказав я, зручно вмоцнюючись на сидінні. — Хочу хоч трохи сьогодні подрімати!

І він рвонув вперед. Вулиці були порожні, тож ми летіли стрілою.

— Що ви сподіваєтесь виявити? — запитав він, коли ми виїхали на Мейн-стріт.

— Не знаю, — відповів я, запалюючи сигарету. — Просто якась неясна думка крутиться мені в голові. Гадаю, що нічого в цьому нема, але...

Він швидко поглянув на мене, знизав плечима і зосередився на дорозі. Ми не сказали ні слова аж до Мюррей-стріт.



Вже там він загальмував і визирнув із вікна.

— Це десь тут.

Я не робив жодних спроб допомогти йому. Це було його місто — йому і розшукувати тут будь-що. Раптово він звернув на узбіччя та зупинився.

— Ось воно.

Я виліз із машини і оглянув невеличку вітрину, в якій були виставлені фотографії. Відступив на крок, щоби прочитати напис угорі. Він був зроблений великими хромованими літерами, що виблискували у місячному світлі.

— «Вуличне фото».

Так, це було воно.

Я витяг із кишені ліхтарика і направив промінь світла у вітрину.

Тед став поруч.

— Що ви надумали? — спитав він, слідкуючи за променем, поки я уважно оглядав фото завбільшки з листівку на склі вітрини, на рамах та на пологому стенді в нижній частині вітрини.

— Бачите когось знайомого? — спитав я, водячи променем туди-сюди.

До нього нарешті дійшло.

— Ви ж не думаєте, що... — почав було він, але я цитьнув на нього.

Просто переді мною у центрі вітрини красувалось усміхнене обличчя білявки. За її голівкою на задньому тлі проглядалась Мейн-стріт. Фотографія була вчетверо більша за всі інші. Під нею був напис: «Збільшення фотографій усього за 1,5 долара».

— Це вона? — спитав я в Еслінгера.

— Так, — він схопив мене за руку, здригнувшись.

— Коли покладаюсь на інтуїцію, вона мене зазвичай не підводить, — промовив я, вимикаючи ліхтарик.

— Ви, певно, розумієте, що все це означає, — сказав Еслінгер тремтячим голосом. — Усі дівчата були викрадені — і викрадені звідси. Можливо, Мері давно вже мертва?

Я обійшов Теда й наблизився до дверей ательє. Вони були хромовані й наполовину засклені. Єдиний спосіб потрапити всередину — це вибити скло.

Але я не хотів цього робити — надто багато шуму.

— Чи не можна зайти через чорний хід? — поцікавився я.

— Зайти? — перепитав він. На його обличчі читався страх. — Але ж ви не хочете...?

— Звісно, що хочу — але вас я сюди не вплутуватиму, — відповів я. — Їдьте додому!

Він повагався, потім вперто сказав:

— Якщо ви йдете туди, то я — з вами!

— Ні, — твердо сказав я. — Мені платять за те, що я підставляю свою шию. Якщо вас спіймають, то батько знатиме, що ви мені допомагаєте. А я цього не хочу. Ви мені корисні, поки про це ніхто не знає. Ви й так багато зробили. Їдьте додому і покладіться на мене.

Він знову завагався, однак цього разу кивнув, погоджуючись.

— Гадаю, ви праві, — сказав він неохоче. — Вдома навіть не знають, що я взяв машину. Вона вам потрібна?

— Я би міг нею скористатися, але хтось може її впізнати. Тож забирайте її та їдьте додому.

— Я би не хотів полишати вас отак... — почав було він, але я не був схильний провести залишок ночі в суперечках.

— Послухайте мене — їдьте звідси! — сказав я і, полишивши його біля машини, пішов вулицею униз. В сотні ярдів помітив бічну вуличку. Пірнувши у темряву, почав гадати, чи приведе вона мене до чорного ходу ательє. Почув, як завівся двигун, і «понтіак» з шаленою швидкістю рвонув із місця. Перед тим, як звернути у вуличку, я провів поглядом габаритні вогні авта.

Мені відлягло він серця, коли побачив, що він поїхав. Непрофесіонал в такій справі легко міг схибити, а мені проблеми були ні до чого. Я любив працювати сам. Якщо щось піде не так, то звинувачуватиму лише себе.

Вуличка була вузенька та смердюча. І вона таки привела мене до чорного ходу в будівлю, де розташовувалось фотоательє. Місце було погано освітлене. Двері не справляли враження особливо міцних, отож я просто підважив їх плечима і штовхнув. Вони лише скригнули. Тоді я знову натиснув на них — вже сильніше. Почувся тріск, і цього разу двері піддалися й відчинилися. Я відступив на крок і прислухався. На вулиці і в будівлі було тихо. Прикриваючи рукою ліхтарика, я зазирнув у відчинені двері і пройшов у вузький коридорчик. Переді мною були двері, що вели в приміщення ательє. Інші двері, справа, були напіввідчинені.

Я пройшов коридором і відчинив двері ательє. На вікнах не було жалюзі, тож світло місяця дозволяло мені роздивитися довкруг. Я швидко роззирнувся, і, не побачивши нічого, що могло б мене насторожити, знову вийшов у коридор. Не мав жодного бажання, щоби мене помітив перший-ліпший коп, що проходитьиме повз.

Відчинив інші двері. Зайшов у велике приміщення, яке, вочевидь, слугувало лабораторією. Підлога була всяяна обрізками фотографій. Картон та фотопапір горами лежали на двох столах у центрі кімнати. Промінь ліхтарика проповз кімнатою і висвітив підлогу. Я уважно оглянув камін, де було повно попелу від спалених паперів, але не знайшов нічого, що можна було б пов'язати зі зникненням дівчат.

Я відсунув капелюха з лоба і визирнув у вікно. Сам не знав, для чого це роблю, але сподівався, що побачу там щось важливе для себе. Тоді знову пішов до дверей і визирнув у провулок. Сюди неможливо під'їхати машиною. Це мене спантеличило. Я не міг зрозуміти, як можна було вивести дівчат з ательє — якщо їх справді викрали звідси.

Поки я стояв, розмірковуючи, почув, як на шаленій швидкості до ательє наближається машина. Вже за мить пролунав скрегіт гальм, і авто різко зупинилося. Я швидко пройшов у коридорчик і зачинив за собою двері. Рухаючись блискавично, підійшов до дверей, що вели в ательє, і відчинив їх на кілька дюймів.

Крізь вікно-вітрину я міг бачити вулицю. Великий спортивний автомобіль зупинився біля ательє, і звідси вилізло троє чоловіків. Один з них залишився коло машини, пильно оглядаючи вулицю. Двоє інших ступили на тротуар, і один з них вставив ключ у замок та відчинив двері ательє.

Це сталося так швидко, що я не встиг сховатися в коридорі. Зачинив двері і вичекав, тримаючи руку на револьвері.

Почув, як ті двоє заходять в ательє.

— Швидше віддирай її, — сказав один з них. — За п'ять хвилин тут вже буде поліцейський патруль.

Голос у чоловіка був хрипкий і дихав він важко.

— Ну ж бо, не тремти так, — відповів інший грубим голосом. — Дай-но мені ту фотографію!

Я почув, як щось важке впало на підлогу, і прочинив двері, однак не зміг розгледіти, що ж там відбувається.

— Я не можу туди добратися, — сказав чоловік із хрипким голосом. — Дивись, що робиш, йолопе! — рявкнув інший, із грубим голосом. — Ти розвалиш усю вітрину!

Знову почулася приглушена сварка, і тоді той, що з грубим голосом, сказав:

— Добре! Вимітаймося звідси!

Я почув, як вони йдуть до дверей, виходять і замикають за собою двері на ключ.

Я обережно зазирнув у приміщення ательє. І побачив крізь вікно-вітрину, як вони сідають в машину. Я не встиг їх роздивитися, однак запримітив, що

всі вони дужі й широкоплечі. Один з них міг навіть бути Джеффом Джорданом, однак я не був у цьому впевнений.

Авто рвонуло з місця.

Якщо поліцейський патруль буде тут за п'ять хвилин, то й мені слід забиратися. Я швидко оглянув кімнату, але у темряві не можна було збагнути, що саме зробили тут ті двоє. Тож я попрямував у коридорчик, щоби вийти через чорний хід.

Уже відчиняючи двері, помітив, що на підлозі щось біліє. Направив туди промінь ліхтарика. Просто в мене під ногами лежав зіжмаканий носовичок. Я підняв його. Це був крихітний мережаний жіночий носовичок з монограмою «М. Д.», вишитою у кутику.

Я вийшов на вуличку, зачинив за собою двері і швидко подався униз.

Для мене ініціали «М.Д.» означали лише одне — хусточка належала Мері Дрейк! Із цим доказом та фотографіями трьох інших дівчат, що свідчили про їх викрадення, я міг створити неабиякі проблеми для Мейсі — якщо він не захоче зі мною співпрацювати. Викрадення людей — прерогатива ФБР, і цих доказів їм буде цілком достатньо.

Я запхав носовичок у кишеню і обережно вийшов з провулка на центральну вулицю. Ніде нікого не було, тож я повернувся до ательє.

Місяць був тепер саме над головою. Я міг чітко розрізнити кожну фотографію у вітрині. Але мене цікавила лише одна — та, на якій внизу було написано: «Збільшення фотографій усього за 1,5 долара».

Одного погляду було достатньо. Тепер я вже знав, чому та трійця примчала до ательє і що вони поквапом робили. Фотографію підмінили. Блондинка, про яку Тед Еслінгер сказав, що це — Мері Дрейк, більше не посміхалася мені з вітрини. Її замінила дівчина з дрібними рисами обличчя — у білому кристалому капелюсі. Поки я тупо витріщався на фото, дівчина неначе глузливо мені посміхнулася.

\*

Коли я дійшов до редакції «Кренвільського вісника», вуличний годинник

вибив третю. Крокуючи тротуаром у місячному світлі, у всіх на виду, я почувався, мов нудист у метро. Було все ще душно, і я геть спітнів, здригаючись від найменшого шуму.

Проходячи повз знайому напівзруйновану будівлю, я про всяк випадок глянув на двостулкові двері редакції і зауважив, що вони замкнені. Але я не зупинився, а пройшов уперед ще з двадцять ярдів, і вже там пірнув у дверний проліт.

Це була чудова робота — відчиняти замок на залитій яскравим місячним світлом вулиці. Неначе працюєш у білий день. Варто було лише якомусь сумлінному копу висунути голову з-за рогу, щоби помітити мене за роботою — і тоді проблем не уникнути. З того, що я встиг зауважити у Кренвілі — тут копи спочатку стріляють, а вже потім проводять дізнання.

Я стояв у дверях, прислухаючись. Все було спокійно, і я вже майже наважився узятися до роботи, коли почув, що хтось до мене наближається. Я притиснувся до дверей і подумки похвалив себе, який же я розумний, що мене не спіймали за роботою.

Вулицею йшла жінка. Те, що це жінка, я міг визначити за клацанням підборів бруківкою. Спочатку вона йшла швидко, потім сповільнила ходу, і вже за мить цокання підборів стихло.

Я зняв капелюха і виглянув. Побачив її. Вона стояла перед дверима «Кренвільського вісника». Я зміг лише зауважити, що вона середнього зросту, струнка і начебто одягнена в строгий темний костюм. Зненацька вона огледіла вулицю. Цей рух був скрадливим і видав її нервозність. Я знову пірнув у проліт, сподіваючись, що вона мене не помітила.

Вона нікуди не тікала, тож за кілька секунд я поглянув на неї ще раз. Тепер вона стояла якраз перед дверима будинку, в якому розташовувалась редакція. Поки я спостерігав за нею, гадаючи, що вона тут робить, почулося тихе клацання замка, який відкривали. За мить вона відчинила двері й зникла у будівлі.

Я автоматично потягнувся за сигаретою, подумав трохи та знову помасажував собі шию. Побачене мене спантеличило.

Я дав їй кілька хвилин, а потім вийшов зі свого укриття і спробував

відчинити двері. Вони були замкнені.

Моє тіло було залякле, мов у кількаденного трупа. Я не міг вирішити, що мені робити далі, тому все ще тупо витріщався на двері, коли почув чийсь кроки. У мене вистачило здорового глузду відійти подалі від дверей «Кренвільського вісника», бо просто переді мною нізвідки виріс патрульний і став, дивлячись на мене.

— Як ви гадаєте, що ви тут робите? — спитав він, помахуючи своїм важким кийком, висунувши свою квадратну щелепу, яка, здавалося, була висічена з каменю.

Я удав підпилого і хитнувся у його бік.

— Д-друже, — затинаючись, сказав я, плескаючи його по плечу. — Постій тут ще тр-рохи — і ти побачиш чудового в-великого нишпорку, котрий ось-ось звідси вийде. Кажу тобі — зачекай трохи і...

— Я почув тебе з першого разу, — сказав він, гидливо відштовхуючи мене, — Провалуй звідси, приятелю, інакше мені доведеться прочистити тобі мізки цим кийком!

— Звісно! — охоче погодився я, непевними кроками віддаляючись від нього. — Але жінки та діти — передусім. Спочатку я мав би щось зробити... Але що?...

До того часу я, петляючи й затинаючись, вже віддалився від нього на достатню відстань.

І продовжував петляти, аж поки не звернув у бічну вуличку і лише там, за рогом, зміг випрямитися. Я дав копові ще кілька хвилин, щоби він пішов геть, а потім швидко визирнув. Патрульний вже віддалився і за мить звернув на Мейн-стріт.

Стиха вилаявшись, я знову повернувся до будівлі «Кренвільського вісника». Я змарнував добрих вісім хвилин, і якщо той коп знову наткнеться на мене — мені не минути лиха.

Я витягнув кишенькового ножа з однією зі своїх відмичок, причеплених до нього, і спробував відчинити замок. З третьої спроби це мені вдалося.

Швидко оглянувши вулицю і пересвідчившись, що мене ніхто не бачив, штовхнув двері і увійшов у маленький хол, де смерділо, мов у курнику. Тихо зачинив за собою двері.

Прислухався, але нічого не почув. Навпомацки досяг сходів і пішов ними нагору. Доволі довго я піднімався на четвертий поверх. Намагався рухатися безшумно, однак мені не дуже подобалася абсолютна тиша в будинку. Та жінка не могла так швидко піти. Можливо, вона зараз на п'ятому чи шостому поверсі, однак я мав би чути її рухи.

Редакція «Кренвільського вісника» знаходилася у кінці довгого коридору. Я не хотів, щоби помітили світло ліхтарика, до того ж уже знав дорогу, тому й просувався далі у цілковитій темряві.

На півдорозі зупинився. Не був певний, однак мені здалося, що щось таки побачив. Притулившись до стіни, пильно вдивився в темряву. Волосся мені стало сторч. Просто переді мною щось рухалося. Рука моя сама потяглася за ліхтариком. Іншою я схопив револьвер.

Наступні події розвивалися так блискавично, що я на мить забарився. Щось швидко промайнуло повз мене.

Я простягнув руку і вхопив це щось — це була жіноча рука. І досі не розумію, що трапилося потім. Однак я відчув, як жінка вивертається, напосідає на мене і боляче смикає за руку. Мале, але тверде, мов камінь, стегно впинається мені в бік і зненацька мої ноги відриваються від землі. Я пролітаю в повітрі і гепаюся головою об стінку. А далі вже нічого не мало значення.

Коли рожевий туман в голові розсіявся, а сама голова то розширювалась, то стискалась, я звівся на ноги, безбожно лаючись. У будівлі було тихо, і я поняття не мав, як довго так пролежав. Намацав ліхтарик і поглянув на годинник. За двадцять четверта. Отже, я пролежав без свідомості майже чверть години. Світло сліпило мені очі, тож я вимкнув ліхтар. Не підводився, бо найменший рух викликав різкий біль в голові. Я знову вилаявся. Якби знав, що мені доведеться мати справу зі спеціалістом із джиу-джитсу в спідниці, то краще би залишався в ліжку. Ніколи б не подумав, що мене зможе так обробити жінка. Я гадав, що трохи знайомий з японським бойовим мистецтвом, але це була робота справжнього майстра.



Я повільно сів на підлозі, відчуваючи пульсуючий біль у скронях; за якийсь час мені стало краще, і я звівся на ноги. Почувався так, наче по мені проїхали котком. Накульгуючи, дістався сходів і прислухався, однак нічого не почув. Певно, вона вже була на півшляху додому.

Я знову повернувся до редакції «Кренвільського вісника». Двері були незамкнені. Чомусь це мене вже не здивувало. Ногою відчинив двері і присвітив ліхтариком. Приймальня виглядала не менш похмуро, ніж удень. Я підійшов до кабінету Діксона, прислухався, а тоді розчахнув двері.

Світло ліхтарика впало на потертий письмовий стіл. Підійшов до нього. Середня шухляда була висунута. Цього я й чекав. Побіжний огляд підказав мені, що фотографії трьох дівчат, які Діксон показував мені лише кілька годин тому, зникли.

Я стояв, дивлячись на шухляду, і розмірковував. Звісно ж, та жінка їх й узяла. Це все ускладнювало. З тими фотографіями я міг звернутися в Федеральне Бюро. І міг змусити шефа поліції Мейсі робити все, що я йому звелю. Цікаво, чи знала вона про це?

Голова знову розболілася, і мені страшенно захотілося прилягти. Не було сенсу товктися тут довше. Цікаво, що подумав би Вулф, якби знав, як мене розмазала по стіні жінка, і що я дозволив їй піти чи не з єдиним доказом, який мені вдалося знайти в цій справі! Я вирішив, що не скажу йому про це.

Вже направляючись до дверей, я зупинився, мов укопаний. Бо в кріслі біля вікна хтось сидів. Я аж підскаочив — а хто б цього не зробив на моєму місці? Від несподіванки аж випустив із рук ліхтарика, і, підіймаючи його, відчув, як піт стікає мені обличчям, наче з вичавленої губки.

— Хто там? — хрипко спитав я, хапаючись за револьвер. У роті у мене пересохло, а ноги тремтіли.

У кімнаті мокрим рядом зависла тиша. Я направив промінь ліхтарика на крісло. Звідти на мене блискучими осклянілими очима дивився Діксон. На його багряно-фіолетовому обличчі застигла гримаса жаху. Кров цівочкою стікала з кутика рота, а висунутий язик був, мов шматок чорної шкіри.

Я зробив крок уперед і пригледівся. На шиї в нього була затягнута мотузка.

Вона глибоко впилася йому в складки шкіри та там і загубилася.

Безформною масою сидючи у кріслі, міцно стискаючи в смертельній агонії руки, він виглядав дуже самотнім і дуже мертвим.

Розділ третій

Вийшовши з ванної кімнати, я побачив у своєму номері двох незнайомців. Один ліниво стояв, прихилившись до одвірка, другий сидів на моєму ліжку.

Той, що біля дверей, огрядний, з помітним черевцем, був одягнений у смугастий чорно-білий костюм. Мав років сорок.

Щоки й ніс густо поцятковані ластовинням. Рот міцно стиснутий і недобрий.

Той, що сидів на ліжку, був короткий та товстий. Плечі мав широкі, а шиї наче не було зовсім. Обличчя було червоне й обрізкле, а квадратна щелепа справляла враження, наче її витесали в останню чергу — по тривалих роздумах. Пласка панама сповзла йому кудись на потилицю, однак світло-сірий костюм був хорошого крою і сидів на ньому, ніби влитий — незважаючи на всі опуклості власника.

Я глянув на них, муркнув: «Привіт!» і оперся на двері ванної кімнати. В мене склалося враження, що я їм не дуже сподобався, і що би я не робив, вони свої думки не змінять.

Чоловік на ліжку поглянув на мене без особливого інтересу. Запхав свою жирну білу руку в кишеню піджака, витяг звідти сигару і, дбайливо її розкуривши, кинув сірника на килим.

— Хто вас сюди впустив? — поцікавився я. — Хоч я і живу в готелі, але мій номер — не прохідний двір.

— Ви — Сп'юек? — тип на ліжку тицьнув у мене сигарою, щоби я усвідомив, хто до мене звертається.

Я кивнув: «Саме збирався до вас зранку зайти, але проспав».

Його очі розширилися.

— Ви знаєте, хто я?

Я знову кивнув.

— Ви — шеф поліції Мейсі.

Він поглянув на чоловіка коло дверей.

— Ти чув? Він знає, хто я!

Лише кретин не відчув би глузу в його голосі.

Чоловік біля дверей не озвався ні словом. Він саме віддирав обгортку з жувальної гумки. Поклав пластинку в рот і почав старанно жувати.

— Отож, ви збиралися навідати мене — з якою метою? — запитав Мейсі, виставивши вперед свою квадратну щелепу і буравлячи мене очищами.

— Я — детектив із ліцензією, — повідав я йому. — Хочу з вами співпрацювати.

Він незмигтно втупився в мене, перекочуючи сигару з одного кутика рота в інший.

— Справді? Ну, то я не зацікавлений у співпраці. Ми тут не любимо приватних сищиків. Еге ж, Бейфілде?

Чоловік біля дверей погодився:

— Ми їх ненавидимо! — підтвердив. Голос його йшов наче з утроби.

Я знизав плечима і підійшов до туалетного столика. Піднявши пачку «Лакі страйк» і вибравши собі сигарету, глянув у дзеркало.

Бейфілд поліз у кишеню і тепер там випинав чи то його палець, чи то пістолет.

— Це погано, — зауважив я, запаюючи сигарету. — Тим не менше, я прагну співробітництва, — і, повернувшись, обперся об стіну.

Мейсі пожвавішав:

— Якого співробітництва?

Тепер він вже дивився не на мене, а собі на ноги.

І я помітив, що на ньому дорогі замшеві черевики та зеленкувато-блакитні шкарпетки.

— У вашому місті зникло четверо дівчат, а й досі нічого не зроблено, — сказав я. — Мене найняли, щоб я їх відшукав.

— Четверо дівчат? — його голос звучав вкрадливо, однак на вилицях та шії проступили червоні плями. — Хто вам таке сказав?

— Не має значення, — одповів я. — Так, вітер на вухо нашептав. А ви матимете серйозні проблеми, якщо й далі нічого не робитимете.

Він струсив попіл з сигари, а потім спитав:

— Хто розповів вам про Мері Дрейк?

— Нехай це вас не обходить, — відрізав я, підходячи до вільного крісла і всідаючись у нього. — Адже ви не робитимете з цього таємницю, чи не так? Ви би краще звеліли Старкі зупинитися — він переграє свою роль.

Мейсі стиснув губи і поглянув запитально на свого підлеглого.

— Ти чув? — доволі кисло спитав.

— Можливо, нам краще заспокоїти цього хлопця? — поцікавився той. — Щось він занадто істеричний.

— Я би волів цього уникнути, — озвався я, переводячи погляд з одного на іншого. — В мене й так багато доказів, щоб навести ФБР на Старкі. Як би вам це сподобалося?

Мейсі це явно не сподобалося.

— Які у вас докази?

Я хитнув головою.

— Ви поведіться не так, як повинні діяти поліцейські. Тому я вам і не довіряю. Все, що мені вдалося розкопати, я передам у ФБР.

Мейсі випустив дим густою хмаркою собі під ноги та витяг із кишені автоматичний поліцейський пістолет. Направив його на мене, наказавши Бейфілду:

— Оглянь-но тут усе!

Бейфілд методично обшукав усю кімнату. Нічого не пропустив, але нічого й не розкидав — усе клав на свої місця. За десять хвилин впорався із завданням.

Я сидів, спостерігаючи за ним.

— Не забудь про ванну! — нагадав. Він щось пробурчав і пішов у ванну.

— Розумник, так? — обличчя Мейсі налилося кров'ю. — Я міг би тебе забрати до себе і змусити говорити!

— Вулфові це не сподобалося б, — парирував я. — Будьте розсудливим, Мейсі! Ви не можете як слід виконувати свої функції, допоки підтримуватимете Старкі. Я не боюся вас та ваших хлопців. Везіть мене у відділок і побачите, чи багато вам вдасться з мене витягти. Вулф підніме такий шум, що це дійде до губернатора.

Бейфілд вийшов із ванної кімнати, продовжуючи безжурно жувати жуйку.

— Нічого! — відрепортував він і знову сперся до одвірка.

Мейсі кивком показав на мій костюм, що лежав на кріслі. Коли він це зробив, я згадав про носовичок Мері Дрейк. Якщо вони його знайдуть, мені буде непереливки. Вони можуть навіть спробувати повішати викрадення на мене.

— Досить мені вже цього! — обурено сказав я. — Або залиште мої особисті речі в спокої, або приходьте сюди з ордером!

Пістолет повільно змінив кут нахилу, і тепер дуло було направлене просто мені межі очі.

— З такої відстані, — Мейсі оскалив свої жовті зуби, — я підстрелю тебе завиграшки. Якщо не віриш — лише порухайся і переконаєшся!

Бейфілд вміло оглянув мій костюм. Я спостерігав за його рухами з показним спокоєм, але насправді мені було не так вже й спокійно. Коли він дійшов до кишені, в яку я засунув носовичок, я ледь стримався, щоб не вдатися до якихось дій. Я був такий здивований, коли він врешті витягнув руку з кишені, що мало не видав себе.

— Скінчили? — запитав я, палко бажаючи оглянути кишеню сам. Я знав, що він не міг пропустити носовичок, а це означало, що його там вже не було. І це також означало, що він — в руках тієї майстрині джиу-джитсу, а це взагалі доводило мене до сказу.

Бейфілд пожував ще трохи жуйку, а потім промовив:

— Він блефує!

— Невже ви думаєте, що я такий дурний, що триматиму докази у себе в номері? — запитав я. — Що би в мене не було — воно в надійному місці. І, якщо ви скінчили, перейдімо до справи. То що ви маєте намір робити в зв'язку зі зникненням Мері Дрейк?

Мейсі сховав пістолет. Випнув нижню губу і глибокодумно втупився в мене. Я бачив, що він не знає, що зі мною робити далі.

— Ми її шукаємо, — нарешті озвався він. — І знайдемо свого часу.

— Люсі Мак-Артур зникла місяць тому, — сказав я. — І ви ще й досі її не знайшли!

Бейфілд почав неспокійно тинятися кімнатою, але Мейсі сердито зирнув на нього.

— Місяць — це не так уже й багато. Невдовзі ми їх усіх знайдемо.

— Старкі міг би їх віднайти хоч сьогодні!

— Чому ви так думаєте?

— Та це ж видно неозброєним оком, — відповів я. — Він же їх і викрав, щоб одним махом підставити і Вулфа, і Еслінгера.

Мейсі хитнув головою.

— Ви помиляєтесь.

Потім задумливо пожував кінчик своєї сигари і додав:

— Старкі ваші слова можуть не сподобатися.

— Все одно вони дійдуть до нього, — зауважив я. — Хіба б ви вимислили якусь іншу, кращу версію.

— Я? — він удав ображеного. — Ми працюємо над цією справою, але нам поки що нічого не відомо. Ці дівчата не такі вже й важливі для нас. Ми займемося ними, щойно трохи розберемося з іншими справами.

— Діксон стверджує, що їх убили, — сказав я, не зводячи з нього погляду.

— А масове вбивство — це вам не жарти.

— Він несповна розуму. До того ж він мертвий.

— Мертвий? — повторив я, вдавано дивуючись. — Що ви хочете цим сказати?

Він хитнув головою.

— Лише те, що сказав — він справді мертвий. Я знав його багато років. Він був схиблений — але я вже навіть звик до цього.

— Однак я лише вчора розмовляв із ним! — сказав я, подаючись вперед у своєму кріслі.

— Ви ж знаєте, як це буває. Сьогодні живий, а завтра — мертвий. В нього стався напад чи щось таке. Лікар каже, що він мав хворе серце. Пішов із життя раптово. Його знайшли сьогодні вранці.

— А хто його знайшов?

— Та ми й знайшли, правда ж, Бейфілде?

Бейфілд щось буркнув.

— Працівники не змогли відчинити редакцію — а тут саме проходили ми.

Мейсі знову струсив попіл на підлогу, зітхнув і хитнув головою.

— Минулої ночі він працював допізна. І десь близько другої раптово помер. Принаймні, так стверджує лікар. Однак нам час іти.

— Так, — погодився я, — давно вже час.

Я продовжував сидіти, втупившись у підлогу. Хотів якнайшвидше спекатися тих хлопців, щоб як слід обміркувати все на самоті.

— У мене багато справ, — промовив я по довгій паузі. — Тож якщо ви скінчили...

Мейсі звівся на ноги.

— Ми просто так до вас заглянули, — озвався він. — Ми тут не дуже любимо приватних детективів, отож, вирішили вам про це повідомити. Щоб ви знали, як воно.

— Звісно, — сказав я.

— Найрозумнішим для вас було би поїхати звідси першим же потягом. Це було б дуже розсудливо, чи не так, Бейфілде?

Бейфілд щось муркнув.

— І ще одне, — додав Мейсі вже коло дверей. — Тримайтеся від Старкі подалі. Він також не любить приватних детективів.

— Я саме хотів сьогодні з ним зустрітись, — зронив я, гасячи недопалок.

— Хочу оповісти йому про Федеральне Бюро Розслідувань. Це справді захоплююча історія — гадаю, йому сподобається.

— Він не любить вислуховувати побрехеньки, — зауважив Мейсі, вип'ятивши нижню губу. — І на вашому місці я би це собі уяснив. Мій відділок не може надавати охорону приватним детективам. Ми надто



зайняті.

Бейфілд прочистив горло.

— А такий тупак, як ти, потребуватиме неабиякого захисту, якщо й далі залишатиметься тут, — довірливо повідав він мені своїм утробним голосом. Потому вони вийшли, полишивши мене самого.

Я сів за стіл і написав:

«Дорогий полковнику Форсберг!

Вчора я мав зустріч із Льюїсом Вулфом. Якщо коротко, то справа зводиться до такого: Вулф, колишній промисловий товстосум, не знаючи, чим зайнятися, вирішив балотуватися в мери. Опозиція складається з місцевого власника похоронного бюро, Макса Еслінгера, та картяра Рубі Старкі. Здається, люди тут на боці Еслінгера, однак Старкі має підтримку шефа місцевої поліції Мейсі та, можливо, ще кількох диваків, які живуть за рахунок міського бюджету. В будь-якому випадку, це гарне місце для Старкі, який має намір удатися до сили під час голосування. Вулф не має жодних шансів, однак відмовляється це визнати.

У місті зникло троє дівчат. Одна з них — донька місцевого помічника аптекаря, Мак-Артура; інша, — дочка двірника Денгейта; третя дівчина — сирота на ймення Джой Кунц. Зникнення викликали заворушення в місті — тривогу, паніку і навіть погроми.

Щоби знайти дівчат, Вулф нас і винаймає. Це все тому, що в нього повно грошей, і таким чином він сподівається здобути голоси виборців. Еслінгер, який має найбільше шансів на перемогу, вдається до послуг місцевого детективного бюро, яким володіє така собі Одрі Шерідан. Копи, добре знаючи Старкі, котрого вони підтримують і який врешті-решт й буде обраний, взагалі не працюють над викраденням. Вони вважають, що якщо дівчата не будуть знайдені, це зменшить шанси Еслінгера та Вулфа — адже ті пообіцяли знайти їх. Така суть справи. Ви би бачили ту опозицію! Ніхто не любить Вулфа, а, відповідно, й мене. Якщо б я не був обережний, то давно би отримав каменем по голові. Я навідав Мак-Артура, але його дружина виставила мене за двері. Один із людей Старкі стежив за мною і навіть підкинув записку з погрозами. Тед Еслінгер, син Макса Еслінгера, знайомий з усіма трьома дівчатами, доконче хоче їх знайти — і йому

байдуже до результатів виборів. Минулої ночі він з'явився у мене разом із Мак-Артуром і запропонував допомогу. Він вважає, що дівчат викрав Старкі для того, щоб нашкодити і батькові, і Вулфу. Це може бути й правдою, хоча тут дещо не сходиться. Усе вказує на це, але поки я не опрацюю всі версії, не схильний триматися цієї. Якщо коротко, то всіх трьох дівчат сфотографували на вулиці і видали квитанції, щоб ті забрали свої світлини в місцевому фотоательє, яке належить Старкі. В день свого зникнення всі дівчата ходили туди. Їх цілком могли там вбити, але я поки що не розумію, як їх могли звідти вивезти. І ще — якщо їх справді вбили, то де ж їхні тіла?

Справи погіршилися минулої ночі. Напередодні зникла ще одна дівчина. Про це мене поінформував Тед Еслінгер. Покладаючись на інтуїцію, я вирушив у те фотоательє та у вікні побачив збільшену фотографію зниклої дівчини, Мері Дрейк. Надто все гладко? І я так подумав. Виглядає як підстава. Я зайшов всередину, і поки усе там оглядав, так і не знайшовши нічого суттєвого, в ательє прибуло троє людей Старкі. Не можу стверджувати офіційно, що то були люди Старкі, але майже готовий заприсягтися, що так воно й було: вони увірвалися, зірвали з вітрини фотографію, замінили її іншою та поїхали.

Вже виходячи, в коридорчику біля чорного виходу, на підлозі, я помітив носовичок із ініціалами „М.Д.“. Я певний, що його там не було, коли заходив. Можливо, я й помиляюсь, але не думаю, що міг його не помітити, заходячи в приміщення. Його могли підкинути, поки я був усередині. Все, що стосується „Вуличного фото“, щось занадто гладко складається в одну картинку. Це може бути підстава, задумана самим Вулфом або Еслінгером, щоби дискредитувати Старкі. Найвірогідніше, це справа рук Еслінгера, оскільки саме його син навів мене на це ательє. А вже чи Тед працює самотійно, чи він лише маріонетка в руках батька, я поки що не знаю. Здається, він непоганий хлопчина, але мушу ще придивитися до нього. З іншого боку, це може бути і план Старкі — викрасти дівчат. Поки що я ні до чого не схиляюсь.

Діксон, редактор „Кренвільського вісника“, показував мені світлини тих трьох дівчат, зроблені фотографом „Вуличного фото“ просто неба. Щойно я зрозумів, який потужний спротив матиму в місті, відразу навідав Діксона, але мені вдалося з'ясувати лише одну річ до того, як йому хтось зателефонував і звелів стулити пельку. Діксон таки визнав, що Еслігнер не

вірити у те, що Одрі Шерідан вдасться розкрити справу. Він найняв її лише для прикриття.

Знайшовши хусточку, я знову вирушив у редакцію. Але якась невідома жінка дісталася туди раніше за мене. Я наткнувся на неї в редакційному коридорі, і вона застосувала проти мене один із прийомів джиу-джитсу. Поки я був непритомний, вона витягла у мене з кишені хусточку. Пізніше я з'ясував, що Діксона задушили — хтось надто тісно затягнув йому на ший мотузку. З моменту його смерті ще й десяти хвилин не минуло, як три фотографії зникли. Жінка не могла задушити його і забрати фотографії, адже це — не жіночий спосіб убивства. Хоча майстриня джиу-джитсу — також щось нове. Тих трьох фотографій та носовичка було б цілком достатньо, щоби справою зайнялося ФБР, але тепер їх у мене нема. Тією жінкою могла бути як Одрі Шерідан, так і будь-хто зі спільниць Старкі. Я цього ще не знаю, але маю намір з'ясувати. Але та жінка мене розвела, як дитину.

А цього ранку до мене завітав сам Мейсі зі своїм підлеглим. Вони діяли грубо, але зазнали невдачі. Вони гадали, що в мене є якісь вагомні докази. Певно, ті три фотографії та носовичок. Принаймні, вони шукали так, наче сподівалися знайти щось конкретне. Я зблефував, сказавши, що в мене є дещо на Старкі — бо, якщо хочу залишитись живим, повинен змусити їх так думати.

Вони оповіли мені, що Діксон помер від серцевого нападу. Цьому можуть бути два пояснення: 1) його вбив Старкі, щоб заволодіти фотографіями, а поліція його покриває; 2) хтось дуже не хоче, щоб стало відомо ще й про четверте викрадення. А вбивство редактора міської газети — більша сенсація, ніж викрадення простої робітниці. Старкі і Мейсі хочуть викликати в місті справжню паніку.

Невдовзі в Кренвілі має трапитися щось таке, що підірве його зсередини. А коли це врешті станеться, люди відреагують гранично жорстко. Сподіваюсь, ви виставите Вулфу додатковий рахунок за роботу в екстремальних умовах? Мені б не хотілось бути вбитим за нашими звичайними розцінками. Та й взагалі мені б цього не дуже хотілося. Щойно вдасться щось з'ясувати, я вам негайно повідомлю. Якщо маєте ароматичну паличку — саме час її запалити, бо мені зараз не зашкодить будь-яка підтримка — навіть спіритична!»

Я саме підписувався під усім цим, коли задзвонив телефон. Це був Тед Еслінгер.

— Привіт! — сказав я йому.

— Чи вдалося вам щось розкопати? — його голос був ледь чутний і лунав наче здалека.

— Ще ні, але це не означає, що не знайду, — я не був певний, але мені здалося, що нас підслуховують. — Не говорімо про це зараз. Я сьогодні до вас загляну. Але є дещо, що я хотів би знати вже. Чи є в місті жінка, котра володіє прийомами джиу-джитсу?

— Що? — в його голосі почулося здивування. — Що ви сказали?

Я повторив запитання.

— Джиу-джитсу?

— Так, — підтвердив я.

— Звісно ж! Одрі Шерідан колись цим займалася: її навчив батько. Але не знаю, чи вона все ще це пам'ятає. А чому ви питаєте?

— Та так, нічого, — відповів я й поклав слухавку.

Вдруге перетнув зелений газон, зайшов під той самий цегляний портик із гострим дахом та подзвонив у двері. Той самий спостережливий служник знову безшумно відчинив двері.

— Доброго ранку, сер! — привітався він. — Містер Вулф у себе.

Я пройшов за ним у хол.

— Зачекайте-но хвилю, — і він вийшов.

Крізь зачинені двері кабінету міс Вілсон долинали клацання її друкарської машинки. У холі приємно пахло свіжими квітами. Французькі вікна в кінці коридору, що вели в сад, були відчинені.

Служник повернувся.

— Сюди, будь ласка, — сказав він.

Я пройшов за ним у кабінет Вулфа.

Служник негучно оголосив:

— Містер Сп'юек! — і зачинив за мною двері.

Вулф сидів біля відчиненого вікна. Його тонкі губи стискали зеленкувату сигару. Невеличкий стіл поруч із ним був завалений паперами. У жирній руці він також тримав якісь документи.

— То ви їх знайшли? — гаркнув він, щойно двері зачинилися.

Я присунув стільця і зручно всівся.

— Розставімо всі крапки над «і», — коротко сказав я. — Ви вправі мене наймати, але я нічим не зобов'язаний ані вам, ані будь-кому іншому.

Він витяг із рота сигару і злобно витріщився на мене.

— Що ви хочете цим сказати?

— Поводьтєся зі мною коректно! — відповів я, великим пальцем дістаючи сигарету з пачки «Лакі страйк». — Якщо хочете, щоб я на вас працював, поведьтєся відповідним чином.

Я витяг сигарету та неквапно розпалив її.

Він провів рукою по коротко стриженому волоссю.

— Чорт забирай! — вигукнув він. — Ще одна дівчина зникла! За що, ви думаєте, я вам плачу?

Але тон його став м'якіший.

— Ви платите мені, бо хочете, щоб тих дівчат відшукали. Я не можу покласти край їхньому зникненню, однак здатний їх відшукати.

Він поклав папери на стіл.

— До біса пусті балачки! — рикнув він. — Я казав вам, щоб приходили, коли щось знайдете.

— Вам конче потрібно стати мером? — поцікавився я.

Він похмуро глянув на мене.

— Я ж вам вже казав — я ним буду. Коли я щось кажу, то так і буває.

— Але ж не можна стати мером, цілісінський день протираючи штани у своєму кріслі. Інші щось для цього роблять. Вам слід вже на щось зважитися, бо це буде запекла боротьба.

— Що ви надумали? — нетерпляче спитав він.

— Хто власник «Кренвільського вісника»?

— Елмер Шенкс. А що?

— Що він за людина?

— Старий дурень. Спрацьований та ні на що не здатний! — знову гаркнув Вулф. — Завідує газетою Діксон, але з нього також мало користі.

— А Шенкс би міг її продати?

Вулф витріщився на мене. Попіл упав йому на костюм.

— Продати? А навіщо, в біса, це йому потрібно? Шенкс живе з прибутків від газети, а весь головний біль дістається Діксонові. Про що ви говорите!

— Діксон мертвий.

Вулф спочатку побілів, а потім став червоним.

— Мертвий? — повторив він. І раптом наче постарів на двадцять років.

— Ви що, газет не читаете? Помер минулої ночі, — я ледь зміг стримати позіхання.

Вулф, здавалося, не міг перетравити новину. Він сидів і дивився на мене,

раз по раз шарпаючи свій схожий на дзьоб ніс. Я дав йому ще трохи часу, щоби прийти до тями, а потім сказав:

— У поліції стверджують, що він помер від серцевого нападу, але це не так. Його було вбито.

Вулф здригнувся.

— Вбито?

Я кивнув.

— Звідкіля ви це знаєте?

— Я повинен знати такі речі.

Він знову запхав сигару в рот, пожував, виявив, що вже її допалив, витяг недопалок з рота та загасив у попільничці. Рука його при цьому тремтіла.

— Ви впевнені?

— Так, його справді було вбито. З якихось особистих причин Мейсі це приховує. Я ще не зрозумів, чому.

Я подався вперед і сказав:

— Оскільки Діксона вже нема, то ви легко зможете купити газету — якщо діятимете швидко.

Він обмізкував пропозицію. Коли знову поглянув на мене, в очах його читався інтерес, змішаний із сумнівами.

— А навіщо мені купляти «Кренвільський вісник»? — поцікавився він.

Я нетерпляче клацнув пальцями.

— Ви ж самі мені казали, що після того, як відійшли від справ, вам страшенно нудно. Займіться газетою — і у вас буде зайнятий цілісінький день. Якщо вже вам не вдасться узяти під контроль місто за допомогою газети, то вам це ніколи не вдасться. З відповідною редакційною політикою ви могли би розгромити Старкі, Мейсі чи будь-кого, хто стоятиме у вас на

шляху.

Він підняв руку, зупиняючи мене.

— Знаю, — зауважив Вулф, — мені не потрібно про це казати.

Він звівся на ноги і пройшовся кімнатою: обличчя розпашіле, очі палають. Потому знову повернувся до столу.

— Зачекайте! — зупинив я, коли його рука потяглася до дзвінка. — Що ви маєте намір робити?

Він кинув на мене розлючений, та zarazом і заклопотаний погляд. — Залишмо це фахівцю, — сказав він. — Я хочу поговорити зі своїм повіреним.

— То говоріть, — і я вказав йому на телефон. — Але не доручайте нікому зробити це за себе. Наберіть номер власноруч.

— Що все це, в біса, означає? — гаркнув він.

— Як давно ви знаєте міс Вілсон?

— Міс Вілсон? Вона моя секретарка вже півроку. А вона тут до чого?

— Лише до того, що за ці шість місяців вона неабияк вас зненавиділа, — сказав я недбало. — Ви не той чоловік, у кого закохуються. І ви лише обманюватимете себе, якщо справді так будете думати. Якщо хочете придбати газету, вам слід діяти швидко й обережно. Старкі, певно, також би цього хотів.

— Ви або шахрай, або дурень, — сказав він злобно. — В Едні Вілсон нема нічого поганого.

— Зателефонуйте своєму повіреному самі, — повторив я. — Не випробовуйте долю. І дайте мені знати, коли придбаєте газету — я накреслю основні напрямки її діяльності.

Підвівшись, я попрямував до дверей.



— Зачекайте, — озвався він. — Я би хотів знати, що вам вдалося вже зробити. Поверніться і розкажіть все.

— Я ще не готовий розповісти вам все. Заволодійте «Вісником» за будь-яку ціну. З його допомогою ви зможете розкрити це діло і стати мером чи будь-ким — хоч Папою Римським!... якщо це все ще буде вам потрібно!

Я відчинив двері і вийшов у хол. Почув, як Вулф щось пробурмотів, але відразу потому почулося легке гудіння — так, ніби він підняв слухавку.

Я пішов у кабінет міс Вілсон. Йшов значно тихіше, ніж це зазвичай робить пір'їнка, опускаючись на бетон. Поклавши руку на дверну ручку, ледь чутно натиснув на неї і увійшов в кімнату.

Міс Вілсон сиділа за своїм столом, притиснувши слухавку до вуха. І ловила кожне слово з того, що Вулф казав своєму повіреному.

Я поглянув на неї, вона — на мене. Її повіки ледь помітно тріпнулися, але в цілому вона залишалась спокійною.

— Доброго ранку! — сказав я, посміхнувшись їй. — Вам добре було б погуляти трохи в саду. Сонечко пішло б вам на користь.

Вона спохмурніла і заперечно хитнула головою, продовжуючи слухати.

Я перехилився через стіл і узяв слухавку з її рук.

— Вам не слід підслуховувати, — сказав я. — Послухайте ліпше мене — це значно цікавіше.

Розчепіривши пальці, вона намірилась вчепитися мені в обличчя. Я вчасно відхилився — й вона знову тут же потяглася до слухавки, але я перехопив її руку і потягнув до себе. Вона пручалася, але я продовжував тягнути її на себе, аж поки вона не розпласталася на столі, перекидаючи все на своєму шляху.

Все це я проробив однією рукою, а іншою поклав слухавку на місце.

Потім опустил дівчину на підлогу і галантно підтримав, поки вона не відновила рівновагу.

Вона відскочила від мене і тепер стояла, дивлячись на безлад, і очі її були люті.

— Як ви смієте! — обурено вигукнула.

— Просто я не хочу, щоб ви почули те, що не призначене для ваших вух, — пояснив я, сідаючи на стілець. — Було б непогано, якби ви зібрали свої речі і забралися геть. Я не дозволю, щоб ви й надалі шпигували за Вулфом.

Гнів полишив її, і тепер в її очах були відчай та страх.

— Я нічого поганого не зробила! — губи її тремтіли. — Будь ласка, не кажіть йому! Я не хочу втратити цю роботу!

Я хитнув головою.

— Авжеж — гадаю, що таки не хочете! На кого ви працюєте? На Еслінгера чи Старкі? Чи на когось іще?

Вона закусила нижню губу. Очі її розширилися і темною плямою виділялися на тлі напруженого блілого обличчя. Я вже навіть подумав було, що вона знову хоче в мене вчепитися і приготувавсь ухилитися. Але вона опанувала себе.

— Не розумію, про що ви говорите, — спокійно озвалася вона. — Я працюю на містера Вулфа вже шість місяців — і досі не мала від нього жодних нарікань.

— Шість місяців — строк надто довгий. Пакуйте свої речі і забирайтеся звідси. Переміна місця піде вам лише на користь — а ще кориснішим це буде для Вулфа.

— Мені наказує тут лише містер Вулф, — сказала вона холодно. — Якщо він звелить мені піти, я піду.

— То спитаймо його, — сказав я, повертаючись до дверей.

Її очі знову потемніли і розширилися.

— Я до нього не піду.

Тож я сам перетнув хол, постукав у двері і зайшов у кабінет. Вулф саме поклав слухавку на місце.

Я розповів йому про міс Вілсон.

— Позбудьтеся її! Все, що ви робите, негайно стає відомим Еслінгерові чи Старкі.

Його обличчя набрало кислого виразу.

— Я поговорю з нею, — сказав він. — Поки що не хочу з нею розставатися. До того ж ми не знаємо напевне, чи дійсно вона розказує комусь про те, що чує. Допоки це лише ваші здогади...

Я тупо витріщився на нього.

— Але ж вона підслуховувала!

— Знаю, знаю! — він почав гарячкувати. — Залиште це мені. Коли мені знадобляться поради стосовно моїх службовців, я вам про це повідомлю.

Я кивнув йому і вийшов.

Една Вілсон стояла у дверях свого кабінету. Вона посміхнулась мені презирливо-тріумфально.

Я посміхнувся їй у відповідь.

— Чому ви не сказали, що спите з ним? Я би тоді його не турбував.

Посмішка повільно згасла на її губах — наче кулак, коли ви розтискаєте пальці.

Вона повернулась в кабінет, грюкнувши дверима.

\*

Повернувши дверну ручку, я зайшов у тісну кімнатку з двома віконцями, обшарпаним письмовим столом, зі стелажми для паперів та витертим килимом на підлозі. Худа, неохайна жінка сиділа за столом, підперши голову руками. Вона поглянула на мене запухлими червоними очима.

Я вітально припідняв капелюха.

— Хто тепер займається газетою? — запитав.

Вона махнула рукою у бік сусідньої кімнати.

— Він! — зронила жінка і знову підперла голову руками.

Я підійшов до дверей, постукав й увійшов.

За столом Діксона сидів молодик, котрий запитально на мене зирнув. Він був невисокий, з дрібними правильними рисами обличчя, котрі цілком відповідали його статурі. Шкіру мав сліпучо-білу. Одяг його був далеко не новий і не найкращої якості, але на ньому — як і на його власникові — лежав своєрідний відбиток чоловічої охайності.

— Чого вам треба? — спитав він доволі стримано, що також цілком гармоніювало з рисами його обличчя.

Ногою я підтягнув до себе крісло, сів, витяг посвідчення і передав йому.

Поки молодик вивчав моє посвідчення, я вивчав його. Йому явно не було ще й двадцяти, а обличчя ще не знало бритви.

Ретельно вивчивши посвідчення, він повернув його мені. Зиркнув своїми карими очима з довгими, закрученими віями на мої плечі.

— Все життя мріяв стати приватним детективом, — сказав він довірливим тоном. — Це, певно, так цікаво!

Я витяг пачку «Лакі страйк» і витрусив на стіл кілька сигарет. Одну з них запропонував хлопцеві, а іншу взяв собі.

— Дякую! — сказав він, вставляючи сигарету в свої пухкі губи.

Запаливши, я відкинувся у кріслі.

— У тієї жіночки доволі згорьований вигляд, — зауважив я, кивнувши у бік сусіднього приміщення.

Молодик також кивнув.

— Вона працювала на нього шість років. Він був непоганий старий дивак  
— якщо пізнати його ближче.

Хлопчина обвів поглядом кабінет, немовби щось шукаючи, а потім спитав:

— То що ви хотіли?

— Ви той хлопець, про якого мені розповідав Діксон? Ну, той, хто висунув ідею з масовими вбивствами?

Він кивнув.

— Так, це справді я, — підтвердив із гордістю. — Також я казав старому дивакові, що це вдвічі збільшить наш наклад. Він і про це згадував?

— Так, — я випростав втомлені ноги. — Усе це було вигадане лише для того, щоби збільшити тираж?

— Я справді так казав, але й сам у це вірю.

— Як вас звати? — запитав я.

— Рег Фіппс. Можливо, я й виглядаю дитиною, але працюю в газеті вже три роки.

— Отож, ви гадаєте, що всіх цих дівчат було вбито?

Він кивнув.

— Ясна річ! Це ж так хвилююче, правда? — очі його запалали. — Але я не можу вимислити, що він зробив із їхніми тілами.

— Він? Хто він?

Фіппс нахмурився.

— Вбивця, звісно ж!

— То це все — лише ваші припущення, чи не так? І ви не знаєте напевно, що це вбивства?

— Так, я не знаю напевно, що це вбивства, — повторив він мої слова, — але готовий присягтися, що так воно й є.

Я змінив тему.

— Облишмо це. То хто тепер буде редактором?

Обличчя його затьмарилося.

— Не я, — гірко зауважив він. — Шенкс не хоче дати мені шансу. Знову викопав якусь стару руїну...

— А ви могли б із нею впоратися?

— З цією газеткою? — він засміявся. — Ще б пак! Я міг би керувати нею навіть з наливом у вусі!

Я оповів йому, що, можливо, йому й не доведеться чекати наливу у вусі.

— Справді?

Обличчя його прояснилося, але потім він недовіжливо хитнув головою.

— Я порадив Вулфові купити цю газетку, — відповів я. — Якщо Вулф її придбає — нема жодних причин, чому б вам не стати її редактором.

Він загасив сигарету і обережно поклав недопалок в жерстяну банку, повну недокурків.

— Тобто, вона перейде до відомого мені старигана, — пробурмотів він. Відставив банку убік і на мить замислився.

— Гадаю, це буде нелегко — працювати на Вулфа, — нарешті озвався він.

Я хитнув головою.

— Я за ним наглядатиму. Все, що мені треба знати — чи дійсно ви б змогли нею керувати, чи це просто пусті балачки.

— Я не жартую, — сказав він серйозним тоном. — Я й так все в ній робив. Діксон здійснював лише загальне керівництво. Але я й цим міг би

зайнятися — або ж це міг робити сам Вулф.

Я буркнув щось у відповідь.

— А що робити з нею? — і я кивнув на двері.

— Вона тут не залишиться, — впевнено сказав Фіппс. — Я хотів би бачити на її місці когось, подібного до Джинджер Роджерс[2] чи Рити Гейворт[3]  
— Він перебрав в голові ще кілька імен знаменитостей і додав:

— Бетті Греббл[4] також підійшла б, але не думаю, що вона погодиться.

Я сказав, що будь-яка з них малоймовірна.

Він підтакнув, зітхаючи.

— Якщо Вулф заволодіє газетою, ми підірвемо це місто, — сказав я. — Переслідуватимемо Еслінгера та Старкі доти, доки не прицвяхуємо їх. Як вам таке?

Він захвилювався.

— Одного разу я вже присвятив передовицю Старкі. Діксон мало не зазнав нападу. Стаття так і не була надрукована. Гадаю, що Старкі і Мейсі — гідна парочка.

— Боюся, це їм не сподобається.

Він запустив замазані чорнилом руки в свою густу шевелюру.

— А що вони можуть вдіяти? Нам не слід їх боятися.

Він пильно на мене глянув і запитав:

— Чи таки слід?

— Вони вбили Діксона, — м'яко зауважив я.

Його великі карі очі широко розплющилися.

— У старого було спрацьоване серце, — сказав він. — Принаймні, так

сказав лікар.

— Але ж ви не вірите всьому, що кажуть, чи не так?

Він відкинувся на спинку крісла, поклавши руки на стіл. Я помітив, що манжети його сорочки добряче потріпані.

— Ви не жартуєте?

— Хтось накинув мотузку на шию Діксона і забув її зняти. Його холонокровоно задушили, але Мейсі видає це за серцевий напад. Не знаю чому, але саме так воно й є.

Хлопчаина глибоко зітхнув. Обличчя його зблідло, але вогник в очах не загас.

— Ви хочете сказати, що мене можуть вбити?

— А також мене і Вулфа. — Я дав йому ще одну сигарету.

Він обміркував почуте.

— Якщо ви можете цим займатися, то й я зможу, — нарешті озвався він.

Я підвівся.

— Чудово. Щойно Вулф повідомить мені, що купив газету, я негайно з вами зв'яжуся. А поки що будьте на місці і нікому нічого не кажіть. Особливо про Діксона.

Він провів мене до дверей.

— Ви справді думаєте, що Вулф дозволить мені...?

— Я його вмовлю, — пообіцяв я, а потім додав:

— Чи не підкажете, де я можу знайти Одрі Шерідан?

— В неї контора на Сінклер-стріт. Не пам'ятаю номер будинку, але це така велика будівля з підсвіченими театральними афішами на фасаді. Ви її не проминете.



— А де вона мешкає?

— На Лорел-стріт. Це багатоквартирний будинок. Він розташований на півдорозі до її контори — справа. Там ще є сад на даху, — і він зітхнув. — Сам би не відмовився там жити.

— Можливо, колись так і буде, — сказав я. — А поки що — до зустрічі!

— До зустрічі, — відповів він, а я вийшов у приймальню. Потім, згадавши дещо, повернувся.

— Чи говорить вам про щось ім'я Едни Вілсон?

Фіппс наморщив лоба.

— Щось знайоме, — потім швидко поглянув на мене. — А в чому річ? Це ж секретарка Вулфа, хіба ні?

Я кивнув.

— А з ким вона ще зустрічається?

— Ви це серйозно? Я гадав, що вона надто «домашня», щоб іще будь з ким зустрічатися.

— Вулф так не вважає.

— В його віці вибирати не доводиться.

— То в неї нікого більше немає?

— Ще є Блеклі. Я якось її з ним бачив, але він нічим не кращий за Вулфа. Старий, лисий, зморшкуватий і таке інше.

— А хто такий Блеклі?

— Прокурор округу. Він нічого собою не представляє. Ви ж не думаєте, що в цьому щось є, чи не так?

Я напружено розмірковував.

— В цьому? Що ви маєте на увазі?

Він стенув плечима.

— Ви постійно говорите якимись загадками. Хто для вас Една Віл сон?

— Послухайте-но, синку! — промовив я, поплескавши його по плечу. — В цій справі все — суцільна загадка!

Вийшовши на вулицю, я взяв таксі і звелів водієві відвезти мене на Лорел-стріт. Уже за дванадцять хвилин ми були там, і я сказав таксистові, щоб висадив мене за рогом, не доїжджаючи до будинку. Я знайшов будинок із садом на даху просто у центрі вулиці — по правій її бік. Це було прекрасне місце, і я подумки погодився із Фіппсом, що було б таки непогано тут пожити.

Зайшов у вестибюль і підійшов до консьєржки.

— Я до містера Селбі.

Дівчина нахмурилась.

— Тут нема ніякого містера Селбі!

Я оповів їй, що містер Селбі — мій давній друг, і я подолав дві сотні миль, щоб із ним побачитися, і що він мешкає саме тут. Зауважив, що якщо вона не знає всіх своїх мешканців, то краще б покликала свого шефа.

Вона показала мені перелік всіх жильців, щоб я сам переконався в своїй неправоті. Одрі Шерідан жила в квартирі № 853. Тоді я сказав, що, напевно, таки помилився, вибачився і... чи не можу я скористатися внутрішнім телефоном? Вона показала, де знаходяться телефони, і я подякував їй.

Зателефонував у квартиру № 853, але ніхто не відповів. Телефони розміщувались поза зором дівчини, натомість ліфт був поруч. Я піднявся на восьмий поверх, пройшов довгим безлюдним коридором і підійшов до помешкання 853. Тихенько постукав, вичекав трохи, а тоді дістав з кишені ножичок. За півхвилини я вже був всередині.

Кремово-рожева вітальня милувала око і була розцвічена квітами в

керамічних вазах. Приємний аромат лілій надавав кімнаті жіночності. Я поклав капелюха на диванчик з горіхового дерева і методично обшукав кімнату. Обшарив кожну шухляду, оглянув кожну поличку; відчинив кожну коробку й валізу і піддав усе скрупульозному аналізу. Обмацав кожен сантиметр одягу на предмет промовистих опуклостей або хрускоту паперу. Заглянув під килимки та меблі. Опустив жалюзі, щоб пересвідчитись, чи нічого в них не загорнуте. На кухні дослідив вміст каструль, горщиків та кухонного начиння. Дістався навіть зливного баку у туалеті і виглянув з вікна — чи не підвішене там, бува, щось. Систематично, сектор за сектором, оглянув усю квартиру, але не знайшов ані фотографій, ані носовичка Мері Дрейк.

Я не надто все розкидав, але трохи таки «наслідив». Стояв, споглядаючи все це, втомлений і пригнічений. Хоча мені не пощастило знайти потрібне, однак я зміг отримати уявлення про Одрі Шерідан за предметами, що її оточували. От узяти хоча б її одяг. Одяг жінки свідчить про її характер — а, особливо, її нижня білизна. Білизна Одрі Шерідан була спартанською в своїй простоті — жодного мережива, яскравих кольорів чи вигадливих вигинів. Все охайне й ретельно дібране. Одяг був функціональний і простий. Костюми хорошого крою, три-чотири пари фланелевих штанів різних кольорів, светри під шию, яскраві сорочки. Речі гарні та зі смаком підібрані.

Усю її косметику складали кольдкрем, кілька помад та парфуми з ароматом бузку. В квартирі було повно книг. Вони були навіть на кухні та у ванній кімнаті. В невеличкому кабінеті на столі край вікна стояла радіола з купою платівок на поличці поруч.

Одного погляду на бібліотеку і фонотеку було достатньо, аби переконатися, що Одрі Шерідан — жінка серйозна. Я завжди з пересторогою ставився до серйозних жінок — але вдумлива жінка, котра ще й примудрилася навчитися прийомам джиу-джитсу й яка ні на мить не завагалася, щоб викрасти речові докази у колеги-детектива — це все вкупі неабияк зачепило мою гордість.

Я запалив сигарету, кинув сірника в камін і глибоко затягнувся.

Вирішив, що час нам із Одрі Шерідан познайомитися особисто.

Востаннє поглянувши на пануючий безлад, я вийшов, зачинивши за собою двері.

\*

В дальньому кінці світлого, просторого коридору знаходились двері, де золотом на склі було вигравірувано: «Агентство швидкого реагування».

Я повернув ручку й увійшов.

Кімната була маленька. Я відразу звернув увагу на два чепуристих віконця, запнутих кремовими сітчастими гардинами. Коло зеленкувато-яблучних стін стояли три крісла; на письмовому столі зі світлого дуба розкидані були примірники «Сетердей Івнінг Пост», «Гарперс» та «Нью-Йоркер». Вази з квітами утворювали яскраві острівці по всій кімнаті, а пухнастий перський килим — достатньо товстий для того, щоб в ньому потонули мої щиколотки — прикривав підлогу. Як на приватне детективне агентство, то це було шикарно.

Щойно я отямився від першого потрясіння, як на мене вже чекав новий удар. Двері, що вели в кабінет шефа, розчахнулися і звідти вийшов... Джефф Джордан! У руці він тримав пістолет, направлений на мене. Дуло «пушки» чомусь видалося мені мало не тунелем.

— Боже ж мій! — промовив Джефф, вишкіривши свої жовті зуби. — Ви тільки погляньте, хто до нас завітав!

— О, яка радість! — парирував я. — Невже це справді Джефф? Ви таки всюдисущий!

Він помахав мені під носом пістолетом:

— Стули пельку, сучий сину — і ніколи не затівай те, що не в стані довести до кінця!

Я картинно підняв руки вгору.

— Кінокомпанія «Ворнер бразерз» відпочиває! — пафосно заявив я. — Хіба не можна обійтися без цього мелодраматизму?

Джефф гукнув крізь відчинені двері:

— Погляньте-но лише, хто до нас завітав!

Чоловічий голос роздратовано відповів:

— Хто там?

Голос був високий і пронизливий; це був той самий голос, котрий погрожував Діксонові по телефону.

— Детектив із Нью-Йорка, — гукнув Джефф, недобре мені посміхаючись.

— Приведи його сюди! — знову сказав тип із пронизливим голосом.

Джефф кивнув у бік дверей:

— Ну, ти — заходь!

— Зачекайте-то хвилику! — сказав я. — Взагалі-то я прийшов до міс Шерідан. Але якщо вона зайнята, я завітаю якось пізніше.

Джефф хихикнув.

— Вона й справді дуже зайнята, — зауважив він, — але хай тебе це не обходить. Обличчя його почервоніло:

— Ну ж бо, заходь, гнидо!

Я стелу плечима, і з піднятими руками зайшов у суміжне приміщення. Воно було значно більшим за попереднє. Ще один килим лежав на підлозі. Біля відчиненого вікна стояв добротний письмовий стіл з червоного дерева. Два зручних крісла, стелажі з документами та інше офісне умеблювання доповнювали обстановку. Однак в цій кімнаті й сліду не було від охайності попередньої. В ній наче ураган пронісся. Шухляди висунуті, вміст шаф для зберігання документів вивалено на підлогу, на підлозі повно паперів.

В кімнаті було троє — дівчина і два чоловіка.

Дівчина, звісно ж, була Одрі Шерідан. Я вже готовий був побіжно на неї глянути, але передумав. Натомість витріщився по-справжньому. Бо вона

сиділа на стільці просто посеред кімнати. І руки її були прив'язані до спинки стільця. На мить це мені видалося несуттєвим, бо я зосередився на її зовнішності. Адже вона як особистість справді була варта уваги. Мала широкі плечі й вузькі стегна — типаж, який так любить малювати Варґас[5]. Великі блакитні очі обрамлені довгими шовковистими віями. Губи пухкі та яскраво-червоні. Волосся, руде з золотавим блиском, спадало на плечі важкими хвилястими кучерями. Якщо після такого опису ви все ще не можете її уявити, тоді пригадайте Джоан Кроуфорд[6] — і портрет буде повним.

На ній був блакитний кашеміровий светр, картатий синьо-білий піджак, блідо-блакитні штани та коричневі замшеві черевички.

За столом, якраз навпроти неї, сидів чоловік, поклавши ногу на стіл й обхопивши руками іншу. Другий чоловік стояв у дівчини за спиною, поклавши їй руки на плечі й уважно слідкуючи очима за рухами того, що за столом.

Я здогадався, що тип за столом — Рубі Старкі. З цікавістю на нього поглянув. Він був маленький. Дрібний, але жилавий. Обличчя мав рябе, очі чорні й непроникні, губи — тонкі. Одягнений у білий фланелевий костюм, білий крилатий капелюх, насунутий на одне око, що надавало йому хвацького й безтурботного вигляду. Але у виразі його обличчя нічого безтурботного не було.

Чоловік, котрий стояв позаду Одрі Шерідан, був того ж типу, що і Джефф Джордан — великий, тупий на вигляд, міцний і схожий на орангутанга.

— Сп'юек, — відрекомендував мене Джефф Джордан, кивнувши головою у мій бік.

— Чого вам треба? — запитав Старкі, дивлячись на мене холодним поглядом.

Я витримав цей погляд.

— Що тут відбувається? — запитав я. — Ви поки що не мер, Старкі. Тож краще облиште ці дурниці. Розв'яжіть її!

Джефф схопив мене за плечі і розвернув до себе. Я побачив його кулак, що

звівся мало не від колін, і вчасно відхилився вправо. Почув свист, з яким його кулак пронісся повз моє вухо, і сам вдарив його в живіт. Коли Джефф подався вперед, я поцілив йому ще й в щелепу.

Пістолет вилетів йому з рук, і я метнувся, щоб перехопити зброю. Однак Старкі виявився моторнішим. Він зробив це зі швидкістю ящірки. Його рука вибила в мене пістолет, щойно я потягся до нього самого. Старкі спробував від мене ухилитися, але я вже був на ньому верхи. Поцілив йому в живіт, однією рукою обхопив талію, а іншою захопив ногу та жбурнув назустріч іншому головорізові, котрий мчав через усю кімнату до мене. Вони впали додолу, захоплюючи з собою ще й Одрі Шерідан на стільці. Уся трійця розтягнулася на підлозі.

Я ще не встиг зайнятися ними, як до мене вже наблизився Джефф Джордан. Обличчя мав червоне, а очі налиті кров'ю. Я ухилився від його нищівного удару, натомість поцілив у нього кулаком, але сам не уник удару між ребра, який добряче струсонув мене. Я позадкував, помітивши, що інший бандит звівся на ноги. Тепер обидва вони насувалися на мене. Я швиргонув стілець у Джеффа, отримав удар в плече від іншого типа і поцілив тому межі очі.

Я зауважив, що Старкі звівся на ноги, але коли ті двоє знову ринулися на мене, він знаком зупинив їх. Ті відступили, і тепер ми лише мовчки дивилися один на одного.

Старкі тримав в руках поліцейський револьвер.

— Стій, де стоїш! — промовив Старкі зловісним свистячим шепотом.

— Ти не можеш скористатися своєю «пушкою» звідти, — сказав я. — Якщо я тобі потрібен, мусиш підійти сюди і спробувати мене узяти.

Крутнувшись, я схопив вазу з квітами і шпурнув її в Старкі. Він встиг ухилитися, впавши на підлогу долілиць.

Ті двоє мало не перечепились один через одного, намагаючись до мене дістатися. Я підскочив до столу, вхопив телефонний апарат і поцілив ним в обличчя Джеффа, котрий саме летів до мене. Він відскочив назад, завивши від болю, і при зіткненні збив із ніг іншого бандита. Я схопив стілець і став біля вікна.

— Послухайте-но ви, тварюки! — заволав я. — Лише крок — і стілець вилетить у вікно. Цей звук приверне увагу копів — і я вам навішаю замах на вбивство. Тоді ніякий Мейсі не зможе вас «відмазати».

Зі звірячим риком Джефф вже готовий був кинутися на мене, але Старкі його зупинив:

— Не чіпай його!

І знову всі ми витріщилися один на одного.

— Накажіть тим недоумкам забратися звідси, — сказав я Старкі. — Хочу поговорити з вами наодинці.

Бліде поцятковане обличчя Старкі залишилося непроникним. Витріщившись на мене з хвилину, він раптом сказав своїм хлопцям:

— Йдіть геть!

Коли вони пішли, я поставив стільця.

— Хтось намагається підставити вас, щоби пришити убивство. І навіть Мейсі вас не витягне, якщо звинувачення будуть достатньо серйозними.

Старкі промовчав. Оправив костюм, натягнув капелюха і знову всівся в крісло. Кивком показав мені на дівчину, яка все ще лежала на підлозі, прив'язана до стільця.

Я підійшов до неї і розв'язав руки.

— Пильнуйте його і не зважайте на мене, — шепнула вона.

Але запізнилася з порадою на якусь долю секунди. Бо Старкі, блискавично кинувшись на мене, копнув у скроню. Його важкий черевик поцілів мені в голову, і я звалився просто на Одрі Шерідан.

Неясно я чув голос Старкі, який пронизливо й збудливо верещав:

— Хапайте його, дурні!

Тоді чийсь руки схопили мене, силоміць поставили на ноги і ще до того, як



в голові у мене розвиднілося, щелепа моя наче розкололася, і я відлетів до стіни. Зісковзнув на підлогу, вгледівся в дико оскалену пику Джеффа Джордана і схопив його вже підняту для копняка ногу. Ухопившись за неї, сильно шарпнув її вперед. Джордан змахнув руками, матюкнувся і впав горілиць. Мені вже майже вдалося звестися на ноги, коли підскочив інший гангстер. Він схопив мене, впершись плечем у живіт, і руками обплівши стегна. Я з грюкотом звалився на підлогу, перед цим поціливши йому в обличчя. Краєм ока зауважив Старкі, котрий біг до мене, тримаючи пістолет. Я спробував ухилитися, однак рукоятка поцілила мені якраз у потилицю. З очей мені посипалися іскри, і я знепритомнів.

Був непритомний не більше п'яти хвилин. Відчув, що мені зв'язують руки за спиною, за пекучим болем в зап'ястках, коли мотузки вп'ялися мені у шкіру.

Звідкілясь із рожевого туману виринула чиясь рука, схопила мене за комір і силоміць поставила на ноги. Ноги мені підігнулися, але та рука втримала мене від падіння. Я хитнув головою, щоби прийти до тями, і переді мною вималювалося обличчя Джеффа Джордана. Він легенько мене струсонув, а тоді звів руку і тричі вдарив мене в обличчя. Удари були сильні, і від них на очі мені навернулися сльози.

Я пробурмотів прокляття, і він вдарив ще раз, доволік мене до крісла та жбурнув у нього. Тоді зник з мого поля зору.

Безформною купою я валявся у кріслі, і червона завіса застеляла очі. Єдиним моїм бажанням було допасти до Джордана і гамселити його доти, доки від нього нічого не залишиться. Я також хотів схопити Старкі і колотити його головою об кут столу, щоб його мізки сірою масою розповзлися на килимі. Хоча я й був засліплений, і біль змією заповзав у тіло, я був свідомий того, що ненавиджу цих двох так, як ще ніколи нікого досі.

Раптовий пронизливий крик вирвав мене з полону ненависті. Я розплющив очі, нелюдським зусиллям намагаючись сфокусувати зір, і в тумані, що зненацька розсіявся, розгледів фігури вдалині.

Джордан разом з іншим покидьком розпластав на столі Одрі Шерідан. Вони зняли з неї піджак та светр, а Старкі спробував прикласти запалену

сигарету до її оголеного плеча.

Спина Одрі вигнулася дугою, а тіло звивалося, намагаючись уникнути палаючої сигарети.

Я набрав в груди побільше повітря, відпихнув стільця і кинувся на мерзотників. Плечем відштовхнув Старкі, котрий, захитавшись, відлетів убік. Він обернувся, ухилився від мого удару ногою й натомість болюче поцілів мені кісточками пальців в лице. Я гепнувся на килим. Падаючи, мені вдалося виконати ногами захват «на ключ». Старкі звалився поруч із шипінням, мов розгнівана змія. Спробував поцілити мені в обличчя кулаком, однак це в нього не вийшло. Я посилив захват, і його обличчя позеленіло. Тоді він почав молотити руками по килиму, волаючи по допомогу.

Джефф відпустив Одрі і кинувся до мене. Я ще щільніше зімкнув захват, і почув, як Старкі хапає ротом повітря. Я спробував ухилитися від черевика Джордана, котрий зі свистом пролетів повз мою скроню. Джефф лише зачепив мене ногою, але й цього було достатньо, щоб оглушити мене. Я розпластався на килимі.

Усе подальше відбувалося, немов уві сні. Я все усвідомлював, однак нічого не міг вдіяти.

Коли Джордан відпустив руки Одрі, вона підвелася і застосувала один зі своїх прийомів до іншого здорованя. Той упав на коліна, схопившись за шию, і заскавулів. Одрі зісковзнула зі столу.

Вона ухилилась від Старкі і кинула важку попільничку у вікно. За дзенькотом розбитого скла настала оглушлива тиша.

Потому Старкі сказав:

— Ми ще побачимося.

Ледь стримувана лють, що бриніла в його голосі, прорізала туман моїх думок і охолодила кров. Наостанок він копнув мене черевиком. Грюкнули двері.

Я зручно влігся на килимі і «вирубився».

Пролежав так, мабуть, хвилин із десять, коли це мене знову потурбували. Хтось легенько мене трусонув, і я відчув приємний запах бузку. Обережно розплющивши одне око, побачив Одрі Шерідан, котра схилилась наді мною. Тугі завитки її волосся майже торкалися мого обличчя.

Я протяжно застогнав і заплющив око. Вона знову труснула мене.

— Не будьте дитиною, — сказала вона. — Нічого у вас не ушкоджено. Занадто ви ніжний і трохи не в формі. Ну ж бо, сідайте! Я їх звідси витурила, і тут тепер цілком безпечно.

Це мене розлютило. Я розплющив очі і холодно глянув на неї.

— Дуже люб'язно з вашого боку так казати! — палко вигукнув я. — Мене копали, по мені товклися, лупили в голову і колошматили троє здоровенних бандитів — а ви ще маєте нахабство стверджувати, що я надто ніжний!

Вона сіла на п'ятки, склавши руки на стегнах, і посміхнулася.

— А я гадала, що детективи з Нью-Йорка зроблені зі сталі, — зауважила вона.

Голова в мене розколювалася.

— Ви набралися усіх цих дурниць з книжок, — сказав я, зводячись на лікоть і поморщившись від болю, який наче пронизав мені голову.

— Я — суцільні синці та поламані кістки. Хребет мій перебитий, а стегнова кістка роздроблена. Я більше ніколи не зможу ходити!

Вона продовжувала дивитися на мене з іронічною посмішкою. Потім я згадав, як Старкі підсмалював їй плече сигаретою і поглянув на неї з німим здивуванням. Так, вона була бліда, але посмішка її була щирою.

— До речі, про сталь, — продовжив я, — здається, ви й самі не з олова зроблені.

Вона поглянула на червону пляму на своєму передпліччі і скривилася. — Це справді боляче, — визнала вона. — Але мені не так боляче, як обурливо через те, як вони це робили. — Її фіалкові очі гнівно зблиснули. — Якою ж

худобою бувають часом чоловіки!

Підтримуючи голову руками та опершись ліктями на коліна, я обвів очима безлад в її конторі.

— Чи знайдеться у вас щось випити? — запитав я. — Мені б зараз не завадив ковток чогось міцного — та й вам також.

Вона звелася на ноги і повільно пішла до бару. Витягла звідти пляшку віскі та дві склянки. Повернулася і знов опустила на підлогу поруч зі мною.

Я взяв у неї пляшку і налив у склянки міцного трунку.

— Будьмо! — сказав я, кивнувши їй.

— Будьмо! — відповіла вона.

Ми випили.

— Отак краще, — задоволено промовив я, втягуючи носом повітря. — То що сталося? Були копи?

Вона кивнула.

— Поки ви валялися на підлозі непритомний, я усе залагодила з копами. — От і покладайся після цього на чоловіків — уся брудна робота дісталась мені. Я повідала їм, що попільничка просто вислизнула мені з рук. І вони повірили. Вислухавши байки про те, які вони дужі та кремезні хлопці, і як я вдячна їм за їхню доброту, вони пішли геть — такі самовдоволені й пихаті, якими можуть бути лише чоловіки.

Я докірливо поглянув на неї.

— Щось мені підказує, що ви неабиякий цинік, — зауважив я. — Але в моєму теперішньому стані я не готовий вести довгі дискусії з цинічними дівчатами. Може, ми би з вами трохи причепурилися та вирушили по домівках? Й зустрілися трохи згодом — коли я остаточно прийду до тями і зможу вести довгі задушевні розмови.

— Гаразд, — погодилася вона, ставлячи свою склянку. — Так і зробимо. Як

ви гадаєте: зможете ви самотійно добратися до ванної, чи хочете, щоб я вас туди віднесла?

— Сарказм в такій юній особі, як ви, викликає у мене відразу, — зауважив я, повільно зводячись на ноги.

— Ви завжди висловлюєтесь, як шанувальник Волта Вітмена[7], чи ви все ще не в собі?

Похитуючись, я якось добрів до письмового столу.

— Леді, я справді ще не в собі, але ви б послухали мене, коли я підпилий!

Вона показала мені ванну кімнату і стояла поруч, поки я мив свою побиту голову. Після душу мені стало набагато краще — хіба що ребра дуже боліли.

— Хочете, щоб я перебинтувала вам голову? — поцікавилася вона. — Ви дуже мило виглядаєте — люди подумують, що вашою головою кололи горіхи.

— Нічого, — зронив я, розглядаючи себе у дзеркало. Виглядав так, наче мене переїхала вантажівка. — Але якщо ви дасте мені бинт, то я перев'яжу вам плече.

Вона заперечно хитнула головою.

— Дякую, але я завжди піклувалась про себе сама — обійдуся й цього разу.

Ми пройшли крізь спустошений офіс до дверей.

— Вибачте, що я поки що не можу прибрати тут все, — сказав я, зупиняючись і розглядаючись довкола. — Але, гадаю, це було б для мене зараз занадто.

— Нічого, ви не повинні поводитися зі мною, як джентльмен. Я ж сама детектив.

Я тяжко зітхнув.

— Припиніть мене піддражнювати! — поскаржився я. — І зробіть щось зі своєю рукою. Нам справді треба поговорити. То як щодо сьогоднішнього вечора? Гадаю, що до того часу я вже буду в формі. Повечеряймо разом?

Вона мотнула головою.

— Я не вечеряю з детективами, — сказала вона твердо. — Намагаюсь не поєднувати справи з розвагами.

— Не будьте такою суворою, — сказав я благально. — Ви могли б отримати море задоволення від спілкування зі мною.

Вона глянула на мене задумливо.

— Гадаю, що так, — сказала вона, — Але це не означає, що я з вами зустрінуся за вечерею.

— Гаразд, не буду наполягати. Тоді, можливо, я завітаю до вас сьогодні ввечері? Нам багато про що треба поговорити.

Провагавшись, вона кивнула.

— Я буду вдома після дев'ятої. А поки що до побачення. Якщо вам буде млясо, купіть собі нюхальні солі.

Я пообіцяв неодмінно так і зробити та полишив її.

Розділ четвертий

Десь о шостій мене розбудив стукіт у двері. Я обережно підвів голову, вирішив, що мені вже краще, і пішов відчиняти. Проходячи повз дзеркало, глянув на себе і відсахнувся, бо все ще виглядав жахливо.

Мерієн Френч глянула на мене перелякано, коли я впустив її в номер.

— Щось сталося? — спитала вона стурбовано.

— Та так, посперечався з одним карликом, — відповів я, криво посміхнувшись. — Мене дивує, якими сильними іноді можуть бути пігмеї. Однак заходьте — я зовсім не так погано почуваюсь, як виглядаю!

— Ой, бідолашний! — вона увійшла, і, кинувши погляд на зім'яту постіль, промовила:

— Я, певно, вас розбудила!

— Нічого! — заспокоїв я її, сідаючи на ліжку і відчуваючи, що в голові мені паморочиться. — Я й так вже збирався вставати.

На голові в мене була ґуля завбільшки з дверну ручку, а ребра й досі нили, однак загалом могло би бути й гірше.

Мерієн сіла поруч зі мною і ніжними, прохолодними пальчиками обмацала мої синці та ґулю.

— Я оброблю вам садна, — сказала вона. — Просто ляжте і розслабтеся.

— Не турбуйтеся! — сказав я якомога бадьоріше. — Такі дрібниці не надто мені дошкуляють.

— Не будьте таким твердолобим та впертим, — сказала вона рішуче. — Ляжте і довіртеся мені!

І вона легенько штовхнула мене на ліжку. Це мені загалом сподобалося. Бо я вважав, що гідний хоч якогось хвилювання.

— Я повернуся за мить, — додала вона. — А ви поки що лежіть і не рухайтеся.

Коли вона зникла, я запалив сигарету й розслабився.

Сонце плямками розляглося на потертому килимку і в кімнаті стало душно, але мені було до цього байдуже. Дзенькнув телефон і я, нахмурившись, потягнувся до слухавки.

Впізнав Вулфове гарчання.

— Газета вже моя, — повідомив він. — То що мені, в біса, з нею тепер робити?

— Ваша? — повторив я тупо. — Швидко ж ви це провернули!

Він видав звук, що віддалено нагадував сміх.

— Я ж казав вам, що коли чогось хочу, то отримую це. І повірте мені, це обійшлося недешево. Правда, мені на це начхати.

— Чудово! — озвався я. — Сьогодні ми вже нічого не зможемо розпочати, однак пропоную зустрітися в редакції завтра. З допомогою цієї газетки ми скрутимو Мейсі в баранячий ріг.

— Я в цьому ділі нічого не тямлю, — буркнув він, — але гадаю, що швидко опаную й цією справою.

Я розповів йому про Рега Фіппса.

— Він молодий, однак тямовитий. Залиште його на роботі і ви не пошкодуєте про це, — порадив я йому.

— Нехай залишається, — відповів Вулф. — Але як же вчинити з жінкою?

— Когось вам знайду на її місце, — пообіцяв я. — Обговоримо це завтра.

— Вам вдалося вже щось розкопати? — вимогливо спитав він.

Я про це не надто хотів говорити.

— Працюю, — поквапно сказав я і повісив слухавку.

Я саме телефонував у редакцію «Кренвільського вісника», коли повернулася Мерієн. Вона принесла миску з колотим льодом та якісь інтригуючі штучки.

Я підморгнув їй, чекаючи, поки до телефону підійде Фіппс.

— Все в порядку, — сказав я. — Вулф купив газету, і ви в ній залишаєтеся. Завтра вранці ми з ним до вас заїдемо.

Він не йняв цьому віри, та коли я запевнив його, що не шуткую, то схвилювався не на жарт. Я порадив йому заспокоїтися і повісив слухавку.

— Вам не слід було вставати, — суворо сказала Мерієн.



Я знову влігся на ліжко.

— Це останні розпорядження перед тим, як сконати, — промовив я слабким голосом.

Вона зробила мішечок із шматка фланелі, напхала його льодом і приклала до мого лоба. Божественне відчуття!

— Хіба ж так не краще? — запитала вона, сідаючи на ліжко поруч зі мною.

Я узяв її руку в свою.

— Чудово! Я навіть не проти отримувати таку гулю щодня, якщо в мене буде така лагідна доглядальниця.

Вона забрала руку і спробувала набути суворого вигляду.

— Ви зовсім не такий поганий, яким хочете здаватися, — сказала вона, відсуваючись від мене. — Невдовзі ви ще, чого доброго, почнете до мене чіплятися!

— Дайте-но мені лише кілька годин — і самі здивуєтесь, що я зможу зробити, — пожартував я, а потім додав: — То як там ваша нижня білизна?

Вона спробувала нахмуритись, однак натомість посміхнулася.

— Я вже потрохи впадаю у відчай, — зізналася вона. — Якщо невдовзі не трапиться прорив, то я змушена буду голодувати. Кренвіль геть не годиться для мого товару!

Я глибокодумно поглянув на неї. Їй було далеко і до Бетті Ґреббл, і до Рити Ґейворт, чи то до Джинджер Роджерс, але загалом вона була таки непогана. І я подумав, що вона сподобається Регу Фіппсу.

— Чи вмієте ви друкувати на машинці і чи знайомі з основами стенографії?  
— запитав я.

Вона спантеличено підтвердила.

— У «Кренвільському вісникові» є вакансія. Якщо хочете трохи відпочити

від торгівлі, то можете її отримати.

— Ви справді так гадаєте? — із запалом спитала вона.

— Так — якщо ви цього бажаєте.

— А там платитимуть регулярно? Я вже втомилася гадати, коли поїм наступного разу.

Я уважно глянув на неї.

— Невже все аж так погано?

Вона поміняла лід в мішечку.

— Аж так, — серйозно відповіла.

— Ну, тоді вас прийнято. Відішліть зразки білизни назад і передайте своєму босові, нехай продає їх сам, — сказав я, поплескавши її по руці. — Сходіть завтра у «Вісник» і скажіть Реґу Фіппсу — а це новий редактор — що ви його нова секретарка. І можете додати, що це я вас прислав.

Вона із сумнівом поглянула на мене.

— А ви впевнені, що він погодиться? Можливо, я йому не сподобаюся.

— Фіппсові? — засміявся я. — Ви би бачили, хто в нього працює зараз! Та він буде від вас у захваті!

— Не можу висловити, яка я вам вдячна... — почала дівчина, але я її зупинив.

— Ця робота не така вже й проста, — зауважив я. — Може, вона ще вам і не сподобається. А можливо, нам доведеться згорнути всі справи, щойно розпочавши. Однак якщо хочете спробувати — ось ваш шанс.

— Я ним скористаюся, — запевнила вона.

— Тоді вирішено.

Дівчина поглянула на годинник.

— Не подумайте, що я невдячна, однак мушу полишити вас, бо пообіцяла Тедові Еслінгеру повечеряти разом, тож мені слід переодягтися.

— Еслінгеру? — я звів брови. — А він часу не марнує, чи не так? Адже ви лише вчора познайомились!

Вона зашарілася.

— Ну, ви знаєте, як це буває! Мені нічого було робити, а тут саме він зателефонував...

— Та я жартую, — поквапом сказав я, не бажаючи бентежити її далі. — Він хороший хлопчина. Сподіваюсь, ви добре проведете час.

— Але не робіть більше нічого відчайдушного. З такою головою, як у вас зараз, легко можете догратися до струсу.

І вона пройшла до дверей.

— Вам нічого більше не треба?

— Ні, — сказав я і додав: — Якщо Еслінгер з'явиться до того, як ви встигнете переодягнутися, направте його до мене. Я складу йому компанію, поки ви не будете готові.

Вона кивнула, висловила надію, що мені стане краще до ранку і ще раз подякувала за роботу.

Коли пішла, я запалив сигарету і почав думати про неї. Вона була хороша дівчина, і я радий був їй допомогти. Від неї мої думки переключились на Одрі Шерідан. Вона стала для мене сюрпризом. Я не очікував зустріти незалежну й розумну красуню в такому болоті, як Кренвіль. Цікаво, звідки в неї гроші? Я чув, що її детективне агентство геть провальне, а вся обстановка її контори та квартири свідчила про протилежне: що гроші в неї таки водилися. Можливо, гроші їй залишив батько; певно, так воно й було.

Те, як вона дала відсіч Старкі, свідчило, що клепки в неї в голові є. А це те, що мені подобається в жінках. До того ж, вона красуня. Я майже пошкодував, що працюю у ворожому таборі. Гадаю, було би справжнім задоволенням працювати з нею разом. Я подумав, як би зреагував

полковник Форсберг, якби я запропонував найняти її як детектива Міжнародного бюро розслідувань. З ним би, певно, стався напад.

Я саме розмірковував над тим, як поквитатися зі Старкі, коли в двері мого номера просунув голову Тед Еслінгер.

— Заходьте! — запросив я його, сідаючи на ліжку й майстерно підтримуючи мішечок з льодом на чолі.

— Господи! — вигукнув він, витріщившись на мене. — Ну й вигляд у вас!

— Прошу, сідайте! — знову припросив я його, вказуючи на стілець поруч із ліжком. — Не зважайте на мій вигляд — хочу з вами поговорити.

Він присів, продовжуючи стурбовано витріщатися на мене.

— Що сталося?

— Впав на пухову перину, — коротко сказав я. — Жодних новин про Мері Дрейк?

Він хитнув головою.

— Жодних. У місті почалися заворушення. Натовп рушив до відділення поліції, і там була стрілянина.

— Стрілянина?

Тепер була моя черга дивуватися.

— Хтось поранений?

— Ні... Поліція стріляла в повітря. Це налякало натовп, і люди розбіглися. Ви знаєте, містере Сп'юек, якщо так і далі піде, то Кренвіль перетвориться на справжнє пекло.

— Що стосується мене, — зауважив я похмуро, — то я лише за те, щоб це сталося якнайшвидше. Оскільки місто вийшло з-під контролю, то Мейсі буде змушений щось робити.

Він поглянув на мене зацікавлено.

— А що такого він може зробити, чого не здатні зробити ви?

Я усміхнувся.

— Багато що, але менше з тим. Хто ховатиме Діксона?

— Діксона?

— Так. Хіба не ваш батько?

— Ні, міська влада взяла це на себе. Батько лише надіслав труну — якщо ви це маєте на увазі, але влада...

— Мене цікавить таке, — терпляче сказав я. — По-перше, де тіло? І, по-друге, хто його вклатиме в труну?

— Воно зараз у міському морзі, — відповів Тед зі спантеличеним виразом на обличчі. — Туди ж сьогодні зранку була доставлена труна. Працівники моргу й помістять його туди, а потім привезуть в похоронне бюро мого батька. І наступного дня відбудуться похорони.

— Отож, тіла ніхто не бачитиме, окрім працівників моргу?

— Гадаю, що так, — сказав Тед зі зростаючим здивуванням. — А в чому річ?

— Ні про що не допитуйтеся, — сказав я. — Тут ставлю питання я. І ще одне. Що змусило вас запідозрити, що «Вуличне фото» причетне до всіх цих викрадень?

— Але ж я вам уже розповідав. Люсі Мак-Артур сфотографували на вулиці і дали квитанцію...

— Я знаю про це, однак цього недостатньо, щоби прив'язати до зникнення дівчат. Тут гадай, не гадай, а...

Я пильно на нього поглянув.

— Ви, певно, таки щось знаєте!

Він збентежився, почав було казати, що я помиляюся, але врешті-решт

визнав, що я правий.

— Ну ж бо, кажіть!

Дуже важко бути суворим із купою льоду на голові, але, певно, мені це вдалося, бо в нього був зляканий вигляд.

— Я... я не знав, що це важливо, — сказав він, червоніючи. — Діксон мені якось казав, що...

— Діксон? То ви знали Діксона?

— Звісно ж! Я знав його з дитинства...

— Облишмо автобіографічні дані! — урвав я його. — То що сказав Діксон?

— Це він підказав мені, що «Вуличне фото» причетне до викрадень. А ще він не вірив, що дівчат вбито. Він думав...

— Я знаю, що він думав! — гаркнув я. — Отож, це не ваша теорія? Це — версія Діксона?

Еслінгер проковтнув слину.

— Так. Я хотів, щоби ви думали...

Я криво посміхнувся і влігся на ліжко.

— Хотів, щоб я подумав, що ви маєте власні думки, еге ж? — запитав я. — Гаразд — облишмо це. А Діксон розповідав, чому він підозрює у причетності до викрадень «Вуличне фото»?

Тед мотнув головою.

— Я його про це запитав, однак він одразу змінив тему.

— Ну, тепер ми вже його не питаємо, — сказав я засмучено, — але мені хотілося б знати, чому він так вважав.

— Він був правий, — зауважив Тед. — І фото Мері Дрейк ще раз підтверджує це. Що ви маєте намір з усім цим робити?

Я не був схильний відповідати на подібні питання, отож сказав, що працюю над цим — до того ж, у мене страшенно болить голова. Я саме розповідав йому, що вона в мене просто розколюється, коли зайшла Мерієн Френч. Була в білій лляній сукні та в капелюсі з великими крисами, облямованому червоною стрічкою. Виглядала просто чудово.

— Ну йдіть-бо вже, молодь, — сказав я, заплющуючи очі. — Хочу ще трохи поспати. Цей мішечок із льодом творить чудеса, і завтра вранці я вже буду у формі.

Мерієн ще кілька хвилин пометушилася біля мене, а потім вони врешті пішли. Я подумав, що вони чудова пара. Можливо, Мерієн була й старша за таке дитя, як Еслінгер, але, принаймні, вона вбереже його від нерозсудливих вчинків; до того ж вони дуже підходили одне одному.

Випровадивши їх, я схопив телефон і знову набрав номер редакції.

Фіппс узяв слухавку. Сказав, що мені пощастило застати його, бо він саме йшов додому.

Я буркнув:

— Від сьогодні, Реґу, — сказав я йому, — у вас немає дому. Знаєте, де знаходиться міський морг?

Він сказав, що так, але що мені знадобилося в міській трупарні?

— Не будемо розводитися про це зараз, — відповів я. — Приходьте десь близько опівночі. В мене є для вас робота.

— Гаразд! — в його голосі чулася цікавість. — То це щось, пов'язане з моргом?

Я не став вдаватися в подробиці, однак запитав його, чи вміє він фотографувати.

— Звісно ж! То ви хочете, щоб я прихопив і свій фотоапарат?

Я відповів, що він, певно, ясновидець, бо саме про це я й хотів його попросити.

— Надягніть темний костюм та черевики на гумовій підошві — було б добре, щоб ви справляли вигляд нічного грабіжника, — сказав я йому. — І будьте там опівночі.

І ще до того, як він встиг щось запитати, я повісив слухавку.

\*

Одрі Шерідан відчинила двері свого помешкання та насмішкувато звела брови, відступивши убік і пропускаючи мене всередину. Вона виглядала премило в своєму білому домашньому халатику зі складним візерунком з червоних квітів, накинутому на білу шовкову піжаму, та червоних сандалях. Я знову подумав, що вона наче зійшла з однієї з картин Варґаса.

— Оце так сюрприз! — сказала вона, зачиняючи двері і ведучи мене в кремово-червону вітальню. — Отож, ви таки наважилися встати! Я вже, було, подумала, що ви проваляєтесь в ліжку з гарненькою доглядальницею під боком.

— Ви майже вгадали, — озвався я, зауваживши, що в кімнаті вже все прибране.

— Але проблема в тому, що доглядальниця втомилася від мене ще до того, як я одужав.

Поклавши капелюха на крісло, я продовжив:

— А як ваша рука?

Вона підійшла до столика з пляшками, склянками та колотим льодом.

— Дякую, добре, — сказала вона, поклавши лід в одну зі склянок. — Сподіваюся, що ви почуваетесь краще, ніж виглядаєте.

Я відповів, що зі мною все гаразд. Незважаючи на позірну турботу одне про одного, між нами відчувалась ніяковість і навіть ворожість.

— Чудово!

Вона поглянула на мене з потайною задоволеною посмішкою.



— Гадаю, ви не відмовитеся випити? То що вам налити?

— Чи мусимо ми бути аж такими ввічливими? — запитав я, присідаючи до столика. — Зрештою, ми колеги.

— Мені це лестить, — сказала вона. — Але я — лише аматор. Питимете віскі?

Я відповів ствердно і додав:

— А ви не така вже й погана як для аматора!

— Справді? Ви просто так кажете: знаю, які ви, чоловіки!

Вона подала мені віскі, а сама присіла на диванчик.

— У вас що, завжди повно бандитів в конторі, коли до вас навідуються клієнти? — поцікавився я, всідаючись у крісло навпроти.

— А, ви про це? — вона недбало хитнула головою. — Рубі просто втратив терпець. Зазвичай він не такий вже й поганий.

— Ви хочете сказати, що не віддасте йому той носовичок?

Вона поглянула на свої сандалі, а потім сказала:

— Гадаю, що вам ще не вдалося як слід оглянути місто? Звісно, воно не таке вже й гарне, але є кілька цікавих закутків!

— До біса з вашим містом! Розкажіть краще, як вам вдалося так навчитися прийомам джиу-джитсу!

— Я не хотіла би говорити про себе, — швидко сказала вона. — Розкажіть краще про себе ви. Давно працюєте детективом?

— Охоче б оповів вам історію свого життя. Вона справді захоплююча, однак зараз не маю часу, — сказав я. — Можливо, якимось пізніше ми знову зустрінемося і поговоримо про те, про се. І ви вислухаєте мене, а я — вас. Але ви казали, що не плутаєте приємне з корисним — то нехай поки що так і буде.

Вона звела брови, однак нічого не відповіла.

— У місті зникло четверо дівчат. Нас із вами найняли віднайти їх. Але поки що усім, з ким мені вдалося поговорити, абсолютно байдуже, що з ними сталося. Я займаюся цією справою лише сорок вісім годин, а це вже немало. І весь цей час люди залагоджують власні справи, а тим часом дівчат або вже немає в живих, або сліди їхні губляться все далі. Хіба було б не краще, якби ми об'єднали наші зусилля і поділилися інформацією?

— Можливо, й так, — сказала вона обережно. — Але це залежить від того, чи дійсно у вас є якась інформація, чи ви просто хочете з'ясувати, що відомо мені.

— Отож, ви сповнені рішучості розплутати справу самотійно?

Очі її потемніли.

— Коли батько помер, він залишив мені це агентство. Це було все, що він міг мені дати. Він пишався ним і багато чого зміг досягти, незважаючи на свій похилий вік та недугу. Він хотів, щоб я продовжила його справу — отож, я й продовжую. Поки що мене ніхто в цьому місті не сприймає всерйоз, однак невдовзі вони будуть змушені це робити. Всі сміються з мене і вважають, що я ненормальна, якщо хочу досягти успіху в такій справі, але я йтиму вперед і ніхто мене в цьому не зупинить.

— Тим часом, — сухо зауважив я, — зникло четверо дівчат, а ви й досі їх не знайшли. Чи не гадаєте ви, що краще було б об'єднатися зі мною? Спільними зусиллями ми би розкрили справу швидше.

Вона вперто стиснула губи.

— Цікаво, що змушує вас думати, що ви розкриєте цю справу? — холодно запитала вона.

— Напередодні ви вчинили зі мною нечесно, — нагадав я їй. — З тими трьома фотографіями та носовичком я би вийшов на слід того фотографа. А це я називаю марнуванням часу. В нас було достатньо доказів, щоб приперти Мейсі до стінки. Натомість ви викрадаєте носовичок, і ми працюємо одне проти одного.

— В мене нема фотографій, — сказала вона тихо. — Хтось вийшов на них до мене.

— Ви бачили Діксона? — спитав я байдужим тоном.

Вона пильно глянула на мене.

— Діксона? Що ви маєте на увазі?

— Діксон знаходився у кріслі біля вікна. Він був мертвий, як свиняча відбивна. То ви його не побачили?

Вона витріщилася на мене.

— Його там не було — ви ж жартуєте, правда?

Вона цілком могла його не помітити, якщо користувалася кишеньковим ліхтариком і підійшла відразу до шухляди письмового столу і тим самим шляхом повернулася.

— Ні, я не жартую. От бачите — ви сунете свій ніс, куди не треба. Якби Мейсі застав вас там, то легко міг би повішати вбивство на вас.

— Але ж Діксон помер від серцевого нападу...

— Гаразд, гаразд, облишмо це, — урвав я, не маючи бажання вдаватися в подробиці. — Можливо, він таки помер від серцевого нападу, однак з вашого боку було нерозважливо ломитися в його кабінет.

— Яке нахабство! — обурено вигукнула вона. — Адже ви зробили те саме!

Я вишкірився.

— Можливо, що й так, — визнав я. — Але ця робота не для дівчини. Це політичні розбірки; тут замішані великі гроші. Чи ви гадаєте, що хтось дозволить вам втрутитися в їхні справи?

Вона нахилилась вперед.

— А вам, ви думаєте, вони це дозволять?

— Така моя робота, і мені за неї платять, — терпляче пояснив я їй. — Крім того, я чоловік.

Вона відкинулась назад й поглянула на мене чи то розгніваним, чи то зацікавленим поглядом.

— Ви мене не переконали, — заявила вона. — Вам слід іще попрацювати над цим.

— Гаразд, — сказав я. — Погляньмо на це з іншого боку. То як ви гадаєте — дівчат було викрадено чи вбито?

Вона випустила кільце диму мені над головою.

— А що думаєте ви?

— Все вказує на те, що це викрадення. Якби це були вбивства — то який мотив та де тоді тіла?

Вона кивнула, погоджуючись.

— То що це насправді і де дівчата? — спитала вона, і в її очах я прочитав глузування.

Це мене роздратувало.

— Чи, може, ви гадаєте, що це і не викрадення, і не вбивства?

— То що тоді? — перепитала вона, дивлячись кудись у вікно.

— Припустімо, Старкі їм заплатив за те, щоб вони на якийсь час зникли. Це дискредитує і вашого клієнта, і мого, чи не так?

— Ви самі до цього додумалися? — сказала вона з перебільшеним подивом.

— Послухайте-но, колего, — сказав я, — такий перехресний допит нікуди нас не приведе. Ви можете допомогти мені, а я — вам. Ви добре знаєте обстановку в місті. В мене є досвід. То ви погоджуєтесь працювати разом чи ні?

— Мені дуже шкода вас розчаровувати, — сказала вона спокійно, — але я займатимусь справою самостійно.

— То ви ще більша дурепа, ніж я гадав, — промовив я, розлючений її впертістю. — Еслінгер найняв вас лише про людське око. Йому насправді байдуже, будуть ці дівчата знайдені, чи ні — його цікавлять лише вибори. Саме тому він і найняв вас трохи попрацювати над цією справою. Кренвіль ставиться до вас як до сумлінного й мужнього маленького детектива, який хоче продовжити батькову справу. Вони сміються з вас, але ставляться з симпатією. І Еслінгер цим скористався. Невже ви цього не розумієте?

Вона знерухоміла, і в її очах читались гнів та образа.

— Та я все одно робитиму своє, — сказала вона, підводячись. — І ніхто мене не зупинить. І останній, хто це буде — пихатий сищик із Нью-Йорка!

Я підвівся також.

— То ви так? — розгнівано перепитав я. — Тоді дозвольте мені дещо сказати. Ви — вперта маленька дурепа, і вас би здалося провчити як слід. І я маю намір це зробити!

— Разом із ким? — презирливо поцікавилась вона.

— Сам, — відповів я, беручи свого капелюха. — Я упокорював ще й не таких дівчаток, як ви!

Вона розчинила двері навстіж.

— Розкажіть ці казочки комусь, хто їм повірить — якщо знайдете таку простушку, — сказала вона відверто глумливо.

— Я вас попередив, — мовив я, тицьнувши у неї пальцем. — Ця робота заважка для вас: ви лише зламаєте свою ніжну шийку. Тримайтеся від цього подалі і придбайте собі краще в'язальні спиці. А я куплю вам клубок вовни.

— О! — вибухнула вона люттю. — Я вас ненавиджу! Не смійте більше тут з'являтися!

Я зробив крок до неї, пригорнув її до себе і поцілував. Так ми й стояли з

хвилину — руки мої в неї на плечах, а губи — на її губах. Потім я відступив і глянув на неї.

— І навіщо, в біса, я це зробив? — тупо спитав я.

Вона піднесла руку до вуст і стояла, дивлячись на мене.

Гнів з її очей зник.

— Можливо, вам цього хотілося, — тихо відповіла вона слабким голосом і м'яко зачинила за мною двері.

\*

Коли я зайшов у вестибюль готелю «Істерн», то побачив, як Рег Фіппс балакає з сумною та похмурою дівчиною-портьє.

Вона тримала на колінах журнал «У світі кіно» і жувала гумку, і вигляд у неї був байдужий до всього. Рег перегнувся через стійку, і, здавалося, намагався у чомусь її переконати.

Почувши мої кроки, він обернувся, і очі його просвітліли.

— Побачимося, — сказав він дівчині. — Не тужи за мною!

Вона кинула на нього вбивчий погляд і знову втупилась у свій журнал.

— Привіт! — сказав я йому і простяг руку по ключі. — Як справи, красуне?  
— звернувся я до дівчини. — Бачу, ви, як завжди, у відмінній формі!

Вона оглянула мої синці.

— Я, на відміну від вас, пильную власні справи! — відповіла холодно. — А ви не такий вже й крутий, якщо дозволили так швидко прикрасити собі обличчя!

— Я дістав це у бійці! — сказав я, торкнувшись гупи на голові, але краще б я цього не робив. — Ось який я хлопець! До речі, ви можете помацати мої м'язи. Я міцний і повний войовничого запалу, віскі та...

— Пустих балачок, — докінчила вона. — В нашому місті повно таких

дужих та пустопорожніх хлопців!

Я поплескав її по плечу, посміхнувся і пообіцяв надіслати в подарунок опудало змії — якщо мені вдасться її роздобути.

— Якщо не знайдете — не біда: ви й самі недалеко пішли від неї! — сказала вона в'їдливо і знову занурилась у свій журнал.

Ми з Реґом піднялися нагору.

— Хіба ж ми не домовлялись на дванадцятку? — спитав я, поглянувши на годинника. Було лише пів на одинадцятку.

— Мені вже не варто було повертатись додому, — пояснив він. — Отож, я заглянув, аби побалакати з Норою. Але я прийду пізніше, якщо ви ще не готові.

— То її звати Нора? — перепитав я. — Оту похмуру безрадісну дівчину з неначе огороженою навколо себе територією?

Його косий погляд не справив на мене жодного враження.

— Так, це вона, — сказав він повагом. — Її батько — власник цього готелю. Я намагаюся «закадрити» цю даму впродовж останніх шести років.

Помітивши мій здивований погляд, він пояснив:

— Ми разом ходили до школи.

Я відімкнув двері, і ми зайшли в номер.

— Будьте обережні, — застеріг його я. — Щось мені підказує, що ця дівчина — справжній динаміт!

— Це справді так, — відповів він спокійно. — Бо інакше чого б то я з нею так довго грався?

Я показав йому на крісло.

— Сідайте й перестаньте хизуватися, — сказав я, запропонувавши йому сигарету.

— Узяли фотоапарат?

— Він у машині, — відповів він, дивлячись на мене з прихованим хвилюванням. — Що ви затіяли?

— Сьогодні ввечері в нас буде пречудова роботонька, — озвався я, сідаючи на ліжко. — Тіло Діксона знаходиться в міському морзі. Ми сфотографуємо труп, а тоді розмістимо на першій шпальті нашої газети фото та повідомимо про вбивство Діксона і про те, як Мейсі намагається це приховати.

Очі Реґа широко розплющилися.

— Господи Ісусе! — вигукнув він. — Ви ж не думаєте, що це нам зійде з рук?

— А чому б і ні?

Він відкинувся у кріслі, витріщившись на мене.

— Та це підірве місто! — почав було він.

— Це саме те, чого я хочу, — втрутився я. — Це єдиний спосіб змусити поліцію зайнятися цією справою. Послухайте-но, Реґу; я ніколи не знайду цих дівчат, поки усі не об'єднаються. А вони не об'єднаються, допоки думатимуть лише про вибори. Я хочу, щоб саме про це ви й написали.

Я оповів йому про «Вуличне фото» та про все, що сталося з часу нашої останньої зустрічі.

— Тепер у вас є всі факти. Те, як ви їх подасте, повинно викликати питання. Чи люди в місті знають, що всіх чотирьох дівчат сфотографовано «Вуличним фото», і що в Діксона були їх фотографії? Але світлини було викрадено, а Діксона вбито. Хто викрав їх і вбив Діксона? Хто є власником «Вуличного фото»? Чому шеф поліції Мейсі заявив, що Діксон помер від серцевого нападу? Погляньте на це фото: чи подібне це на серцевий напад? Тепер ви розумієте, як слід таке подати. І нехай Кренвіль складе власну думку з цього приводу.

— Це просто жахливо, — сказав Фіппс, стиснувши руки в кулаки. — Але який же вибухне скандал! Якщо це не запрошення для Старкі всадити кулі



нам в живіт, то я тоді не знаю, як це назвати.

Я глянув на нього задумливо.

— Ще є час відмовитись, Реґу, — нагадав я йому.

— Не смішіть мене! — сказав він, і очі його зблиснули. — Це ж мій шматок хліба. Вулф був не проти, коли ви розказали йому про мене?

— Зовсім ні, — відповів я. — Це принесе вам сотню баксів на тиждень, Реґу, та надбавку за особливо небезпечні завдання.

— Та ви жартуєте! — озвався він. — Я би робив це і за вдвічі меншу платню!

— Все гаразд, — заспокоїв я його, обмацуючи свою гулю. — Якщо вся ця історія вилетіть на вулицю, невдовзі ми вже матимемо перші результати.

Я загасив недопалок і розкурив іншу сигарету.

— Я знайшов вам секретарку. Гадаю, вона те, що треба.

Обличчя Реґа витягнулося.

— Оце так! — вигукнув він. — А я ж думав, що зможу вибрати її сам! То яка вона?

— Перший сорт! — відповів я. — Не переживайте так! Можливо, в неї криві ноги та пласка стопа, але допоки вона триматиме їх під столом, то яка різниця?

Вигляд у нього був нещасний.

— Що ж, гадаю, мушу змиритися з цим, — похмуро відповів хлопець. — Сотнею баксів на тиждень не можна нехтувати!

— Що вам відомо про Одрі Шерідан? — запитав я.

— Майже все, — він підбадьорився. — Ласий шматочок! Бачили її?

Я кивнув.

— А це правда, що її агентство — цілковито провальне?

— Але це не її провина, — відповів Рег. — Це тому, що в Кренвілі досі не було справжніх злочинів — аж до цієї справи. Я навіть не знаю, як вдавалося її старому зводити кінці з кінцями.

— То звідкіля ж у неї гроші? Вона виглядає на мільйон доларів, а її помешкання — наче номер в готелі «Рітц-Плаза» в Нью-Йорку!

— Її дядечко, який жив десь на Заході, дав дуба і залишив їй купу грошей, — пояснив Рег. — За ці гроші вона умеблювала своє помешкання і накупила одягу, сподіваючись, що це допоможе їй в роботі. Але це не допомогло.

Я щось буркнув.

— Певно, вона несповна розуму, — додав я. — Вона просто викидає гроші на вітер. Але дуже приваблива, чи не так?

Він окинув мене всерозуміючим поглядом.

— А ви часу даремно не витрачаєте, еге ж? На вашому місці я би витер помаду з губ!

Що я покwapно й зробив за допомогою носовичка.

— Я стаю нерозважливий, — пробурмотів, не дивлячись на Рега.

— Я й сам би не відмовився скуштувати смак таких губ, — зауважив він, підморгнувши мені. — Ням-ням! То було справді смачно?

Стук у двері поклав край моїй ніяковості.

В щілину просунулася голівка Мерієн Дейлі.

— Що ви, в біса, робите? — вигукнула вона. — Чому не в ліжку?

Рег Фіппс дивився на неї широко розплющеними очима. Він затамував подих, а потім тихенько присвиснув.

— Привіт, Мерієн, — сказав я. — Не турбуйтеся про мене — зі мною все

гаразд. У мене були справи. А ви добре розважилися?

Вона підійшла до нас ближче.

— Ви, певно, збожеволіли, якщо розгулюєте всюди з такою головою, — насварила мене вона.

— Але ще би божевільніше було гуляти без неї, — парирував я з кривою усмішкою. — Pozнайомтесь — це Рег Фіппс, редактор «Кренвільського вісника». Рег, це — Мерієн Френч, ваша нова секретарка.

Рег скочив на ноги і почервонів, як буряк.

— Ви жартуєте? — перепитав він благально.

Я підморгнув Мерієн.

— Я ж казав вам, що він буде від вас у захваті! — зауважив.

— О, міс Френч! — вигукнув Рег, цілковито ігноруючи мене. — Це просто неймовірно! І це — найкращий момент в моєму житті! Думаю, що ми з вами спрацюємось!

Мерієн Френч висловила надію, що так воно й буде; при цьому вигляд у неї був зніяковілий.

— Не бентежте дівчину! — втрутився я. — Не дивіться на неї так, наче хочете її з'їсти!

Рег сердито глянув на мене.

— Облиште! — попрохав. — Припиніть мене піддражнювати!

І знову повернувся до Мерієн.

— То ви завтра прийдете?

Вона кивнула.

— Я не дуже добре друкую, — визнала вона. — Але навчуся, якщо у вас буде достатньо терпіння.

Він глибоко зітхнув.

— Час у вас буде, — запевнив він її. — Я нікуди не кваплюся. Запитуйте все, що вам буде потрібно.

— Але будьте обережні, питаючи, — додав я. — А де Еслінгер?

— Він підвіз мене, висадив і поїхав додому, — сказала вона, йдучи до дверей. — Я не хочу вам більше заважати, однак, чи не вважаєте ви, що вам краще бути зараз в ліжку?

— Я так і зроблю, — збрехав. — Радий, що ви добре провели час! Побачимось завтра.

Реґ відчинив перед нею двері.

— На добраніч, міс Френч! — грайливо сказав він їй. — Ви навіть не уявляєте, як мені буде приємно працювати з вами!

Мерієн кинула усміхнений погляд на мене, подякувала Реґу та полишила нас.

— Сподобалася? — недбало спитав я.

Реґ заплющив очі.

— Це дівчина моєї мрії, — відповів. — Де ви її відшукали?

Я ввів його в курс справи.

Раптом він із підозрою глянув на мене.

— А чому ви питали про Еслінгера? Вона що, була з ним?

— Так.

— Ну й ну! Я просто дивуюся, де він їх всіх знаходить! — простогнав він.  
— За цим хлопцем бігають всі дівчата Кренвіля!

— Ну то й що? — запитав я, бачачи його обурення і посміхаючись. — Еслінгер приємної зовнішності, розумний та неодружений. То чому б їм за

ним і не бігати?

— Мені не подобається цей хлопець, — відповів Рег. — Він відбив у мене надто багато дівчат. Варто йому лише на когось глянути, як ті вже його.

— В його віці я був такий самий, — знову посміхнувся я, підходячи до бару за пляшкою віскі. — І всі інші хлопці також мене ненавиділи, але це мене не зупиняло.

Рег фиркнув і скривився.

— Бачу, що і його нічого не зупиняє, — зауважив він.

Я налив собі подвійну порцію віскі.

— Вам ще зарано пити, чи не так?

— Зовсім ні, якщо це надурняка, — відповів Рег поквапно.

— Можливо, сьогодні вам краще не пити, — сказав я, перекочуючи рідину у склянці. — Сьогодні вам потрібна тверда рука. Багато що залежатиме від цього фото.

Я залпом випив віскі, втягнув носом повітря і заплющив очі.

Рег невдоволено підвівся.

— Коли йдемо? — вимогливо запитав.

Я скоса глянув на нього.

— Можливо, нам краще потихеньку вислизнути вже. Слід бути обережними, щоб Мерієн не вислідила нас. Скидається на те, що вона має намір тримати мене в залізному кулаку.

Допивши віскі, я запалив сигарету і підвівся: — Пішли?

— Звісно! — Рег відчинив двері і виглянув у коридор.

— Нікого! — повідомив він, і ми нечутно спустились у вестибюль готелю.

Нора відірвалася від журналу.

— Ви що, ніколи не спите? — запитала вона мене, коли я проходив повз.

— Ну чому ж, і в мене бувають моменти сну, — промовив я, махнувши їй рукою. — Хіба ж я не казав вам, що крутий?

— Це ні про що не говорить, — сказала вона з презирливою усмішкою. — Я знала купу крутих хлопців — і що з ними тепер?

— Розкажете мені по це якось іншим разом, — сказав я, не зупиняючись. І вийшов услід за Регом у темну, задушливу ніч.

Ми сіли в розбитий «форд»-купе, і Рег від'їхав від готелю.

— Хіба ж можна порівняти цю дамочку із Мерієн Френч? — спитав він.

— Облиште хоч на мить думати про жінок! — попросив я його. — На нас чекає робота. Чи далеко звідси до моргу?

— Чотири квартали — й направо, — заволав він, намагаючись перекричати гуркіт двигуна.

Я глянув на свій наручний годинник при світлі вуличного ліхтаря, коли ми проїжджали повз. Була одинадцята тридцять.

— Хто там сьогодні чергує?

— В нічну зміну має бути Джонсон. Більше нікого не повинно бути. Можливо, нам вдасться прослизнути чорним ходом — якщо ви не маєте наміру розповісти Джонсону, що хочете робити. Але фотографувати трупів заборонено, тож, можливо, нам все-таки краще пробратися чорним ходом.

— А що за тип цей Джонсон?

— Дивак. Ми б його обеззброїли, й пальцем не торкнувшись, — відповів Рег, зупиняючись перед світлофором. Ми запалили сигарети.

— Як на мене, вдиратися в морг не надто весело, — додав він, викидаючи сірника у вікно.

Я також не був у захваті від майбутньої роботи, але не сказав йому про це. Сорочка прилипла мені до тіла, у скронях пульсувало, у грудях боліло.

На зелене світло Теґ знову завів двигун.

— Так чи інакше, — провадив далі Реґ, — але в морзі дуже холодно. Ми можемо замерзнути там до смерті.

— Сподіваюсь, ми зможемо дістатися туди без шуму, — сказав я. — Не хочу мати жодних проблем із тим Джонсоном. Навіть якщо він хирлявий, сьогодні дуже жарко, щоб із ним боротися.

— А ми й не боротимемося, — засміявся Реґ. — Лиш плюньте — і він впаде!

Нарешті ми звернули направо, і Реґ припаркував авто під найближчим ліхтарем.

— Нам треба буде пройти лише з сотню ярдів униз, — сказав Реґ, витягаючи свій фотоапарат і беручи його під пахву. — Краще пройтися трохи, чи не так?

Я стояв на тротуарі, відчуваючи під ногами розпечений асфальт.

— Господи! — сказав я. — Ну й гаряче!

Ми мовчки й неспішно пішли вулицею. Пройшовши трохи, Реґ зупинився і кивнув у бік вузької вулички, якою могла проїхати лиш одна машина.

— Це тут, — сказав він пошепки.

Я оглянув пустинну вулицю, а тоді ми пірнули в провулок. Там було темно.

В повітрі завис якийсь дивний запах: солодкуватий, прокислий, нудотний — запах повільного розкладання.

— Чудовий запах, щоб подихати ним перед сном, — прошепотів я Реґові.  
— В наступну відпустку обов'язково сюди приїду!

Він нервово розсміявся.

— Якщо маєте на увазі свою останню відпустку, — підіграв він мені, — то ви неодмінно сюди потрапите, подобається це вам, чи ні!

Пересувалися ми майже нечутно, тримаючись середини вулички. Темрява навкруги огортала нас непроникним рядном, і ми нічого не бачили — навіть неба над головою.

— Просто мурашки по шкірі, еге ж? — сказав я, бо було мені доволі лячно.  
— Не вистачає тільки, щоб хтось зненацька на мене вискочив — і я закричу, мов дитя.

— Тільки й того? А я взагалі втечу! — сказав з переконаністю Рег. — Чи не можете ви помовчати — в мене нервовий дроз!

Зненацька з темряви долинув пронизливий крик. Він прорізав, мов серпом, густу задушливу темряву, і захлинувся десь удалині жахливим коротким смішком.

Ми різко зупинилися, вхопивши один одного за руки.

— Що то, в біса, було? — спитав я, відчуваючи, що волосся на голові мені стало сторч.

Почув, як Рег дихає, мов загнаний кінь.

Моє серце пришвидшено билось.

— Тут недалеко є психлікарня, — сказав Рег мертвим голосом. — Певно, одна з божевільних щось собі вигукнула!

Я зняв капелюха і витер вологим носовичком спітніле чоло та потилицю.

— Сподіваюсь, вона більше не кричатиме, — побажав я палко. — Це мене мало не добило.

Ми стояли, прислухаючись, і, не почувши нічого, окрім слабкого гулу далекого транспорту, продовжили свій путь. Вуличка знову звернула направо, і, пройшовши вигин, ми помітили тьмянний вогник над двостулковими дверима.



— Ось тут ми й заїдемо, — прошепотів Рег. — Всередині знаходиться приймальня.

— Можливо, я краще увійду першим і роззирнуся довкола, — сказав я. — А тоді вже повернусь за вами.

— І залиште мене тут самого? — запитав Рег. — Нізащо! Я тут і на мить не залишусь без вас!

Я обміркував його слова.

— Гаразд, — сказав я, цілком розуміючи його почуття. — Але заради Бога — не здіймайте шуму!

Ми разом направилися до вхідних дверей. Замість сходів до них вів цементний пандус, щоб вільно переміщати лікарняні візки.

— Спокійно! — сказав я і смикнув дверну ручку. Двері були зачинені. Я витяг ліхтарик і оглянув замок.

— Це легко відчинити, — сказав я. — Присвітіть-но мені!

Я взяв свій складаний ніжчик. Вибрав одну з відмичок, вставив у замкову щілину і підважив двері.

— Це у вас добре виходить, — зауважив Рег. — Найму вас відчинити скарбничку моєї молодшої сестри!

Я махнув йому, щоб він зашовк, і став у дверях, дослухаючись. Не було чути жодних рухів, тож я узяв ліхтарик і оглянув усе довкруз. У приміщенні було холодно і дуже чисто. Уздовж стіни стояли хірургічні столи. Дві білі шафи доповнювали умеблювання.

Ми зайшли в приміщення, зачинивши за собою вхідні двері, відтак пройшли в кімнату навпроти. Знову прислухалися — і нічого не почули. Тут все гнітило, однак було приємно прохолодно після задухи вулиці.

Я відчинив двері і заглянув у темну кімнату. Тут сильно пахло антисептиками. Увімкнув ліхтарик.

Рег сказав:

— Тут розтинають трупи, — і з цікавістю зазирнув через моє плече.

Кімната була порожня. В центрі стояв операційний стіл з лампами над ним, а біля нього знаходились дві скляні вітрини з хірургічними інструментами із нержавіючої сталі.

— То куди нам тепер? — запитав я, вмикаючи світло.

Рег підсліпувато роззирнувся.

— Десь тут має бути коридор, що веде в морг, — озвався він. — Я вже давненько тут не був!

Він перетнув кімнату, підійшов до інших дверей і зазирнув туди. Тоді кивнув:

— Сюди!

Я вийшов услід за ним у коридор, тьмяно освітлений люмінесцентним світлом. У коридорі було значно холодніше, і зуби мої почали нервово клацати.

Наприкінці коридору були сходи, що вели в підвальне приміщення та на другий поверх.

Притишивши голос, Рег сказав:

— У Джонсона кімнатка нагорі, — і показав пальцем на сходи.

— Спустимося вниз?

Він кивнув.

— Страшно, правда?

Ми спустилися сходами. Повітря ставало вологішим, і відчувався запах розкладання.

— Запах — наче з пащі крокодила, — прошепотів Рег.

Я натиснув на ручку важких сталевих дверей, котрі повільно прочинилися.

Солодкуватий різкий запах формальдегіду застряг мені в горлі, а крижане повітря негайно перетворило мою сорочку на холодний панцир. Я натиснув на ряд вимикачів на цементній стіні, і сталеві двері з глухим звуком зачинилися за нами.

— Ну, ми вже на місці, — сказав я, оглядаючи два довгі ряди металічних полиць, де зберігались трупи.

Рег також роздивлявся навкруг. Обличчя його набуло кольору риб'ячих тельбухів, а коліна помітно тремтіли.

— Чим швидше ми звідси виберемося, тим щасливішим я буду, — сказав він, кладучи фотоапарат на найближчу лавку.

— І як ви маєте намір відшукати тут Діксона?

Я задумливо оглянув ряди трун.

— Не можу вимислити нічого кращого, ніж оглянути цієї незабутньої ночі закоцублих мерців одного за одним, — сказав я з гримасою огиди.

— А ви покличете його, — з сарказмом озвався Рег, сідаючи на лавку і зводячи тремтячі коліна до купи. — Може, він відкине убік кришку свого ящичка і помахав вам рукою!

— Ви стаєте істеричний, — зауважив я, шукаючи в кишені свою рятівну пляшечку.

Очі Рега зблиснули.

— Так, я стаю істеричний, — визнав він, нетерпляче простягаючи до мене руку за флягою.

— Зачекайте хвилику, — сказав я, відгвинчуючи кришку фляги. Зі здивуванням помітив, що руки в мене тремтять.

— Здається, я ще більше потребую випивки, ніж ви!

Саме коли я підніс баклагу до губ, знову почувся пронизливий крик. У цьому приміщенні він видався ще більш моторошним, аніж в провулку. Я захлинувся, проливши віскі.

— Не виливайте його весь на сорочку, — попрохав Рег. Обличчя його стало сіро-зеленим, а очі закотилися.

Я випрямився, відпив ковток і передав пляшку Регові. Те, як він учепився губами у шийку баклажки, слід було бачити!

Поки він працював над спустошенням пляшки, я почав оглядати труни. На кожній був ярлик із ім'ям. Невдовзі я вже знайшов ящик із Діксоном.

— Ось він, — сказав я, повертаючись до Фіппса.

— Гаразд, гаразд, — відповів він, помахуючи порожньою пляшкою. — Як там наш старий? Запропонуймо йому випити!

Я забрав у нього флягу.

— Якби я так швидко набирався, як ви, то зекономив би купу грошей!

Рег нетвердо звівся на ноги.

— Не турбуйтеся про мене, — озвався він із дурнуватим смішком.

Я відкрив ящик і поглянув на Діксона. Він все ще виглядав просто жахливо.

— Погляньте-но на нього, — порадив я Фіппсу. — Це вас трохи витверезить.

Рег так і зробив — і це його таки витверезило.

— Бідолашний старий! — сказав він, заплющуючи очі. — Бідний, бідний самотній дивак!

— Зараз не час складати некролог. Беріться до роботи!

Рег простягнув руку за фотоапаратом, витяг його з футляра і навів об'єktiv. Та раптом завмер, і очі його розширилися. Він дивився на щось позаду мене. Я обернувся, і душа мені пішла в п'яти.

Сталеві двері повільно відчинилися.

Обидва ми відскочили у різні боки. Рег — ближче до Діксона, а я — до дверей.

Я помітив тінь надто пізно. Бо в приміщення прослизнув Джефф Джордан, тримаючи в руках пістолет, і погляд його був нажаханий, але водночас і сповнений ненависті.

Ноги продовжували нести мене до нього, і я просто не міг зупинитися, отож, всліпу копнув його в живіт. На щастя, це був вдалий копняк, бо моя нога поцілила йому в зап'ястя, і я вибив пістолет з його рук. Стрибнув на нього, і ми обидва розтягнулися на підлозі.

— Фотографуйте швидше, — закричав я. — Тим часом я притримаю цю свиню!

Хоча насправді це Джефф тримав мене. Його довжелезні руки обхопили мене за ребра — і стискали їх доволі боляче.

— Наваліться на нього! — збуджено волав Рег. — Вибийте йому мізки!

Я й так добряче напосів на нього, але це мені не надто допомогло, бо вільною була лише одна моя рука. Права була намертво затиснута Джеффовими ведмежими обіймами. Лівою я вліпив ляпаса в його мавпячу пику, але він усівся на мене, мало не розчавивши. Я схопив його за вухо і почав крутити, аж поки він не спробував піддати мені головою під підборіддя.

Сліпучий спалах засвідчив, що Регові таки вдалося нас сфотографувати. Хвилиною пізніше він підбіг до місця, де ми боролися, і вдарив футляром апарата Джеффові по голові. Поки засліплений Джефф із ревом намагався вхопити мене, мені вдалося викараскатися з-під нього. Але коли я спробував підвестися, Джефф вчепився мені в ногу і намертво прицвяхував її. Я беркицьнувся і приземлився поруч із пістолетом.

— Тікайте звідси! — задихаючись, гукнув я Регу. — Я можу його затримати, але біжіть звідси разом із фотоапаратом!

Рег вискочив за двері. Він розумів, яким цінним є це фото і був достатньо

розумним, щоб не переживати за мене. Рукояткою пістолета я вдарив Джордана по голові. Згадав, як він повадився з Одрі Шерідан та яким брутальним був до мене, тож вклав в удар уся свою силу. Він безвільно осів.

Я забрав футляр з його голови, поклав Джеффа горілиць, пересвідчився, що він справді непритомний, і, хитаючись, вийшов у коридор. Там нікого не було. Не чути жодного звуку. Скидалося на те, що Старкі вирішив, що Джефф упорається зі мною в морзі самотужки.

Я полишив морг і вийшов у темний провулок. Прокисле спекотне повітря раптово вдарило мені в ніс після прохолоди трупарні. Але тепер там відчувався ще один запах. Це був аромат бузку.

Я зупинився і принохався. Це таки були пахощі бузку. Я гукнув Рега. Він застогнав десь у мене під ногами, і я увімкнув ліхтарик. Він сидів, притулившись до стіни, і на його обличчі був ошелешений вираз.

— Вона забрала фотоапарат, — сказав він, намагаючись сісти.

Я сказився.

— Про що ви говорите? — гаркнув на нього. — Хто забрав?

— Якась жінка... — затиноючись, сказав він. — Коли вийшов, вона вхопила мене...

— І ви дозволили якійсь жінці забрати у вас камеру? — запитав я, не вірячи власним вухам.

— Вона перекинула мене через стегно і швиргнула об стіну... — почав було він, але я й слухати його не захотів.

— Мала розумниця! — люто просичав я. — Це та рудоволоса — Одрі Шерідан. Кренвільська крихітка-сищик. Вона відібрала у мене всі докази, які мені досі вдалося добути — і з мене досить! Ну ж бо, підводьтєся — годі сидіти тут, як фарширована гуска, ходімо!

Він зіп'явся на ноги.

— Так, це справді могла бути вона, — сказав він нещасним голосом, шкандибаючи за мною. — Ці її прийоми джиу-джитсу справді вивели мене з ладу!

— Їй і мене вдалося нейтралізувати, — похмуро визнав я. — Але це було востаннє. Коли я врешті покінчу із нею, вона харчуватиметься лише крихтами зі столу!

Ми допленталися до нашої автівки.

— То куди тепер? — спитав Фіппс, заводячи двигун.

— А ви як гадаєте? Маємо намір навідати нашого горе-слідопита і забрати фотоапарат!

Коли ми виїжджали з того духмяного провулка, жінка з божевільні потішила нас черговим моторошним верещанням.

— Якщо ви гадаєте, що це крик, то ви помиляєтеся: почувєте, як волатиме наша красуня-розумниця, коли я врешті дістану її! — промовив я мстиво.  
— Ну ж бо, ворухіться!

— Хотів би я на це поглянути, — сказав Рег, натиснувши на акселератор.

Розділ п'ятий

Я втратив два дорогоцінних дні, полюючи на Одрі Шерідан, однак так її і не знайшов. Коли знову вдерся в її помешкання, то помітив, що деякі предмети її туалету, одяг та валіза, які я бачив перед тим, зникли. Скидалося на те, що вона вирішила на якийсь час щезнути.

Поки я метався в пошуках Одрі Шерідан, Вулф зайнявся «Кренвільським вісником». Я змушений був полишити газету на нього, і Рег повідомив мені, що той узявся за «Вісник» усерйоз. Я ж не міг зайнятися газетою доти, доки не віднайду фото тіла Діксона. Але, здається, шансів на це було мало.

Я був злий, як чорт. Найгірше ж було те, що Старкі був впевнений, що фотографія у мене. Я знав, що він піде на все, аби не дати мені скористатися тим фото. Тож я пересувався містом вельми обережно — наче канатоходець хистким тросом. Щомиті був готовий до того, що мене

підстрілять, мов куріпку.

Більшу частину часу я проводив, спостерігаючи за помешканням Одрі Шерідан чи чатуючи на неї в конторі.

Наприкінці другого дня я дійшов висновку, що вона або полишила місто взагалі, або «заягла на дно» в якійсь норі, відомій лише їй. За останні сорок вісім годин я спілкувався ще і з Тедом Еслінгером, однак він поняття не мав, де б вона могла переховуватись.

Правда, мені спадало на думку, що її також могли викрасти, але той факт, що вона спакувала валізу, та ще й мала при собі те нещасне фото, котре само по собі було вибуховим, видавалось мені достатньо вагомою причиною для того, щоб їй десь затаїтися. Вона знала, що я піду на все, аби повернути світлинку, тож не мала анінайменшого бажання потрапити мені в руки.

На третій день після наших із Реґом відвідин моргу Старкі дав про себе знати. Усю ніч я провів у спостереженнях за будинком Одрі Шерідан і почувався препаршиво. Тож зранку повернувся в готель «Істерн» із наміром прийняти душ і плюхнутися у ліжко.

Один із головорізів Старкі примудрився метнути в мій номер свинцеву трубу з приблизно чотирма дюймами тротилу, повністю зруйнувавши спальню. Якби в той момент я не був у ванній, то від мене залишилася б лише волога пляма на стіні. А так мені на голову гепнулося всього лише півстелі з ванної кімнати.

Похитуючись, я вийшов із ванної, схопив на ходу рушника, який був майже похований під уламками штукатурки, і побрів у свою спальню. У зовнішній стіні була велика діра, стеля обвалилась, а входні двері хистко трималися на одній петлі. Меблі в кімнаті були знищені.

Цього вже з мене було досить. Щойно я спекався поліції, а ті, своєю чергою — роззяв, як я спакував те, що залишилося від мого одягу, і зажадав розрахунку.

Поки нічний клерк випишував його, до мене в хол спустилась Нора. Вона поглянула на мене цинічно-весело.



— Привіт, міцний горішку! — гукнула вона, перехилившись через балясину. — Виїжджаєте?

— Саме так! — відповів я, удавано налякано. — З мене досить вже цього містечка!

Вона задоволено хмикнула.

— Але не їдьте далеко, — додала вона. — Ми ще навіть не почали витратити ваші гроші!

— Коли ваші хлопці починають жбурляти у мене «ананасики», — відповів, — то я відчуваю, що мені пора «звалювати». Повертаюсь у свій Нью-Йорк. Краще спокійно житиму у тихій заводі Бродвею.

Вона хитнула головою.

— Ой, не дуріть мене, — озвалася вона. — Такі круті хлопці, як ви, так просто не залишають місто.

— Однак я це зроблю! — наполягав я. — Ви би бачили, що залишилося від мого номера!

Вони з нічним портьє обмінялися значущими поглядами.

— Коли будете в наших краях, заходьте! — запросила вона. — Можливо, наступного разу тут до вас будуть привітнішими!

— О, так! Саме це мене й лякає! — проказав я, розраховуючись. — Бувайте, крихітко! Пильуйте, щоб вас ніхто не мацав!

І я безшумно пройшов через хол на веранду.

Перед входом у готель стояли двоє копів та натовп роззяв, що вдивлялися у дірку в стіні мого номеру. Я дав одному з копів долар, щоб той викликав мені таксі — не хотів стовбичити на вулиці довше, ніж потрібно.

— Куди їдемо, босе? — спитав водій, від'їжджаючи від тротуару.

— На вокзал, — сідаючи в машину, голосно сказав я, щоб почули

поліцейські та всі охочі.

Копи широко посміхнулися. Той, хто отримав від мене долар, засунув голову у віконце авта.

— Що, вам більше не подобається наше місто? — запитав він, показуючи свої жовті зуби.

Відповівши, що ні, я попросив таксиста рушати.

На півдорозі, на Мейн-стріт, я сказав йому, що передумав.

— Їдьмо в редакцію «Кренвільського вісника».

Але вже за кілька хвилин пересвідчився, що він мене туди не везе. Ми швидко віддалялися від ділової частини міста.

— Що, в біса, ви собі дозволяєте? — визвірився я. — Я ж сказав: «Кренвільський вісник»!

— Я почув вас з першого разу, сер! — заспокійливо озвався водій. — Просто сьогодні вони переїхали в інше приміщення.

Я щось буркнув і відкинувся на сидіння. Оскільки я не бачив Реґа з минулого ранку, то й не знав, що тепер робить Вулф. І подумав, що це непогана думка — перенести редакцію з такого жалюгідного району. Якщо Вулф справді має намір зробити щось путнє з тієї газетки, більш презентабельний офіс просто необхідний.

І справді, нове приміщення було хоч куди. Я знайшов редакцію «Кренвільського вісника» на восьмому поверсі сучасної великої будівлі у затишному куточку міста — подалі від заводських цехів, кіптяви труб та бруду.

Я розчахнув скляні двері, на яких назва газети була написана поки що крейдою. І розсіяно подумав, що коли вона буде вигравіювана золотом, це буде цілком солідно.

Всередині була вся трійця: Вулф, Мерієн і Реґ. Правда, за одним зі столів в кутку кімнати сидів ще якийсь худий чолов'яга з гострим обличчям та

кошлатими бровами. Я його одразу й не примітив.

— Куди це, до біса, ви пропали? — гаркнув на мене Вулф, щойно я увійшов.

Я поставив валізу на підлогу.

— Працював, — сказав, плюхаючись у крісло і широко посміхнувшись Мерієн.

— Чи не знайдеться у вас чогось випити?

Вони проігнорували моє питання.

— То ви знайшли її? — схвильовано поцікавився Рег.

— Дідька лисого! — озвався я, запалюючи сигарету. — Або ж вона виїхала з міста, або дуже вміло переховується. Це бісова місцина! Здається, увесь свій час я проводжу, розшукуючи ту чи іншу дамочку!

Вулф вирячився на мене.

— Та ви ще жодної не знайшли! — зауважив він. — Послухайте-но мене, молодий чоловіче...

— Ближче до справи, — урвав його я, витримавши похмурий погляд. — Сьогодні я не в стані вислуховувати будь-які зауваження. Я дуже хочу спати. Десять хвилин тому хтось жбурнув у мене бомбу, і мене й досі хитає!

На це вони нарешті зреагували.

Мерієн запитала стурбовано:

— Бомбу? Але ж вас не поранено?

Довготелесий за столом нарешті вийшов із трансу.

— Бомбу? Що ви маєте на увазі? — вимогливо спитав він. — Де?

Я оповів їм усю історію.

Рег скочив на ноги ще до того, я скінчив. Схопив фотоапарат.

— Ходімо! — сказав він довготелесому. — Оце так новина!

Вони мало не налетіли один на одного в дверях, намагаючись проскочити разом.

Я тупо подивився їм услід, а потім глянув на Мерієн.

— Хто той чолов'яга з важким поглядом?

— Нед Летімер, — сказала вона, дивлячись на мене співчутливо. — Він тепер працює у нас. А ви впевнені, що з вами все гаразд?

— Так, цілком, — відповів я, знову відкидаючись у кріслі. — Але як довго я ще перебуватиму в безпеці — це ще питання!

Вулф запалив сигарету, продовжуючи дивитися на мене.

— Що я хотів би знати — так це...

Але я урвав його:

— Нам справді час поговорити. Зачекайте-но хвилю.

І я повернувся до Мерієн.

— Послухайте-но, серденько! Вже доволі пізно, може, ви б вже йшли додому?

— Саме збираюсь, — відповіла вона. — А що маєте намір робити ви? Тобто, я маю на увазі, де ви спатимете?

— Це крісло цілком мене влаштовує, — сказав я без жодного ентузіазму. — А завтра щось собі підшукаю.

— В одному з сусідніх приміщень є диванчик, — озвалася Мерієн, підводячись. — Я приготую його для вас.

Я сказав, що це було б чудово, і, підхопивши валізу, попрямував за нею у вузький коридорчик, куди виходило троє дверей.

— Отак вже краще, — зауважив я, коли вона відчинила якісь двері та увімкнула світло. Поки ми розстеляли диван, я запитав, як їй подобається нова робота.

— Вулф не надто чіпляється до вас, еге ж?

Вона відповіла, що всі вони милі до неї, і вона в захваті від роботи.

— Сьогодні вранці я з'їхала з готелю «Істерн», — додала. — Зняла умебльовану кімнату в багатоквартирному будинку якраз навпроти редакції. Там дешевше, зручніше і нема того жахливого диму.

Я зауважив, що Рег, певно, на сьомому небі від щастя, що працює разом із нею, й вона, сміючись, це підтвердила.

— Він таке ще дитя! — сказала вона, опоряджуючи мені постіль. — Але він далеко не дурний. Ось так — тепер вам буде не так вже й погано спати! Можливо, мені вдасться винайняти вам помешкання в своєму будинку! Чи це би вас влаштувало?

— Зачекаймо до вечора, — відповів я. — Це залежить від того, що ще надумає зробити зі мною Старкі. Можливо, мені справді краще буде зачаїтися десь, як це зробила Одрі Шерідан. Я більше не хочу, щоб у мене кидали гранати!

Ми повернулися у приймальню. Вулф досі задумливо сидів у кріслі, палячи сигару.

Промовив:

— Не змушуйте мене сидіти тут усю ніч. Мені є чим зайнятися, окрім того, щоб марнувати час в очікуванні!

Мерієн натягла капелюшок і взяла сумочку.

— Доброї ночі! — побажала вона мені і, посміхнувшись Вулфу, вийшла.

Вулф перекотив сигару з одного кутика губ в інший та подивився їй услід.

— Хороша дівчина, — пробурмотів. — До того ж, вправна.

Я всівся поруч і теж запалив сигарету.

— Тримайтеся вже краще міс Вілсон, — зауважив я. — Вона більше вам підходить.

Він злобно глянув на мене.

— То про що ви хотіли зі мною поговорити? — спитав він. — Ніколи ще не зустрічав таких людей, як ви! Чому ви, в біса, нічого не робите?

— Можливо, ви просто не знаєте, що я роблю, — озвався я, випростовуючи ноги й позіхаючи. — Тож обговорімо це.

Я виклав йому усе — хоча в моєму викладі це й наполовину не звучало так погано, як було насправді.

— Тепер ви бачите, з чим мені довелося стикнутися, — підсумував я. — Усі тут працюють один проти одного, і тому нам не вдається отримати якихось результатів. Але навіть якби мені таки пощастило роздобути фото Діксона, маю великі сумніви, що мені вдалося б пришити це вбивство Старку. Єдине, що я міг би зробити — це завдати неприємностей Мейсі, що само по собі було б уже непогано.

Вулф закусив нижню губу.

— Отже, в усьому замішаний Старкі! — гаркнув він. — Повішайте на нього смерть Діксона — і він змушений буде вийти з гри. Так, саме це ви й мусите зробити. Попишіть тих зниклих дівчат і займіться Старкі. Роздобудьте фото і знайдіть ще якісь докази його причетності до вбивства. Ми з Еслінгером цілком можемо позмагатися на виборах й удвох. Його я не боюся.

— А як же дівчата? — запитав я, уважно дивлячись на нього.

— Щойно Старкі опиниться у в'язниці, — рикнув Вулф, — як вони самі відшукаються. І так ясно, що вони працюють на Старкі.

Я хитнув головою.

— Не думаю. Він — чи хтось інший — таки викрав їх або вбив.

— До біса з дівчатами! — гукнув спересердя Вулф. — Займіться ліпше Старкі. І найкраще звинуватити його у вбивстві Діксона.

— Можливо, воно й так, — погодився я, — але мене не винаймали займатися Старкі. Мене найняли відшукати дівчат.

Його очі гнівно зблиснули.

— Вас найняли працювати на мене! — сказав він. — І поки я вам плачу, робитимете те, що казатиму!

Я заперечно мотнув головою.

— Отут ви не праві. Якщо ви хочете, щоб я займався Старкі, то повинні укласти новий контракт.

Він угруз у своєму кріслі, і очі його звузилися.

— Ах, так! — сказав він, і голос його задзвенів він гніву. — То ви ще намагаєтесь мною керувати?

— Називайте це, як хочете, — байдуже сказав я, — але я не візьмусь ні за що, настільки небезпечно, як це, без додаткових гарантій. Я цілком можу повернутися в Нью-Йорк, узятися за іншу справу, будучи впевнений, що прокинусь наступного ранку живим і не потребуватиму крил ангела, який би допровадив мене до ванної. А тут вже робота іншого плану. Будь-якої миті я можу почути звук небесної арфи. І якщо я все-таки займусь Старкі, то це майже так само погано, як і припуститися найменшої помилки в цій справі. Бо тоді Мейсі нічого не робитиме; ви нічого не робитимете — а Еслінгер із задоволенням надішле мені труну в подарунок!

Він повільно жував свою сигару, обмірковуючи почуте.

— Ідіть під три чорти! — нарешті озвався він. — Попрошу полковника Форсберга відрядити мені когось іншого.

Я криво йому всміхнувся.

— Не смішіть мене! — сказав я. — Полковник Форсберг керує детективним агентством. Такими справами, як ваша, він не займається.

Якби він знав, що тут відбувається, то негайно б повернув вам гроші, а мене відкликав назад. Якщо ви мені не вірите — зверніться до нього і переконайтесь самі.

Я загасив сигарету і тицьнув пальцем у нього.

— Якщо хочете Старкі — ви його отримаєте; однак муситимете розщедритися і надати мені повну свободу дій. Зробіть це — і я вам його дістану!

— Як? — перепитав Вулф, задумливо дивлячись на мене.

— Нехай це вас не обходить, — відповів я. — Я можу це зробити. Лише скажіть мені, що ви хочете засадити його за ґрати — і я це для вас зроблю!

— Щось у вас мені дуже не подобається! — гаркнув Вулф. — Надто у вас все гладко, і говорите забагато. В яку гру ви граєте?

Я криво йому посміхнувся.

— Можливо, я й немало говорю, однак не так вже й багато можна з мене витягти.

Він струсив попіл у мідну попільничку.

— То скільки це коштуватиме?

— П'ять штук буде цілком достатньо, — озвався я. — За такі гроші я дістану вам Старкі за тиждень.

Він хитнув своєю коротко стриженою головою.

— Надто багато, — зауважив він. — І половини суми буде достатньо.

— Залежить від того, як на це поглянути, — сказав я. — Саме в таку суму я оцінив своє життя. Якщо Старкі таки вкоротить мені віку, я хотів би, щоб було чим прикрасити свій заповіт.

— Дві тисячі доларів і повна свобода дій, — рішуче сказав він. — Це остаточно.



Я бачив, що торгуватися з ним немає сенсу.

— Гаразд, — погодився я. — Для вас це вигідна оборудка, однак я завжди шукаю пригод на свою голову. Дайте мені чек — і я завтра ж розпочинаю полювання.

— Гроші — після того, як ви мені дістанете Старкі, — коротко сказав Вулф.

Я заперечно мотнув головою.

— Е, ні! — гроші наперед, або я виходжу з гри. Тут по-вашому не буде!

Він зміряв мене поглядом і вирішив, що сперечатися зі мною намарне.

Витяг чекову книжку, написав суму, розгонисто поставив у ній свій підпис і кинув чек на стіл.

Я узяв його, уважно розглянув і дбайливо заховав папірець у кишеню.

— Не забудьте про свободу дій, — нагадав я йому.

— А що вона передбачає?

— Те, що ви триматиметеся подалі від «Вісника». Є лише один спосіб скинути Старкі з сідла, а ви не повинні бути в це замішані.

Він забарабанив пальцями по столу.

— Що ви замислили? — запитав він, і в очах його читалися сумніви та підозра.

— Чим менше знатимете, тим краще, — озвався я. — Хочу, щоб ви трималися від усього цього подалі. Якщо за тиждень Старкі не буде за ґратами, я поверну вам гроші. Лише це вас і має обходити. Загнати Старкі у глухий кут — моя справа, і для цього мені потрібна газета, а якщо ви не хочете, щоби хтось метнув гранату у вас, то краще тримайтесь від усього цього подалі.

Він підвівся.

— Сім днів, — повторив він. — Але якщо за сім днів ви не впораєтесь із

завданням, то заберетеся звідси геть і повернете мені гроші. Вам ясно?

— Аякже, — озвався я, позіхаючи. — То, можливо, тепер ви нарешті дасте мені поспати?

Він окинув мене довгим замисленим поглядом і вийшов, зачинивши за собою двері.

\*

Наступного дня о десятій ранку я вже сидів в редакції за солідним столом, який Вулф замовив для себе.

Мерієн, Рег та Летімер були тут же. Мерієн сиділа на стільці поруч, Рег — обіч неї, а Летімер підпирав стінку коло вікна.

— Не знаю, як поставитесь до справи ви, — почав я, відкидаючись у кріслі так, щоби зручно примостити ноги на столі, — але мені надано свободу дій на наступні сім днів, і за цей час я маю намір розплутати усю цю справу і з'ясувати мотиви. Можливо, ви не схочете бути замішаними в таке. Все, що ви можете з цього отримати — це лаври та сенсаційну першу шпальту газети, яка надалі може стати вельми прибутковою. Можливо, все піде не так гладко, однак ви робитимете те, що справді принесе користь місту. Все залежить від того, як ви до цього поставитесь.

Вони продовжували дивитися на мене вичікувально.

— Що нам треба робити? — поцікавився Рег. — Коли я знатиму, чого від мене чекають, то можете на мене розраховувати.

— Спробуємо розворушити це місто, — відповів я, — що можна зробити доволі легко, але це лише початок. Ми маємо віднайти Одрі Шерідан та забрати в неї ті фото. Маючи їх, спробуємо звинуватити Старкі та його людей у вбивстві Діксона. Після цього клубок почне розплутуватися, і ми врешті вийдемо на слід зниклих дівчат.

— Мені доведеться на кілька днів зникнути, але вам поки що є чим зайнятися. Наприклад, з'ясувати, чи тіло Діксона вже забрали з моргу і чи відвезли його до Еслінгера. Також я хочу знати, що поліція робить у зв'язку зі зникненням Мері Дрейк.

Я поглянув на Летімера.

— От ви могли б цим і зайнятися. Зустріньтеся з Мейсі і візьміть у нього інтерв'ю. Дайте йому зрозуміти, що ви на його боці, однак витягніть з нього все, що можливо.

Я повернувся до Мерієн.

— Зустріньтесь із Тедом Еслінгером. Йому повинно бути відомо, чи зв'язувалась із вашим батьком Одрі Шерідан. Адже вона не може цілком ігнорувати свого клієнта. Мені страшенно потрібно її знайти. Також я хочу знати все про Едну Вілсон — у ній є щось фальшиве.

Я зробив паузу, щоб запалити сигарету.

— І ще хочу знати, де був Джефф Джордан того дня, коли був убитий Діксон.

Рег сказав:

— Гаразд, ми цим займемося! — і запитально поглянув на Летімера; той ствердно кивнув.

— А як щодо «Вісника»? — запитав я. — Чи зможете ви одночасно виконувати мої завдання і випускати газету?

— Газета складається з постійних розділів та гарячих новин, — пояснив Рег. — Звичайна інформація відразу йде в друк, а свіжі новини редактор переглядає безпосередньо перед випуском. Ми подаємо лише місцеві новини, а тому легко можемо впоратися з усім.

— Тоді беріться до роботи, — розпорядився я. — Мерієн відповідатиме за Еслінгера та Едну Вілсон. Рег поцікавиться похоронами Діксона та місцезнаходженням Одрі Шерідан. А ви, Летімере, йдіть до Мейсі. Витягніть з нього все, що вдасться. Я хочу, щоб розслідування справи просувалося, і я це зроблю. Зустрінемося тут о сьомій і побачимо, що вам вдалося зробити.

Усі пристали на це.

— Якщо щось піде не так, зв'яжіться зі мною по телефону. Я буду тут увесь день. Якщо хтось із вас побачить Одрі, прослідкуйте за нею і негайно повідомте мені. Ця дама мені потрібна більше, ніж абихто.

Коли всі розійшлися, я написав черговий рапорт полковникові Форсбергу. Кожен детектив, котрий працював у полковника, повинен був надсилати йому щоденний звіт. Це була непогана ідея, адже вона демонструвала прогрес кожного співробітника і допомагала йому звернути увагу на такі деталі, які інакше могли би пройти повз нього.

Перечитавши рапорт, мене вразив у ньому один момент — із тим «Вуличним фото» було щось не так.

Я запалив сигарету і замислився. Чим більше я думав над цим, тим підозрілішим усе видавалося. Я поняття не мав, за якими параметрами Старкі добирав дівчину для викрадення — і чомусь був впевнений, що до кожного викрадення причетний саме він. Якщо це так, тоді теоретично ідея з фотографуванням дівчини одним з його людей, випискою їй квитанції з адресою ательє для того, щоб викрасти дівчину, коли та прийде по фото, була не такою вже й безглуздою. Але вона була хорошою лише теоретично. Бо дівчина могла й не захотіти забрати своє фото — і це було очевидно. Але якщо вона таки приходила і її викрадали — то як же її вивозили з приміщення ательє? І чому фотографія Мері Дрейк була виставлена у вітрині в день її зникнення? Щось тут було не так, і я не міг збагнути, що саме.

Нарешті я з огидою облишив свої домисли, і решту ранку провів у ліжку, дрімаючи та відпочиваючи. Не було жодного сенсу з'являтися на вулицях, розмірковував я. Якщо Мейсі та Старкі вважатимуть, що я полишив місто, то я зможу підготувати їм сюрприз. Я поки що не знав, що це буде за сюрприз, однак чим більше клював носом, тим дієвішим цей метод мені видавався. Коли прокинувся, побачив, що наді мною схилився Рег — із роздратованим виразом на вельми досвідченому, юному обличчі.

Я кліпнув, позіхнув і сів на імпровізованій постелі.

— Не думайте, що я тільки те й робив, що спав, — сказав я, спускаючи ноги з ліжка та пригладжуючи рукою волосся. — Поки вас не було, я багато думав.

— Воно й видно, — саркастично зауважив Рег. — А я тим часом мало не стоптав собі п'яти.

Я поглянув на годинник. Було вже по третій.

— От, чорт! — вражено вигукнув я. — А я й не знав, що вже так пізно! Я ще навіть не снідав!

— Не переймайтеся так своїм сніданком, — зауважив Рег. — У мене є для вас новини.

— Тож сідайте й розкажуйте! — сказав я, знімаючи телефонну слухавку і набираючи номер найближчої аптеки-закусочної за рогом.

— Одрі Шерідан у місті, — сказав він. — Я щойно її бачив.

— То що тоді ви робите тут? — озвався я, суворо глянувши на нього. — Чому не вирушили за нею слідом?

Але ще до того, як він встиг відповісти, озвався голос із закускової, і я замовив сандвічі та півпінти «Бурбону».

— Продовжуйте, — сказав я, поклавши слухавку.

— У мене не було можливості, — сказав він із роздратуванням, — бо вона сиділа в таксі. Авто промчало на повній швидкості, і вона виглянула з вікна, проїжджаючи повз мене. Поки я знайшов вільне таксі, за нею вже загуло. Я об'їхав увесь район у пошуках її, але намарно; вона зникла надто швидко.

Я запалив сигарету і пройшовся до стола.

— Принаймні, добре, що вона десь тут. Якби Старкі знав, що фотографії у неї, я би гроша ламаного не дав за її життя.

— Таке і про вас можна сказати, — зауважив Рег, сідаючи в крісло і прилаштовуючи ноги на ліжку.

— Так, але своє життя я оцінив трохи дорожче, — нагадав я йому. — Що ще вам вдалося розкопати? Що там із Діксоном?

— А ви не здогадуєтесь? — запитав Рег. — Стара історія. Еслінгер вислав за ним катафалк, катафалк загорівся і все, що залишилося від Діксона — це купка попелу та кілька обгорілих кісток. Я би давно вже був тут, однак мені треба було забігти в друкарню і помістити новину на першу шпальту. Ніхто не знає, як виник вогонь, але фургон зненацька спалахнув, неначе смолоскип. Щастя, що водієві вдалося вчасно вистрибнути з машини.

Я буркнув:

— Розумно. — І додав: — Так, це справді мудро. Тож цінність того фото лише зростає — як для мене, так і для Старкі. Знищивши світлину, Старкі буде в безпеці.

— Але ж ми не впевнені, що саме він убив Діксона, чи не так? — перепитав Рег.

— Майже впевнені, — виправив я Реґа. — Його вбив або сам Старкі, або Джефф. Однак є якась неув'язка з тим «Вуличним фото». Складається враження, що хтось дуже хоче «повісити» ті викрадення на Старкі. Не забувайте, що фотографії були у Діксона. Можливо, він мав намір шантажувати ними Старкі?

Рег подивився зачудовано.

— Як саме?

— Поки що не знаю. Бо якби знав, то це мене б вже на щось наштотхнуло. Адже якщо Діксон справді чинив тиск на Старкі, то чим це не мотив для вбивства?

— Гадаю, що може бути й так, — зауважив Рег із ноткою сумніву в голосі.  
— Думаю, ви справді на шляху до істини, але це ще не вся правда.

— Знаю, — визнав я, чухаючи потилицю. — Але невдовзі я її дізнаюсь. Може, ви би сходили до Еслінгера і підхопили по дорозі Мерієн? Скажіть їй, що бачили Шерідан. Може, вона також натрапить на Одрі.

Рег погодився та підвівся з крісла.

За кілька хвилин з'явився посильний із сандвічами та віскі, і я всівся

снідати.

За винятком кількох телефонних дзвінків від невідомих мені людей, загалом післяобідня пора пройшла доволі спокійно. Я палив, пив «Бурбон» та байдикував. Уже стемніло, а я ще й гадки не мав, що робити далі, хоча й знав, що треба таки щось робити. Все залежало від того, що вдасться розкопати іншим.

Десь перед сьомою з'явилися Рег і Летімер. Коли вони зайшли в приймальню, я саме сидів за столом.

— Дивно! — ядуче зауважив Рег. — А я думав, ви все ще спите.

— Маю ж я вам подавати приклад! — озвався я, запрошуючи їх присісти.  
— А де Мерієн?

— Вона невдовзі буде, — сказав Летімер, перекинувши ноги через спинку крісла і запалюючи сигарету. — Чудова дівчина! Я багато чого міг би для неї зробити, якби вона була про мене такої ж думки.

Рег сердито глянув на нього.

— Залиште її в спокої! — розлючено вигукнув він. — Вона моя секретарка, і я не потерплю жодних шурів-мурів у себе під носом!

— Заспокойтеся обидва! — втихомирив я їх. — Спершу послухаймо, що вдалося розкопати Летімерові.

Той хитнув головою.

— Не так вже й багато. Я зустрівся із Мейсі. Він нагодував мене звичними байками. Поліція очікує знайти дівчат з хвилини на хвилину. Але з того, як він це повідав, я бачив, що він бреше. Тепер він уже визнає, що це викрадення, і що нібито за цим стоїть Вулф — аби кинути тінь на роботу його поліцейського відділку.

— Що, так і сказав?

— Так, однак він думав, що я на його боці, інакше він ніколи б так не висловився.

— Завтра ми розмістимо це на першій шпальті газети:

«Шеф поліції стверджує, що до викрадення дівчат причетний промисловий магнат!» «Зниклих дівчат очікується знайти вже сьогодні!» — повідомив я Реґові. — Ми процитуємо слова Мейсі дослівно. Якщо це не викличе якоїсь реакції, то я облишу цю справу.

Летімер почухав голову.

— Вже не знаю, що він зі мною за це зробить, — скорботно зауважив він.

— Але якщо вам так треба — що ж, я погоджуюся.

Я повернувся до Реґа.

— Напишіть щось у такому дусі. Подивимось, що з цього вийде. Беріться до роботи, друже!

Реґ вийшов у сусідню кімнату, і вже за мить звідти почулося клацання друкарської машинки.

— Що вам вдалося дізнатися про Джеффа? — запитав я трохи згодом.

— Він грав у покер до першої години ночі у Лефті, — відповів Летімер. — Потім пішов додому. Пішов сам, тож цілком міг дорогою заглянути в «Кренвільський вісник».

— Скидається на те, що алібі в нього немає. Діксона було вбито десь близько другої. Чи не знаєте ви, де в той час був Старкі?

Летімер заперечно хитнув головою.

— Я міг би це з'ясувати, — сказав він, — можливо, воно й варте того.

— Тож зробіть це, — сказав я, поглянувши на годинник. Було вже пів на восьму.

— Де це, в біса, поділася Мерієн?

— Можливо, вона щось виявила, — озвався Летімер, підводячись з крісла.

— Ну, якщо я вам більше не потрібний, то піду. В мене побачення, а після



вечері я знову завітаю до Лефті і спробую дізнатися щось про Старкі.

— Але зробіть це дуже обережно, бо я не хочу сполохати цього негідника.

— Я буду обережний, — пообіцяв Летімер, виходячи.

Я пішов до Реґа і прочитав його статтю. Ми ще трохи над нею попрацювали, і врешті я задоволено відкинувся у кріслі.

— Гадаю, тепер добре, — сказав я. — Це таки завдасть Мейсі головного болю, а Вулф, можливо, подасть на нього в суд за наклеп.

— Мейсі все заперечуватиме, — махнув головою Реґ. — Мені не подобається ця ідея, друже! Це погана стаття. Якщо Вулф і Мейсі об'єднаються проти нас, то нам буде непереливки.

Я вишкірився.

— Не смішіть мене, Реґу! — зауважив я. — Вулф володіє цією газеткою. У нього купа грошей. Якщо Мейсі й подасть позов, то Вулф втратить не так багато, зате здобуде собі неабияку популярність.

Тут вже й Реґ усміхнуся.

— А що, це цілком можливо, — зауважив він. — Вам із цим розплутуватися. Якщо ви вважаєте, що так буде добре, то я, своєю чергою, віддам матеріал у друк.

— Звісно ж, що так буде добре, — сказав я. — Нехай це друкують.

Поклавши статтю в конверт, він раптово підвів голову.

— То де ж все таки Мерієн? — перепитав він. — Погляньте-но на вулицю — вже сутеніє!

Ми глянули один на одного і зрозуміли, що думаємо про одне й те саме.

— Вона зараз буде, — відповів я з важким серцем, — можливо, вона пішла додому перевдягнутися. Ви ж знаєте, які ті дівчата!

— Так, можливо, — погодився він, але від того ані йому, ані мені не стало

легше.

Я глянув на телефон.

— Ви знаєте її номер?

Рег підійшов до апарата і набрав номер. Почувши гудки, довгенько почекав, а тоді повісив слухавку.

— Ніхто не відповідає, — озвався він.

— Можливо, вона вже на шляху до нас, — сказав я, підходячи до вікна і визируючи на вулицю. — Будинок її якраз за рогом, чи не так?

Рег підійшов до мене.

— Так, — відповів. — Але я її не бачу.

Вигляд у нього був наляканий.

— Чи не гадаєте ви, що...?

— Ні, — коротко сказав я. — Послухайте, Регу, мерщій несіть статтю в друкарню. А я піду до неї додому і з'ясую, чи не з'являлася вона там. І якнайшвидше повертайтеся сюди — я чекатиму на вас.

Завагавшись, він таки узяв конверт.

— Постараюся бути недовго, — запевнив він мене. — На це в мене піде година.

— Я вам зателефоную, — пообіцяв я. — Запишіть на цьому клаптику номер телефону друкарні, і, щойно знайду Мерієн — негайно вам зателефоную.

Я бачив, як йому не хочеться йти, однак, записавши номер, він все-таки вийшов.

Коли я вже замикав двері, задзеленчав телефон. Я повернувся і узяв слухавку.

То був Тед Еслінгер.

— Чи є міс Френч? — запитав він.

— Ні, — відповів я. — Саме чекаю на неї. А чому ви цікавитесь?

— Містере Сп'юек? — голос Теда прозвучав здивовано. — Я чув, що ви полишили місто!

— Не вірте усьому, що чуєте, — сказав я коротко. — То навіщо вам Мерієн?

— Вона мала зустрітися зі мною о чверть на дев'яту, — пояснив він. — Тож я саме гадаю, що могло її так затримати.

Мені стало не по собі.

— Вибачте, друже! — муркнув я. — Але я її не бачив.

За чотири хвилини я вже був у помешканні Мерієн.

Подзвонив, вийшла сухенька, схожа на пташку жіночка і запитально глянула на мене.

— Міс Френч удома? — поцікавився я.

Її обличчя просвітліло.

— Її нема, — повідомила вона. — Але невдовзі має прийти. Ви зачекаєте?

Я відрекомендувався.

— Можливо, вона про мене згадувала? — спитав я, бачачи, що хазяйка симпатизує міс Френч.

— Мене звати місіс Сінклер, — сказала жінка, посміхнувшись мені. — Звісно ж, вона розповідала про вас. Заходьте, будь ласка!

Я пройшов за нею у велику, гарно умебльовану вітальню.

— Яка вона чарівна дівчина! — провадила далі міс Сінклер. — Така мила,

незіпсута, розумна юна особа — і так радіє своїй новій роботі! Подумати тільки — містер Вулф купив «Вісника»! Як ви гадаєте, він внесе якісь зміни в газету? Я вже так до неї звикла, що будь-які зміни...

— Вибачте мені, місіс Сінклер! — перебив я її. — Але я трохи непокоюся про міс Френч. Розумієте, ми домовились зустрітись з нею о сьомій, а її й досі нема. Вона нічого мені не залишила?

Місіс Сінклер пильно поглянула на мене.

— Ні. Вона заходила десь о п'ятій. Я чула, як кількома хвилинами пізніше у неї задзвонив телефон; тому вона знову кудись пішла. Й не сказала, куди.

— Ви не заперечуватимете, якщо я пройду в її кімнату? — запитав я. — Я би про це не просив, якби це не було так важливо.

— Не думаю, що... — в очах її був спантеличений вираз.

— Вже четверо дівчат зникло у цьому місті, — сказав я таким хрипким голосом, який здивував мене самого. — Не хочу, щоб вона була п'ятою.

Жінка пополотніла.

— Але ж ви не хочете сказати... — почала було вона, кладучи свою руку на мою. — Ви ж насправді не думаєте, що...

— Проведіть мене в її кімнату, — нетерпляче повторив я. — Не знаю, що з нею сталося, але маю намір це з'ясувати.

Ми пішли нагору. На другому поверсі пройшли невеличким коридором, і в кінці його жінка відімкнула ключем двері. Я потрапив у велику світлу кімнату з квітами на столі, барвистими фіранками та килимком.

Я став, розглядаючись довкола. Тоді підійшов до телефонного апарату. Поруч лежав записник. З нього було вирвано аркуш, але, придивившись до наступної сторінки в косих променях світла, можна було розрізнити нечіткі відбитки олівця. Мерієн щось записала, а потім вирвала аркуш із блокнота, однак відбитки залишилися. Я вирвав сторінку й розглянув її на світлі. І розібрав адресу: Вікторія-драйв, 37.

— Ви знаєте, де знаходиться Вікторія-драйв? — запитав я у місіс Сінклер, яка стояла і стривожено дивилася на мене.

— Це в іншому кінці міста — там, де ливарний завод. Треба доїхати до кінця Мейн-стріт — до останнього світлофора, потім повернути направо — й останній поворот наліво і буде Вікторія-драйв.

— Дякую! — сказав я, ховаючи аркуш в кишеню. — Гадаю, що це все на сьогодні.

— Я так непокоюся, — озвалася врешті вона. — Може, слід повідомити поліцію?

Я відповів, що не треба: якщо поліція досі нічого не зробила, щоби віднайти зниклих дівчат, то я не вірю, що вона має намір робити це зараз.

— Полишіть це на мене, — сказав. — І я її знайду.

Вже виходячи з кімнати, я знову швидко обвів поглядом приміщення і затримався:

— Це часом не її сумочка? — запитав я, підходячи до крісла і беручи звідти гарненьку чорно-білу сумочку, прикриту диванною подушечкою.

— Цікаво, чому вона не взяла її з собою? — здивовано перепитала місіс Сінклер, поки я відкривав сумочку.

Але я вже не чув її, бо перше, що там побачив, була блакитна квитанція. Я вже знав, що вона там має бути, тож просто витяг її і уважно розглянув.

На ній було надруковано:

«Вас щойно сфотографували!

Зайдіть до нас після обіду по безкоштовну фотографію. Шість знімків — 50 центів. Ми також збільшуємо фото та виставляємо їх у вітрині. Можлива доставка — 1,5 долара за штуку.

Фотоательє „Вуличне фото“.

1655 Сінклер-стріт Вест, Кренвіль.»

Коли я доїхав до Вікторія-драйв, було вже темно. Я розрахувався з таксистом за рогом і пішов далі пішки, вивчаючи номери будинків.

Далеко попереду висвічував самотній вуличний ліхтар. Тепле світло, що лилося з вікон житлових будинків обіруч, скрашувало темряву ночі.

Я продовжував відраховувати номери — 29,31,33,35... і нарешті зупинився перед будинком, напівприхованим високою живою загорожею. Металеві стовпи воріт виблискували сріблом. На одному з них було пришпилено білий аркуш. Наблизивши очі до оголошення, я прочитав, що будинок продається або ж здається в оренду.

Я відчинив ворота і пішов по зацементованій доріжці до будинку. Довго стояв перед входом — біля сходів ганку. Серце моє пришвидшено билось, і мене мучило тривожне відчуття, яке буває перед тим, як тобі вирвуть зуб. Жодного звуку не долиняло з будинку, який стояв геть темний, якщо не зважати на ще один білий квадрат, пришпилений до дверей.

Я нечутно підійшов до дверей і прислухався. Нічого не почув. Підійшов до одного вікна, потім до іншого. Спробував відчинити вікна та двері, однак вони були замкнені. Я стояв, розмірковуючи, що робити далі. Невже Мерієн справді пішла в цей самотній, полишений будинок? І чи вона дійсно увійшла сюди, коли виявила, що тут ніхто не живе? Я не мав наміру гадати — хотів увійти і пересвідчитися сам.

Почаклувавши над одним із вікон, я відчинив засув. Вікно повільно і майже безшумно прочинилося. Я заглянув у темряву кімнати і учув вологий цвілий запах, який буває в будинках, де давно ніхто не живе.

Тримавши пістолет у руці, я виліз на підвіконня, а потім зістрибнув у кімнату. Дошки підлоги скрипнули піді мною, і в ніс мені вдарило сперте, застояне повітря.

З хвилину я стояв, затамувавши подих і прислухаючись. Нічого. Витягнувши руку з пістолетом уперед, я почав повільно оглядати будинок. Жоден звук, окрім скрипу підлоги під моїми ногами, не потривожив тишу будинку. Нарешті, обмацуючи лівою рукою стіну, я наштотхнувся на обривки шпалер, що звисали зі стелі. Вони зашелестіли під моїми

пальцями. Обійшов абсолютно порожню кімнату. Я просувався уздовж стіни, шукаючи двері. Півдюжини кроків — і я знайшов їх. Притулився до одвірка, постояв, дослухаючись. Ані звуку.

Намацавши ручку, легенько натиснув на неї і відчинив двері. Поки отак стояв, намагаючись призвичаїти очі до темряви, почув, як вулицею проїхала машина. Наблизившись до будинку, авто сповільнило рух і врешті зупинилося.

Чотири кроки — і я вже був коло вікна. Побачив лише обриси таксі, бо в темряві неможливо було розрізнити щось іще. Помітив, як хтось вийшов із машини. Грюкнули дверцята. Тінь швидко рухалася цементною доріжкою до входу. За хвилину ключ у дверях повернувся, і вони відчинилися.

Я прослизнув до дверей кімнати, в якій знаходився, і зачаївся за ними. Почув, як зачинилися вхідні двері, і кроки залунали вже у холі. З-під дверей пробився промінь світла, і стукнула дверна ручка. Потім двері розчахнулись, і я унюхав аромат бузку.

Я не здивувався, бо вже зрозумів, що до будинку стежкою прямувала Одрі Шерідан. Притиснувшись до стіни, я сховав пістолет у кишеню і чекав, поки вона увійде.

Світло ліхтарика повзло обдертими стінами. Великий павук з гігантськими лапами поспішно пробіг стелею, і, втративши рівновагу, гепнувся на підлогу.

Я відчув, що Одрі, нажахана, затамувала подих. І криво посміхнувся. Її чекає це більший переляк.

І ось вона вже в кімнаті. Я добре бачив її силует, окреслений світлом ліхтарика. Вона була в брючному костюмі, волосся перехоплене ззаду шовковою стрічкою.

Я не дав їй часу отямитись і кинувся їй просто під ноги. Вона коротко скрикнула, і ми разом повалилися на підлогу. Добру хвилину мовчки борюкались. Я боявся, що вона знову застосує до мене один зі своїх прийомів джиу-джитсу, а тому кожного разу, коли вона намагалася вивільнити руки, я стримував її, затуляючи їй обличчя і пришпилюючи руки до підлоги.

— Люба, — лагідно вмовляв я її, — просто розслабтеся — так для вас же буде краще!

Натомість вона вкусила мене в груди, і я з криком відсахнувся від неї. Вивільнивши одну руку, вона поцілила мені в обличчя, але коли спробувала повторити удар, я перехопив руку, скрутив її та завів за спину. Потягнувши Одрі на себе, я перевернув її і жбурнув обличчям до підлоги. Колінами затис спину.

— Поводьтеся, як слід, — сказав я, важко дихаючи. — Інакше я буду з вами по-справжньому брутальним.

Чув, як вона перевела подих і врешті розслабилася.

— Мені боляче, — жалібно промовила вона.

Але я її не відпускав.

— Це вам піде лише на користь, — запевнив я, пересідаючи з її спини на ноги, однак тримаючи її руку заведеною за спину.

— Під час нашої останньої бійки ви швиргнули мене об цегляну стіну, — нагадав я їй.

— І я зроблю це ще раз! — сказала вона, і голос її забринів від люті. — Відпустіть мене, мужлаю!

— Скажете, коли будете готові! — байдуже зауважив я, трохи посиливши тиск.

Вона скрикнула.

— Не робіть цього! Мені боляче!

— Вам давно вже пора було зустріти гідного супротивника, — повідав я їй.  
— Досі ви все робили по-своєму. Тож тепер або розповідайте все, або я зламаю вам руку!

— А кого ви ще запросите на допомогу? — презирливо хмикнула вона.



Я також вишкірився.

— То ви маєте намір бути чемною дівчинкою? — поцікавився я. — Якщо я вас відпущу, ви просто сядете і будете поводитися, як слід?

— Я сяду, коли мені цього захочеться, і поводитимусь, як забажаю! — виклично сказала вона, — і щоб зупинити мене, потрібна не така прочуханка, як ваша!

Я поклав руку їй на голову і притис носиком до підлоги.

— Не патякайте надто багато, — сказав я їй. — Інакше вся пилюка цієї затишної місцинки буде на вас!

Але наступної хвилини сталося бозна-що. Раптовим ривком вона підвелася, і за хвилину я вже лежав горілиць, а ноги її стискали мені шию — і так, що я мало не задихнувся.

Добре, що свого часу я займався боротьбою, і трохи на тому розумівся. Я скинув їй черевик і схопив за ногу ще до того, як вона зрозуміла, що я задумав. Вона ослабила захват і ухилилася від мене, тож на мить зникла з моїх очей.

Я сів, важко дихаючи, і у вухах мені дзвеніло. Щомиті очікував її нападу.

Раптом вона розсміялася:

— Рах! [8] — промовила вона. — Гаразд — рах!

— Згода! — охоче відповів я. — Ці маленькі сутички з вами щоразу вкорочують мені віку. Це неприродно для дівчини — бути такою жорсткою. Ходіть-но до мене і сядьмо поруч. А якщо ви знову дасте волю рукам, я викличу поліцію.

Я чув, як вона підходить до мене. Знову спалахнув промінь ліхтарика. Я повернувся і побачив, що вона сідає поруч. Я також виявив, що сиджу на підлозі, вкритою товстим шаром пилуки, тож поквапно звівся на ноги.

Ми вдивлялися одне в одного при світлі ліхтарика. Обидва були в пилуці з голови до ніг, а на обличчі Одрі ще й були брудні патьоки.

— Думаю, вигляд у нас, як удвох волоцюг, — зауважив я. — Як ви гадаєте, що ви тут робите?

— Те саме я хотіла б спитати у вас, — парирувала вона. — Але я не така цікава. Тож попрощаймося без зайвих вивертів.

— Е, ні! — сказав я. — Це все може продовжуватися довго. Ви не підете звідси, поки не пообіцяєте віддати фото Діксона, яке в мене вкрали. Саме через вас я ні на крок не просунувся в розслідуванні цієї справи. Якби в мене була та світлина, я давно би відшукав зниклих дівчат!

— О, ні! — заперечила вона, тримаючись, втім, від мене подалі. — Невже ви думаєте, що цим змогли б викликати Старкі на відвертість? Я спробувала — воно не спрацювало.

— Ви спробували?? — вигукнув я. — Тобто, ви хочете сказати, що були настільки божевільні, що повідомили Старкі, що фото знаходиться у вас?!

Вона кивнула.

— Саме так я й зробила, — сказала вона сумно. — Ось чому мені на якийсь час довелося «залягти на дно». Я не думала, що він наважиться щось зі мною зробити.

— Боюся, що ви переконалися в протилежному, — зауважив я. — Мене вражає те, що ви й досі живі.

— Я знаю, що це він викрав дівчат, — швидко промовила вона в раптовому нападі відвертості. — І гадала, що змушу його відпустити їх, коли як слід на нього натисну.

— Ну, то ви помилилися, — зауважив я. — Старкі непричетний до викрадень — я майже впевнений в цьому. А все, чого вам вдалося досягти — це наразити себе на небезпеку.

— Кажу вам, що за цим всім стоїть саме він, — сказала вона майже розлючено. — Він на таке здатний! Переконана, що помиляєтеся ви.

— Гаразд — облишмо цю розмову, — сказав я. — Краще розкажіть мені, що ви тут робите. Що стосується мене, то я розшукую Мерієн Френч, — і я

нетерпляче ляснув пальцями. — Ви, звісно ж, нічого про неї не знаєте!

— Ні, чому ж — знаю, — швидко озвалася Одрі. — Я знаю, наприклад, що вона працює в редакції «Вісника».

Я похмуро глянув на неї.

— Це справді так, — підтвердив я. — А тепер повідайте, що тут робите ви.

— Сьогодні по обіді я побачила її портрет у вітрині «Вуличного фото». Отож, я й вирішила прийти сюди, щоб пересвідчитися, що Старкі справді причетний до викрадень.

— Але чому саме сюди? — спантеличено перепитав я. — Вона справді мала сюди прийти, бо я побачив цю адресу в її блокноті, але звідкіля про це дізнались ви?

Вона нерішуче поглянула на мене.

— Це саме той будинок, де було знайдено черевик однієї зі зниклих дівчат, — пояснила вона мені. — Я веду за ним спостереження вже кілька днів, і коли запримітила у вітрині «Вуличного фото» збільшену світлину Мерієн Френч, то інтуїція привела мене сюди. Отож, я отримала ключ від агента, котрий займається продажем будинку — і ось я тут.

Мені стало моторошно.

— Ми змарнували з вами стільки дорогоцінного часу! — простогнав я. — Ходімо ж швидше оглянемо будинок! Дайте-но мені ваш ліхтарик!

Удвох ми вийшли у темний коридор. Звідти нагору вели сходи. Повсюдно зі стін звисали шматки шпалер. Я витяг пістолет і, тримаючи його у витягнутій руці, почав повільно та тихо підійматися сходами. Ті поскрипували під вагою мого тіла. Одрі йшла за мною. Просто перед нами було троє дверей. В одній з кімнат ми й знайшли Мерієн Френч. Вона лежала на запилуєній долівці у незручній позі. Руки її все ще намагались звільнитись від мотузки, яка міцно стискала їй шию. Склані очі дивилися в стелю. Буро-червоне обличчя її виражало агонію. Проста картата біло-блакитна сукня — вся в пилюці і розірвана на плечі. Дівчина була мертва — в цьому не було жодного сумніву. Я вже нічим не міг їй допомогти. Отже,

Мерієн Френч мертва.

Я почув, як Одрі хапнула ротом повітря, і заспокійливо узяв її за руку, але не в стані був вимовити ні слова. Бо сам був приголомшений і ошелешений.

Отак ми стояли кілька хвилин, дивлячись на зворушливе та жахаюче тіло, а потім Одрі затулила руками обличчя й заголосила — жалібно та ледь чутно. Я міцно схопив її за руку.

— Заспокойтеся! — м'яко сказав. — Тримайте себе в руках. На нас чекає робота.

Вона повільно відвернулася від тіла.

— Зі мною все гаразд, — сказала вона крізь зуби. — Але хіба ж це... не жахливо?

Я буркнув щось і підійшов до місця, де лежала Мерієн. Намагаючись не дивитися на її перекошене, спотворене агонією обличчя, торкнувся її плеча. Тіло було холодне і наче воскове. Я відійшов убік і тихо вилаявся.

— Хто б це не зробив, він за це заплатить, — сказав я впівголоса. — Я змарнував стільки часу, розслідуючи цю справу, однак тепер налаштований вдатися до рішучих заходів.

Я різко обернувся і схопив Одрі за руку.

— Гадаю, ви розумієте, наскільки це небезпечно? — злісно спитав я. — Знаряддя вбивства те саме. Чотири інші дівчини зникли так само. Тепер вже можна бути в цьому впевненими. То ви збираєтесь допомагати мені віднайти того негідника, чи й далі боротиметеся за честь свого дорогоцінного агентства?

Вона метнула на мене розлючений, однак багатообіцяючий погляд.

— Я заслужила на це, — спокійно озвалася вона. — Але справді думала, що за всім цим стоїть Старкі, і таки гадала, що сама зможу з ним впоратися. Я допомагатиму вам — якщо ви цього потребуватимете.

— Чудово, — промовив я, легенько підштовхуючи її до дверей. — А тепер

нам слід викликати поліцію.

— Чи це нам якось допоможе? — із сумнівом спитала вона.

— Нехай Мейсі сам для себе вирішує. Тепер він вже не зможе проігнорувати справу. Ми розворушимо усе місто. Ходімо знайдемо телефон.

Ми полишили будинок, із шумом захлопнувши входні двері, і побігли до будинку навпроти. Я тримав палець на спусковому гачку доти, доки опецькуватий чоловічок у спідній сорочці не відчинив двері, вичікувально дивлячись на мене.

— Що сталося? — запитав він, чухаючи пальцем миршавенькі вуса і несхвально витріщаючись на брудне обличчя Одрі.

— В будинку номер 37, навпроти вас, скоєно вбивство, — повідомив я. — Хотів би скористатися вашим телефоном.

Його очі округлилися.

— Убивство? — перепитав він. — А кого вбито? У 37-му? Але ж там ніхто не живе!

Я відштовхнув його і пройшов у дім.

— Мені негайно треба зв'язатися з поліцією, — сказав я. — То де ваш телефон?

Він підвів мене до апарата; коли я набирав номер поліції, з вітальні до нас вийшла жінка і пильно оглянула мене та Одрі.

Опецькуватий сказав:

— Вони стверджують, що в будинку номер 37 когось убили!

Здається, сказав він це навіть із якимось торжеством.

Жінка років п'ятдесяти — сива та наче задерев'яніла — незмигну поглянула на Одрі, а потім сказала:

— Дурниці. Нехай забираються звідси, — і повернулася у вітальню.

— Вам краще піти, — нещасним тоном промовив чоловічок. — Вона гадає, що ви підпили. Я це можу визначити за поглядом, яким вона на вас глянула.

— Маячня! — озвався я, і, почувши, як на тому кінці лінії просто мені у вухо гаркнули: «Поліцейський відділок!», попросив покликати Бейфілда.

Після хвилинної затримки у слухавці почувся його голос.

— Беріть машину і мерщій їдьте сюди! — сказав я йому. — Я повідомляю вам про вбивство на Вікторія-драйв, 37.

— Хто це говорить? — запитав він громовим голосом.

— Діна Дурбін[9] — відповів я, повісивши слухавку.

Маленький чоловічок вже розчахнув двері перед нами і чекав, поки ми вийдемо, але я не звертав на нього жодної уваги. Натомість набрав номер редакції, який дав мені Рег Фіппс, і, коли той узяв слухавку, якомога делікатніше повідомив йому новину. Відразу відчув, як засмутився хлопець, однак він був перш за все журналістом, тож не став гаяти часу на пустопорожні розмови.

— Ми дістанемо того сучого сина! — сказав він. — Якщо ви не зможете, то це зроблю я!

Я пообіцяв йому знайти винних.

— Приїжджайте сюди, Регу, — і прихопіть із собою Летімера, якщо зможете його знайти. Він зараз працює по Старкі, і, якщо вам пощастить, то застанете його у Лефті. Я би хотів, щоб він забрав звідси міс Шерідан, відвіз її в готель і опікувався нею, поки я не звільнюся.

Він промовив: «Гаразд!» і повісив слухавку.

Одрі лише серйозно дивилася на мене, не кажучи ні слова, аж поки ми не вийшли на вулицю.

— Що то за дурниці з готелем? — запитала вона. — Ви ж не маєте наміру

усунути мене від розслідування?

— Маю, — твердо сказав я. — Мейсі та Старкі працюють заодно. Якщо Мейсі побачить вас, то підплатить Старкі, і тоді з вами станеться те, що вам не дуже сподобається. Не забувайте, що Старкі полює на вас. Поки я не засаджу його за ґрати, ви не будете в безпеці.

— Яюсь це переживу, — зауважила вона. — Тепер, коли все закрутилося, я мушу працювати. Не можу собі дозволити...

Але я її урвав.

— Ми працюємо разом, — нагадав. — Ви маєте щезнути з поля зору, тож не ускладнюйте справу.

І я дав їй ключ від редакції «Вісника».

— Йдіть в газету і чекайте там на Летімера. Я попрошу його влаштувати вас на ніч у готель, і, щойно розберуся з поліцією, приєднаюся до вас. Нам багато про що треба поговорити. Без вашої допомоги я не скоро зможу в усьому цьому розібратися.

Поки я говорив, повз нас проїхало жовте таксі, і я махнув рукою водієві. Все ще протестуючи, Одрі всілася в таксі.

— Я повернуся за кілька годин, — пообіцяв. — Нікому не відчиняйте, аж поки не почуєте обумовлений стук: два коротких і один довгий. Це буде Летімер. Ви можете йому довіряти. Мені дуже шкода, крихітко, але зараз не час ризикувати.

Вона почала, було, щось заперечувати, але тут ми почули виття поліцейської сирени.

— Їдьте звідси! — покwapно сказав я. — Побачимося пізніше, — додав, захлопуючи дверцята авто і велівши таксистові рушати.

В кінці вулиці поліцейська машина та таксі мало не зіштовхнулися. Коли поліцейське авто зі скреготом гальм зупинилося біля будинку номер 37, я пересік вулицю і приєднався до трьох поліцейських, які висипали з машини.

Упізнав Бейфілда, однак двох інших я раніше ніколи не бачив. Водій, котрий також був у формі, вийшов із машини і підозріло витріщився на мене.

Бейфілд теж глянув на мене.

— Мені слід було здогадатися, що то були ви, — сказав він із огидою. — Якщо це жарти, то ви дуже про це пошкодуєте!

— Я не жартую, — холодно озвався я. — В будинку ви знайдете дівчину — її було задушено.

— Справді? — недовірливо перепитав Бейфілд. — А ви звідки знаєте?

— Я її бачив, — повідомив я, відчиняючи ворота. — Погляньте спершу на неї, а тоді поговоримо.

— Ви обидва залишайтесь тут, — звелів Бейфілд водієві та одному з детективів у цивільному. — А ви, Гаррісе, пильнуйте цього птаха, аби він нікуди не втік.

Гарріс, кремезний коротун з червоним лискучим обличчям, став поруч зі мною.

— Я чув про вас, — сказав він крізь зуби. — Не робіть нічого такого, що б не сподобалося вашій матусі — і тоді я не надаю вам ляпанців.

Я не був налаштований обмінюватися з ним дотепами, тож просто мовчки простував цементною доріжкою, що вела до будинку. Коли ми з Одрі полишали дім, то захлопнули входні двері, отож, тепер я підійшов до вікна, яке відчиняв раніше, підважив його та зістрибнув усередину.

— Мене вельми цікавить, як ви взагалі тут опинилися, — зауважив Бейфілд, сплигуючи з підвіконня услід за мною.

Я пробурчав щось нерозбірливе.

Гарріс зістрибнув у приміщення останнім й увімкнув потужний ліхтарик.

— Це часом не той будинок, де ми знайшли черевик дівиці Кунц? — спитав



він, важко дихаючи, у Бейфілда.

Бейфілд ствердно кивнув.

— Якщо тіло й справді тут, — зауважив він, — то, можливо, цей тип сам же його й підкинув сюди.

Ми піднялися нагору, досягли сходового маршу, і я розчахнув двері кімнати, в якій ми знайшли тіло Мерієн.

— Погляньте-но на це, — похмуро сказав я.

Світло ліхтарика стрибнуло на стіну, а потім поповзло підлогою.

— Дивлюся, — сказав Бейфілд, і голос його зненацька став погрозливим.

Окрім пилюки, шматків звисаючих шпалер та купки попелу в каміні, в кімнаті нічого не було.

\*

— Сідайте! — промовив Мейсі, показуючи на стілець поруч із собою. Він сидів за великим столом свого кабінету на третьому поверсі управління поліції.

Я сів.

Бейфілд став, обпершись об одвірок, витяг із кишені пачку жувальної гумки, розірвав упаковку й поклав пластинку в рот. Потім запхав пальці за пасок і втупив у мене холодний погляд.

Мейсі запалив сигару. Це зайняло в нього трохи часу, і він не заговорив, аж поки не пересвідчився, що сигара розгорілася, як слід. Потому поклав лікті на стіл і витріщився на мене.

— Я не люблю приватних детективів, — почав він, і на щоках у нього проступили червоні плями, — але коли такий собі детектив починає жартувати, то я знаю, як з ним упоратися. Хіба не так, Бейфілде?

Бейфілд щось ствердно буркнув.

Я витяг сигарету і розкурив її.

— Можу собі уявити, як бояться цього деякі з них, — м'яко погодився я, — але мене ви не залякаєте, Мейсі. В мене надто багато на вас є, щоби боятися.

Мейсі вишкірив свої жовті зуби в іронічній посмішці.

— Це вам лише здається, що ви щось на мене маєте, — зауважив він, тицяючи в мене вологим кінчиком сигари, — а насправді у вас нічого немає. Ви тут у нас, і якщо швиденько в усьому не зізнаєтесь, то ми вас затримаємо.

Він відкинувся у кріслі та змріяв мене довгим поглядом. Потім додав:

— Ніхто не знає, що ви тут.

Я подумав, що в його словах щось таки є. Якщо б ті хлопці вирішили мене прибрати — а якби вони справді цього захотіли, то їх ніщо б не зупинило — то ніхто ніколи не дізнався б, що зі мною сталося. Тож я вирішив діяти обережно.

— Отже, в будинку номер 37 ви знайшли тіло, чи не так? — перепитав Мейсі. — Однак коли мої люди туди приїхали, тіла там не було. То в чому річ?

— Поняття не маю, — відповів я. — Тіло справді було там, але поки я вам телефонував, його звідти забрали.

Мейсі та Бейфілд обмінялися багатозначними оглядами.

— Гаразд, припустімо, що хтось таки забрав тіло, — сказав Мейсі. — Але яким чином вийшли на це тіло ви?

Я оповів їм про зустріч, призначену в мене з Мерієн Френч, і про те, що коли вона не прийшла, я пішов до неї на квартиру і виявив адресу в записнику.

— Вона лежала на підлозі з мотузкою на шиї, — провадив я далі. — І я би сказав, що вона була мертва вже принаймні чотири години. Жінка, яка

здавала їй кімнату, повідомила, що приблизно о п'ятій до Мерієн хтось подзвонив, і вона відразу ж вийшла. Вона пішла на зустріч з убивцею.

— Невже ви гадаєте, що ми повіримо усім цим вигадкам? — спитав Мейсі, струшуючи попіл у кошик для сміття — Мені начхати, повірите ви цьому, чи ні, — озвався я. — І не вірю, що ви зможете знайти вбивцю — я сам маю намір це зробити — але хотів би оповісти вам, що сталося з іншими зниклими дівчатами.

Настало довге мовчання, потому Мейсі сказав:

— А який зв'язок між тими чотирма дівчатами та Френч?

— Поговорімо начистоту, — запропонував я, присуваючи стілець ближче до стола. — Все, що вас цікавить — це вибори. Ви хочете посадити в крісло мера Старкі, щоби в подальшому облаштувати власне затишне гніздечко.

Бейфілд раптово відірвався від одвірка. Зробив кілька квапливих кроків у моєму напрямку і замахнувся мені в голову. Однак, зненацька повалившись вперед на руки й коліна, я уник удару. Він промахнувся і втратив рівновагу. Я ж відповз убік, звівся на ноги та вхопив стільця. І тримав його так, щоб ударити ним Бейфілдові по голові. Ми обмінялися вбивчими поглядами.

Мейсі вибухнув:

— Припиніть! — і схопився на ноги, гепнувши кулаком об стіл.

— Сядь і стули пельку! — крикнув він Бейфілдові, котрий важко дихав, і обличчя його було перекошене від люті.

Я поставив стілець на підлогу.

— Якщо хочеш поборотися, — запропонував я Бейфілду, — ми можемо це зробити, але тоді тобі доведеться провести довгеньку відпустку у клініці!

Мейсі знову гаркнув:

— Ви що, мене не чуєте? Я сказав вам обом стулити пельки!

Бейфілд повернувся до дверей і став там, жуячи жуйку і з ненавистю дивлячись на мене. Знизавши плечима, я пішов до свого стільця.

— Будьмо розсудливими, — закликав їх я. — Я запропонував викласти карти на стіл, але якщо ви боїтеся — забудьмо про це.

Мейсі знову зручно вмовстився у кріслі. Підняв сигару, яка впала, було, на підлогу й похмуро глянув спочатку на неї, а потім на мене.

— Продовжуйте, — озвався він. — Верзвіть свої дурниці, якщо вам так того хочеться.

— Ви не робите спроб розшукати зниклих дівчат, бо побоюєтеся, що сліди приведуть до Старкі. Адже гадаєте, що до цієї справи причетний Старкі, і якщо ви копнете, як слід, то вам доведеться його заарештувати. Оскільки ви хочете бачити його мером Кренвіля, то достатньо налякані, аби удатися до якихось заходів у цій справі.

Його маленькі очиці уникали мого погляду, і він промовчав.

— Але не Старкі вбив Мерієн Френч, і він непричетний до викрадень усіх інших дівчат, — продовжував я. — Усі докази свідчать проти нього, однак хтось зумисне намагається його підставити.

Тепер на обличчі Мейсі читалась ледь помітна зацікавленість.

— Продовжуйте, — спонукав мене він. — Що змушує вас так думати?

— Можливо, сірої речовини у вас і не більше, ніж у баранячій ніжці, — уїдливо зауважив я, — однак ви повинні були чути про історію з «Вуличним фото». І, напевно, знаєте, що збільшений портрет кожної зі зниклих дівчат спочатку виставлявся у вітрині «Вуличного фото». Вам також, певно, відомо, що ательє належить Старкі.

І ви гадаєте, що ці світлини були наживкою для дівчат, щоб вони знову туди завітали. Але це не так. У місті є хтось, хто будь-якою ціною хоче підставити Старкі. Невідомо, хто це робить, але діє він таким чином. З якоїсь причини — а я ще не з'ясував, якої — він вирішив викрасти та вбити кілька дівчат у цьому місті. Можливо, він вважає, що так він зможе позбутися Старкі; може, в нього якісь інші причини. Я ще цього не знаю,

але маю намір вияснити. Так чи інакше, але цей хлопець організовує безладні викрадення. Спочатку він іде до «Вуличного фото» і дивиться, чий збільшений портрет там виставлено. Світлина змінюється у вітрині кожні чотири дні, тож він має досить часу, аби вибрати потенційну жертву. І коли він віднаходить ту дівчину, то викрадає її, вбиває та ховає тіло.

Проробивши це тричі, він надсилає фотографії дівчат Діксону і дає йому наводку, що Старкі використовує своє ательє як приманку для викрадення дівчат. Він сподівався, що Діксон розповість про це в своїй газеті і змішає передвиборчі карти Старкі. Ось що я мав на увазі, кажучи, що хтось дуже хоче підставити Старкі.

Мейсі замислився. Я бачив, що це його зацікавило. Він навіть забув про свою сигару.

— Але як цьому хлопцеві вдалося заволодіти фотографіями для передачі їх Діксону? — запитав він, просто, аби спитати, а не для того, щоб віднайти слабкі місця в моїй розповіді.

— Це було зовсім нескладно. Кожна з викрадених дівчат мала при собі квитанцію «Вуличного фото». Ця квитанція дозволяла їй власникові піти в ательє і забрати фотографії. Ательє, вочевидь, має великий оборот, тож той, хто видавав фото, навряд чи здатний запам'ятати усіх відвідувачів.

Мейсі ще трохи подумав, і саме тоді, коли вже відкрив рота, щоб щось сказати, задзвонив телефон. Він підняв слухавку та щось гаркнув у неї.

Я спостерігав за ним, поки він говорив, і помітив, що очі його загорілися, але, глянувши на мене, він відвів погляд. Потім сказав:

— Гаразд! — і поклав слухавку.

— Можливо, в тому, що ви кажете, і є щось, — сказав він мені, але я бачив, що він ніяк не може зосередитись, бо думає про щось інше.

— Припустімо, що саме так і було — тоді хто той хлопець?

Я знизав плечима.

— Саме це я й маю намір з'ясувати, — відповів, — але позаяк я знаю, що це не Старкі, і ви це тепер також знаєте, то ми легко можемо зірвати покрив

з таємниці, не боячись, що з цього вийде.

Він підсунув до себе клаптик паперу і щось на ньому нашкрябав.

— Та-ак, — сказав він, — але якщо це, скажімо, Вулф? Ви дієте в його інтересах, тож вас не влаштує підставити його, чи не так?

— Це не Вулф, — сказав я твердо, — але якщо б це навіть був він, мене б ніщо не зупинило.

— Передай це Джо, — сказав Мейсі, простягаючи аркуш Бейфілду. — І накажи діяти.

Щось в моїй підсвідомості підказало мені, що те, що зараз відбувається, не піде мені на користь. Але я не міг знати, що там написано — хіба би видер той аркуш із рук Мейсі. Я бачив, як Бейфілд узяв папірець і вийшов з кімнати.

— Мої люди знайшли одного типа, якого ми давно шукали, — пояснив Мейсі, не піднімаючи на мене очей. — Вибачте, що перебив вас, але я мусив послати за ним.

— Звісно ж, — відповів я. Знав, що він бреше, але не міг зрозуміти, яку гру він веде.

— Тобто, вам би було байдуже, якщо би за цим всім стояв Вулф?

Я ствердно хитнув головою.

— Мені подобалась Мерієн Френч, — відповів я. — Вона була чужою в цьому місті, і я нею опікувався. І той, хто її вбив, відповідь за це. І мені байдуже, хто він.

— Припустімо, що ви праві, і це справді вбивство, — сказав Мейсі, склавши руки й поклавши їх на стіл. — Але де ж тіла?

— А де ви їх вже шукали? — поцікавився я, запалюючи ще одну сигарету.

На мить це його збентежило. Я чудово знав, що він їх взагалі не шукав, і він також знав, що це мені відомо.

— А ви як гадаєте? — спитав він нарешті.

— Поняття не маю, — озвався я. — Вони можуть бути будь-де. А що, якби ви задіяли увесь свій штат і, розбивши місто на окремі ділянки, прочесали всю місцевість? Візьміть карту і поділіть її на квадрати. На кожний квадрат поставте з десяток чоловіків, і нехай вони там шукають. Тіло не так-то легко сховати. Так, це важко, але іншого виходу не бачу.

Він буркнув:

— Але як же, на вашу думку, забрали з будинку тіло Френч?

— Через чорний хід. Це доволі легко вчинити, якщо за справу взявся достатньо дужий чоловік. Все, що йому треба було зробити, це відволокти тіло вниз, перекинути через огорожу в садку і витягти в провулок, що йде уздовж саду. І якщо там ще й стояла машина, то проробити все це було доволі нескладно. Адже було темно, і якщо він не дуже шумів, то його ніхто й не побачив.

— Я пошлю своїх людей перевірити, чи є сліди від шин у провулку, — озвався Мейсі. — Гаразд, Сп'юеку, я беруся до роботи. Якщо ми щось знайдемо, я вам повідомлю.

— Отож, ви тепер переконалися, що Старкі тут ні до чого?

— Це не має значення, — коротко сказав він. — Я збираюся почати шукати тіла так, як ви порадили, однак маю великі сумніви, що нам вдасться їх віднайти.

— Це залежить від того, наскільки ви старатиметеся, — відповів я, підводячись. — Можливо, тепер Старкі нарешті зрозуміє, що я його більше не підозрюю. Чомусь мені здається, що цей хлопець не в захваті від мене.

— Я скажу йому про це, — пообіцяв Мейсі і посміхнувся. Це була холодна та хитра посмішка, й вона мені не сподобалася.

Я зійшов униз і побачив, що Рег Фіппс чекає на мене.

— Як ви здогадалися, що я тут? — поцікавився я, коли ми попрямували відмежованим жовтуватими стінами проходом до виходу.

— Коли я приїхав до будинку номер 37 і не знайшов вас там, то подумав, що вас, певно, забрали у відділок, — пояснив він. — А що сталося?

Я коротко виклав йому суть справи.

— А вам вдалося розшукати Летімера?

— Так, він чекає на нас у машині на найближчій парковці. Ми не знали, як зв'язатись із Одрі Шерідан, отож, вирішили краще почекати тут на вас.

Я пришвидшив кроки.

— Хочу, щоб та крихітка трималася від цього подалі, — сказав я. — Якщо Старкі дізнається, де вона, то клопотів їй не уникнути.

— Отож, ви більше його не підозрюєте у викраденні дівчат, але на ньому все ще висить вбивство Діксона, так?

— Так, і Мейсі це знає, — відповів я. — Ми поки що не торкалися цього аспекту, але якщо Старкі заволодіє тим фото тіла Діксона, який ви зробили, то вийде сухим із води.

Підійшовши до Летімера, ми всілися в його авто.

— Їдьмо в редакцію! — сказав я. — І то мерщій!

Коли авто рвонуло з місця, Рег спитав:

— Отож, це таки вбивства, а не викрадення?

— Так, — підтвердив я, думаючи про Мерієн і про всю цю справу.

— Ми висадимо вас біля друкарні. Вам доведеться викинути усі ті дурниці, що я наговорив вам про Мейсі, а натомість розмістити на першій шпальті матеріал про вбивство Мерієн Френч. На деякий час облишимо Мейсі в спокої і побачимо, що він робитиме. Якщо й далі нічого, то ми пустимо в хід всі свої заготовки.

Рег застогнав.

— Ви перетворюєте роботу журналіста на пекло, — поскаржився він. — Ви



й самі не знаєте, чого хочете.

Я вищирився у темряві.

— Я знаю, чого хочу, — відповів. — Не вистачає лише останньої ланки. Я рішуче налаштований дістатися до вбивці, і зроблю це, навіть якщо це буде моя остання справа.

На мить запала тиша, після чого Рег сказав:

— Знаєте, я їй досі не можу повірити, що вона мертва. Вона була така чудова!

— Авжеж, — промовив я. — І це найбільше мене засмучує. Тепер це вже справа особиста.

Летімер пригальмував коло друкарні, і Рег вийшов.

— Наведіть всі відомі вам факти, — нагадав я йому, — а коли з цим покінчите, подрімайте хоч трохи. Побачимося уранці.

Я пересів на переднє сидіння до Летімера.

— Відвезіть мене в якийсь тихий готель, — попросив я його. — Чи знаєте ви такий?

Він відповів, що «Палас» — саме те, що мені треба, до того ж знаходиться недалеко від редакції.

Ми вже якось проїжджали повз цей готель, і він мені видався цілком підходящим. Коли доїхали до редакції, я звелів йому повертатись додому.

— Ви впевнені, що я вам більше не потрібний? — перепитав він.

Я кивнув головою.

— Прихоплю зі собою Одрі Шерідан, і ми разом підемо в готель, — додав я. — Вночі ми вже нічого не зможемо зробити. А завтра будьте в редакції якомога раніше.

Коли я вже прямував тротуаром до будівлі редакції, він гукнув:

— У всій цій метушні забув вам сказати...! — крикнув він. — Я перевірів Старкі. У нього залізне алібі на другу ночі. Ви не зможете повістити на нього вбивство Діксона.

— Я й не думав, що це мені вдасться, але я зможу довести причетність до вбивства одного з його людей, що остаточно зіпсує репутацію Старкі в Кренвілі, — відгукнувся я. — Так чи інакше — дякую!

— І ще одне, — продовжив він. — Не знаю, чи це має для вас якесь значення, але Една Вілсон — донька Старкі.

Я завмер на місці.

— Його... хто??

— Саме так. Я зустрів одного свого знайомого, і він мені це повідав. Приблизно вісімнадцять років тому Старкі одружився, однак дружина швидко втомила від його вибриків і полишила його. Минулого року вона померла, а її мала — донька Старкі — повернулася в Кренвіль в надії, що батько їй допоможе. Старкі й прилаштував її до Вулфа: відтоді вона підгодовує татка інформацією. Чолов'яга, який все це мені розповів, колись жив у місті, де мешкала колишня дружина Старкі, й він упізнав Едну.

— Я відчував, що з нею щось не так, — відповів. — Цікаво, що би сказав Старкі, якби знав про справжні відносини Едни із Вулфом? Це ж просто чудова дівчина — одночасно і спить із чоловіком, і «зливає» інформацію на нього!

Летімер знизав плечима.

— Всі жінки однакові, — цинічно зауважив він. — Вони спроможні водночас і любити вас, і перерізати вам горло. Але що почув, те вам і передав.

Я сказав, що інформація мені вельми придасться, і увійшов у будівлю, де розташовувалась редакція. В щілину дверей з приймальної світло не пробивалося. Я з тривогою подумав, чи не заснула, бува, Одрі. Спробував відчинити двері і виявив, що вони незамкнені.

Вже побіжний огляд приміщення — відразу після того, як я увімкнув світло

— підтвердив мої найгірші побоювання. Кімнатою наче пронісся ураган. Стільці поперекидані, письмовий стіл відсунуто до стіни, килимки чомусь зібгані в кутках.

Одрі витримала неабияку битву. Безмовний та розтрощений офіс розповів власну історію. Старкі таки її дістав.

## Розділ шостий

Я розрахувався з таксистом і вийшов ярдів за сто від будинку Вулфа. І подолав цю невелику відстань, тримаючись неосвітленої частини вулиці. Було вже по опівночі, тож я сподівався, що в його будинку вже всі сплять.

На другому поверсі все ще світилося два вікна, але перший був темний. Я пересік галявину перед домом і пройшов до гаража. Кілька хвилин мені знадобилося на те, щоб відчинити замок, і ще кілька — щоб завести своє авто. На щастя, виїзд із гаража був похилий, тож я виїхав, не заводячи двигун. Поставив машину так, щоб можна було негайно рушити, і знову підійшов до парадного входу. Оглянувши замок, я з першого погляду зрозумів, що возитися з ним доведеться довгенько, тому спробував відчинити вікно. Мені вдалося підняти засув, відкрити вікно і проникнути в кабінет Едни Вілсон. Рухаючись обережно, я пройшов у хол і прислухався. Не почув жодного звуку, тож почав підніматися сходами. Досяг сходової клітки. Поки вагався, куди йти далі, двері в дальньому кінці коридору відчинилися. Я сховався за вигин сходів.

Коридором ішов Вулф. Поверх смокінга накинув блакитний шовковий халат. Із сигарою в роті він чвалав коридором — так, наче дуже втомився або важкі думи обсіли його. На мить мені навіть здалося, що він має намір спуститися сходами, і я вже розмірковував, як поясню свою присутність в його будинку о такій порі. Але на півдорозі він зупинився і постукав у двері. За мить в коридорі з'явилася Една Вілсон. Вона була в зеленому шовковому халатику. Щось впівголоса сказала Вулфу, і той сердито їй відповів. Його важке обличчя, здається, навіть почервоніло.

— Гаразд! — сказав він. — Якщо так...!

— Саме так! — гостро озвалася вона і зачинила двері у нього перед носом.

Вулф постояв ще трохи, бурмочучи щось собі під ніс, а потім повернувся

до себе.

Я вичекав кілька хвилин і підійшов до дверей Едни. Узявся за ручку. На мій подив, двері легко піддалися. Я увійшов у велику, обставлену з показними розкошами кімнату, оздоблену в сріблясто-зелених тонах. Роззирнувшись довкола, я збагнув, що Едни тут немає. Двері наліво буди відчинені, і я пройшов туди. Саме в цю мить і з'явилась вона. Крізь нещільно запнутий халатик я узрів її білі стегна. Побачивши мене, вона автоматично звела руки до обличчя, і рот її округлився.

Лівою рукою я відірвав їй руки від обличчя, а правою навідліг ударив у щелепу. Вона повільно почала осідати на підлогу, однак я підхопив її та поклав на килим.

Постояв хвилю, роздивляючись дівчину. Без окулярів її обличчя було зворушливо беззахисним, як це зазвичай буває з короткозорими людьми, і щоби бути по-справжньому чарівною, їй не вистачало лише вмілого макіяжу. Мене вразило, наскільки окуляри спотворюють її зовнішність.

Побіжно оглянувши кімнату, я зауважив пару шовкових панчіх і, перевернувши Едну долілиць, зв'язав їй руки. Шовковий шарфик, перекинутий через спинку крісла, дозволив мені зв'язати їй ще й щиколотки. Переклавши її на спину, я дістав свого носовичка і я заткнув їй рота. Отоді підняв її — геть невагому, відчуваючи, як її кістки впираються мені в тіло — і поніс до дверей.

Без подальших зволікань вийшов у коридор, спустився сходами і пройшов до виходу. Для того, щоб відчинити двері, змушений був покласти Едну на підлогу; тому знов узяв її на руки і побіг до місця, де полишив авто. Кинув її на переднє сидіння, а сам сів за кермо і завів двигун.

Вже за дванадцять хвилин шаленої їзди я був коло редакції. Зі скреготом гальм різко зупинився, і, пересвідчившись, що Една все ще непритомна, побіг до будівлі редакції. Постукав у двері приймальні.

На моє щастя, їх власноруч відчинив Рег Фіппс. Я схопив його за руку.

— Ходімо, — квапливо сказав я. — Старкі викрав Одрі Шерідан!

Вже на вулиці, не давши змоги йому щось сказати, я підштовхнув його до

машини.

— Поведете машину ви, — сказав я йому, а сам усівся на заднє сидіння.

Він мовчки витріщився на Едну Вілсон. І швидко рушив.

— Куди їдемо? — перепитав.

— Послухайте-но, Регу, — сказав я, нахилившись вперед. — Ця мала — донька Старкі. Вона працює у Вулфа та робить для нього багато чого — і навіть за ним шпигує. Можливо, Старкі достатньо дорожить нею, щоб обміняти її на Одрі. Принаймні, я хочу спробувати це зробити. Чи знаєте ви якусь містину, де б ви могли потримати Вілсон, поки я вестиму перемовини зі Старкі?

— Я? — вражено перепитав Рег. — Ну, знаєте, приятелю, це вже буде справжнє викрадення! А за нього дають чималенький строк. Мене навіть можуть засадити за ґрати!

— Не будьте дурнем! — гаркнув я. — З цими бандитами лише так і можна розмовляти! Ви ж не хочете, щоб Одрі залишилася в їхніх руках, чи не так?

— Гаразд, гаразд, — озвався він. — Я завжди був боягузом. Звісно ж, я можу їїдесь заховати. А як надовго?

— Можливо, на кілька годин, — пояснив я. — А, може, й на день-два.

— Я знаю хлопця, котрий тримає маленький готель на Норт-стріт, — сказав Рег. — Він здасть мені кімнату без зайвих запитань.

— Добре, так і зробіть. А як той готель називається?

— «Фернбенк». Номер є в телефонній книзі. — Висадіть мене біля контори Старкі, а самі їдьте в готель. Сховайте її до того, як вона опритомніє, але, заради Бога, добре сховайте її! Я зателефоную вам, коли вона мені буде потрібна. Але не везіть її до мене, якщо я скажу, що вас погано чути. Можливо, Старкі мене схопить, тож я не хочу, щоб ви наробили помилок.

— Але ж ви не маєте наміру піти до нього сам, еге ж?

— В мене просто немає часу вчинити по-іншому. Хіба би ви подзвонили Летімеру, коли влаштуєтесь у готелі, і розказали йому, що затівається. Можливо, він і не захоче підставляти свою голову. Але якщо він згодний допомогти, мені він придасться.

— Дозвольте піти з вами, — благально сказав Рег. — Добре зв'яжіть цю дамочку, і тоді...

— Ні, — сказав я. — Будьте з нею. Це наша козирна карта.

Рег пригальмував.

— Кубло Старкі за квартал звідси. Внизу, на першому поверсі, більярдна; його кімнати на другому. Позаду будинку є зовнішні пожежні сходи. Так ви зможете дістатися до нього.

Під'їхавши до краю тротуару, Фіппс висадив мене.

— Дуже дякую, Регу, — сказав я, поплескавши його по плечу. — Пильнуйте цю малу!

Я полишив його і пішов вулицею, поки не дійшов до наступного кварталу, а там звернув у темний провулок. Врешті дістався високої п'ятифутової загорожі, переліз через неї і сплигнув на порослу бур'янами ділянку землі позаду будинку, в якому мешкав Старкі.

Усі три поверхи були темні й жахаючі. Я безшумно підійшов до будинку, тримаючи револьвер у правій руці. Звівши очі, зміг неясно розгледіти проти неба кінець пожежної драбини.

Навпомацки пробирався уздовж стіни, аж поки не зауважив вільно звисаючий кінець драбини. Він був приблизно у чотирьох футах наді мною. Трохи відступивши убік, я спробував дострибнути до нього. З другої спроби це мені вдалося, і я вхопився пальцями за залізну перекладину. Пожежні сходи наблизилися до мене, неголосно скрипнувши.

Я подолав перший проліт і відпустив кінець сходів так, щоб він і далі вільно звисав. Потому продовжив підйом, аж поки не опинився на пласкому даху. У центрі його був засклений отвір, і крізь нього пробивалося яскраве світло.

Пересуваючись майже нечутно, я пройшов уперед і заглянув униз. За столом сидів Джефф Джордан у капелюсі набакир; стілець його нахилився у бік стіни. Він читав газету. З кутика рота в нього стирчала сигарета. В іншому кінці кімнати, на ліжку, лежала Одрі Шерідан. Руки її були підняті над головою, а зап'ястя прив'язані до билець ліжка. Щиколотки також були зав'язані мотузкою, що звисала в підніжжі койки. Здавалося, вона спала.

Я замислився над тим, скільки всього бандитів Старкі знаходилося в будівлі, і чи є в мене шанси дістати звідти Одрі живою.

Я опустил на коліна і великим пальцем легенько натиснув на перекриття заскленого даху. Воно майже не порухалося. Поки я грався із заскленим дахом, двері в приміщенні відчинилися, і зайшов Старкі.

Джефф відкинув газету і звівся на ноги. Криво посміхнувся Старкі, і вони обидва наблизилися до ліжка, на якому лежала Одрі. Джефф її струсонув, і вона безтямно глянула на нього, але, побачивши Старкі, спробувала сісти, намагаючись вивільнитися від пут.

Старкі сів на ліжко поруч із нею і запалив сигарету. Почав щось говорити. Я не міг чути, що він казав, але, судячи з виразу обличчя Джеффа, легко міг здогадатися.

Одрі заперечно хитнула головою.

Старкі продовжував щось казати, але мені було зрозуміло, що вона не має наміру робити те, чого від неї вимагали. Нарешті Старкі полишив свої спроби й лише сидів та дивився на неї розлюченим поглядом.

Потім, здвигнувши плечима, підвівся. Сказав щось Джеффові, і той кивнув великою головою. Старкі вийшов, зачинивши за собою двері і залишивши Одрі та Джеффа удвох.

Джефф стояв над нею, розминаючи свої товсті пальці. Одрі спостерігала за його рухами, і її обличчя було блідим, але погляд — твердим.

Коли Джефф нахилився над нею, я набрав у груди побільше повітря, легко поставив ногу на перекладину між склом, а тоді різко перемістив усю силу ваги на неї. З оглушливим шумом я звалився вниз — разом з уламками дерева та осколками. Звівся на ноги, похитуючись, швидко відновив

рівновагу і наставив дуло пістолета на Джеффа.

Той стояв, витріщившись на мене злякано, спантеличено і з ненавистю водночас.

— Забери руки — інакше я розкидаю твої нутрощі підлогою! — гаркнув я.

Він швидко звів руки догори.

— Обличчям до стіни! — додав я, зачувши тупіт кроків на сходах.

Коли він виконав мій наказ, я вмить підійшов до дверей і замкнув їх зсередини. Це були хороші, міцні двері, і я сподівався, що вони витримують натиск. Тоді підбіг до Одрі, обрізав ножом мотузки і поставив її на ноги.

— Тримайтесь подалі від дверей! — сказав я їй, коли вона, хитаючись, випросталася. — Вже за мить вони почнуть стріляти!

І тут по дверях почали гамселити кулаками, і чийсь голос крикнув:

— Що там відбувається?

Я вистрелив у двері. За ними почувся зойк, а потім звук квапливих кроків, що віддалялися.

— Це затримає їх ще на якийсь час, — зауважив я. — З вами все гаразд, люба?

Вона посміхнулася вимученою посмішкою.

— Якби не ви, мене б вже не було в живих, — визнала вона. — Я... я рада, що ви прийшли!

— Дурниці! — озвався я і підійшов до Джеффа.

— Повернися-но, жирний покидьку! Хочу з тобою побалакати!

Він обернувся і люто зиркнув на мене.

— Ти тут просто цап-відбувайло, — проказав я швидко. — Я тебе попереджаю, бо мені не подобаються ні Мейсі, ні твій шеф. Вони хочуть



підставити тебе, звинувативши в убивстві Діксона. Сьогодні зранку я мав розмову з Мейсі. Він має намір притягнути тебе за вбивство. Вже виписаний ордер на твій арешт, і Старкі з ним заодно.

Обличчя орангутанга спохмурніло.

— Маячня! — зауважив він. — Не знаю, про що ти говориш.

— Ти вбив Діксона, щоб заволодіти фотографіями зниклих дівчат. І зробив це за наказом Старкі. Ти гадав, що він прикриє тебе — і так би воно й було, якби «Вісник» не мав у своєму розпорядженні фото задушеного Діксона. Мейсі знає, що єдиний спосіб врятувати власну шкіру — заарештувати вбивцю. Тож Старкі погодився видати тебе. Можеш мені не вірити — справа твоя! — але кажу тобі, що копи вже тебе шукають.

Коли я скінчив говорити, випадкова куля пролетіла крізь двері і відбила солідний шматок штукатурки в стіні навпроти. Оскільки ми всі стояли далеко від дверей, то вона й не завдала нам жодної шкоди. Я пальнув у відповідь і почув, як чоловік за дверима вилаявся та відступив.

Джефф стояв, витріщаючись на мене, і сумніви читалися на його обличчі, а рот перекосився від люті та страху.

— Брешеш! — рявкнув він.

Я гаркнув у відповідь:

— А яка користь із тебе Старкі, ти, недоумкуватий кретине? Яка користь із тебе будь-кому? Якщо Старкі викаже тебе поліції, то лише додасть собі голосів на виборах. Чи ти гадаєш, що він втратить свій шанс лише через те, щоби витягти тебе?

Великі кулаки Джордана то стискалися, то розтискалися.

— Фото в неї, — сказав він, тицяючи в Одрі. — Ти блефуєш, шмаркачу!

Я криво всміхнувся.

— У нас є два фото, — розтовкмачив йому я. — Одне в неї, друге — в мене. Мені би не хотілося, щоб копи схопили тебе. Це було б занадто просто, а я

хочу, щоб Мейсі та Старкі мали великі неприємності, коли світлини з'являться у «Віснику». Ось чому я тебе й відпускаю.

І кивнув йому на віконце вгорі.

— Як ти гадаєш — зможеш туди вилізти?

Перш ніж він встиг відповісти, ще три кулі прошили двері, але ми не звернули на них жодної уваги.

— А навіщо? — запитав він, намагаючись збагнути почуте своїми курячими мізками.

— Дідько! — вигукнув я. — Що ще ти хочеш, щоб я тобі повідав? Тікай звідси, поки копи тебе не схопили. Дремени з цього міста! Якщо будеш достатньо розсудливим та обережним, то зможеш уникнути їхньої пастки.

Тепер я бачив, що до нього поступово починає доходити.

— Пастки? — тупо повторив він.

— Послухай-но, здоровенний та безнадійний ідіоте! — сказав я, відчеканюючи кожне слово. — Старкі продав тебе з тельбухами. Копи вже йдуть по твоєму сліду, а я даю тобі шанс утекти. Тепер ти врешті розумієш?

Він поглянув на двері, і обличчя його налилося кров'ю.

— Негідник! — промовив він крізь зуби. — То ось як він зі мною!

— Йди ж бо, нікчемо! — сказав я. — Ворушися! Я вже врешті хочу поговорити зі Старкі.

— І я також, — упівголоса сказав він, та, підстрибнувши, вхопився за верх слухового вікна і виліз на дах. Коли він вже був на даху, почулося виття поліцейської сирени. Воно пролунало вельми вчасно.

Я гукнув йому:

— Швидше! Вони їдуть сюди!

Я чув, як він вилаявся, а потім розлігся тупіт ніг на даху. Ще за мить він,

певно, виліз на пожежні сходи і втік.

Одрі дивилась на мене здивовано-недовіжливо. Я підійшов до неї і взяв за руку.

— Спокійно! — підбадьорив я її, посміхнувшись. — У нас повно роботи.

— Але що ми можемо робити? — перепитала Одрі. — Вони ніколи нас звідси не випустять!

— А це ми ще побачимо, — зауважив я, полишаючи її і підходячи до дверей. Притиснувшись до стіни, узяв ключ, провернув його в замку і розчахнув двері.

— Скажіть Старкі, хай заходить! — крикнув я. — Хочу з ним побалакати!

У відповідь почулися постріли, і ще один шматок штукатурки відвалився від протилежної стіни.

— Агов! — гукнув я. — Припиніть це! Я хочу поговорити зі Старкі!

На мить запала тиша. Я чув, як хлопці за дверима перемовляються.

Звук сирени ставав голоснішим. Нарешті хтось озвався:

— Кидай свою «пушку» і виходь із піднятими руками!

Одрі сказала:

— Я не піду!

Я посміхнувся їй, викинув свій револьвер за двері й почув, як той клацнув, падаючи на підлогу. Я вийшов із піднятими руками.

Тут же мені в спину тицькнулося дуло пістолета.

У кінці коридору стояло четверо чоловіків. Старкі був серед них. Той, що тицяв у мене пістолет, був миршавенький, зловбий бандит, одягнений у поношений чорний костюм. Він сердито зирнув на мене, коли я обернувся.

Старкі підійшов, і на його блідому худому обличчі читалося здивування.

— Обшукайте його! — голос його був верескливим та збудженим.

Бандит управно обмацав мене руками та кивнув головою.

— Все в порядку, — сказав він і відійшов, продовжуючи тримати мене під прицілом.

— Хочу поговорити з вами, — сказав я Старкі. — Лише ви, я та Одрі Шерідан.

Певно, йому щось не сподобалося в тоні, яким я це сказав, а, можливо, стало просто цікаво, тим не менш він пройшов у кімнату, а я — за ним. Уже біля дверей він сказав своїм людям:

— Будьте тут і реагуйте швидко, якщо цей тип надумає викинути якийсь трюк!

Тоді вийняв ключ із дверей і віддав миршавенькому бандитові.

Ми стояли посеред кімнати за зачиненими дверми і дивилися один на одного.

Одрі стояла коло ліжка. Вона була напружена, однак у погляді її читалась цікавість.

— Послухайте! — сказав врешті я. — Пропоную вам обмін. Річ у тім, що ваша донька Една у мене.

Навіть якби кінь брикнув його копитом у пику, то й тоді ефект був би меншим, ніж від моїх слів.

Довго ми стояли отак, вдивляючись один одному в обличчя. Лице Старкі враз наче пожовтіло, а очі розширилися. Він підійшов до ліжка і сів.

— Вам не слід було мені цього казати, — сказав він, дивлячись собі під ноги. — Ви навіть не уявляєте, у що ви тепер вляпалися.

Я знайшов сигарету і запалив її.

— Отямтеся, — лагідно сказав я, — Поки що це ви влипли. Або ж ви

відпускаєте Одрі Шерідан, або з Едною буде покінчено!

Він звів на мене погляд. Очі його палали.

— Де вона?

— В безпечному місці, — озвався я, сідаючи на краєчок столу і розкурюючи сигарету.

— Ви мені зараз це скажете, — сказав він погрозово. — І то негайно! Я знаю, як розговорити таких, як ви!

— За кого ви мене маєте? — спитав я. — Якщо за десять хвилин я не зателефоную своїм хлопцям, то вашу Едну розчленують. І дозвольте вас запевнити, що для моїх людей це не буде надскладним завданням.

Він витріщився на мене, потім відвів погляд. Я зрозумів, що цього разу висловився гранично ясно.

— А тепер послушайте, — скоромовкою продовжив я. — Вам не вдасться викрутитися у цій справі. Потрібен хтось, хто відповість за смерть Діксона. Скажімо, хай це буде Джефф. Зробіть, як я кажу, і тоді вам від того не буде жодної шкоди. Однак якщо ви розпочнете якісь дії проти мене, то я згодую вас собакам — як зробив це із Джеффом.

— Діксон помер від серцевої недостатності, — не дуже переконливо сказав Старкі.

— Бачу, ви все ще не розумієте, — сказав я, зісковзуючи зі столу й підходячи до нього. — Я доволі миролюбний, допоки мені не допечуть. Мене вже нудить від вашого Кренвіля, тож я маю намір висадити його в повітря. І якщо ви не дослухаєтесь до моїх слів, то злетите в повітря разом із усіма — мені на це начхати. Діксона задушив один із ваших людей. Той виконував ваш наказ. Поки що я не готовий це довести. Але ще до того, як я зажену вас у глухий кут, ви мусите дещо виконати. Отож, я пропоную зробити Джеффа цапом-відбувайлом. Віддайте його в руки Мейсі, і ваші ставки на виборах зростуть. Якщо ви цього не зробите, то це зроблю я, і подам так, що це ви віддали наказ убити Діксона. Не думайте, що в цьому місті лише Мейсі має реальну владу. Сюди, щойно я зателефоную до Вашингтона, враз наскочать агенти ФБР — а саме це я й маю намір

зробити, якщо ви відмовитеся від моєї пропозиції. Якщо ж захочете мене ліквідувати, то двічі подумайте перед тим, як це зробити. Ваша Една в моїх людей, а вони не дуже люблять таких кістлявих дівчат. Вони розріжуть її на шматки й охоче доставлять її вам порціями, якщо надумаєте поводитися зі мною грубо. Ось які справи. Гадаю, вас це влаштує, коли ви все обмізкуєте, як слід.

Він глянув на мене так, наче збирався придушити голірuch, але я ані поворохнувся — просто пильно дивився на нього, і за мить він заспокоївся.

— Ви ненормальний, — зауважив він. — Зі мною такий номер не пройде.

Я поглянув на годинник.

— Можливо, мені краще таки зателефонувати своїм людям, — задумливо сказав я. — Десять хвилин уже минуло, і я би не хотів, щоб вони починали щось, про що ви пошкодуєте.

Коли я підійшов до телефону, він мене не зупинив. Однак над його верхньою губою проступили краплинки поту, і вигляд у нього був геть хворий.

Я набрав номер. Рет узяв слухавку.

— Я зараз у Старкі, — сказав я. — Він задумав якусь гру. Не чіпайте ту даму, поки я не зателефоную знову. Вичекайте ще п'ятнадцять хвилин. Якщо й тоді від мене не буде звістки, то відріжте їй ті чортові вуха і надішліть цьому придурку, — промовив я й повісив слухавку.

Ми подивилися один на одного, і я бачив, що він приголомшений.

— Ну ж бо, зважуйтеся, — сказав я. — Їдьмо втрюх — ви, я та Одрі Шерідан — до Мейсі. Ви повідаєте йому, як Джордан убив Діксона, а я віддам йому фотографію, — і повернувся до Одрі. — Заспокойся, крихітко, — невдовзі ми з тобою будемо вдома.

Разом із нею я підійшов до дверей і відчинив їх.

— Ходімо, — сказав я Старкі.

Він звівся на ноги, насунув капелюха на очі, повагався трохи і пішов за нами.

— Виходьте першим, друже, — просто на той випадок, якщо ваші хлопці почнуть нервувати.

Ми пройшли коридором повз його четвірку, котра з цікавістю витріщилася на Старкі, а потім зійшли вниз. Старкі не промовив ані слова, аж поки не опинився у холі більярдної. Тут він зупинився, обернувся і сказав:

— Можливо, ми з вами ще й домовимося.

Я витріщився на нього.

— Але ж ми й так вже ніби домовилися, — відповів я.

— Облиште ці свої штучки, і я дам вам за це дві тисячі доларів. Окрім того, ви передасте мені Едну і назавжди забуваєте про Діксона.

Я заперечно мотнув головою.

— П'ять штук, — сказав він коротко.

Я знову заперечно мотнув головою.

— Дотримуймося початкової угоди, — сказав я. — Хочу справедливості щодо Діксона. Він був непоганим старим.

Старкі повагався, а потім пересмикнув плечима.

— Ви ще пошкодуєте про це, — сказав він упівголоса, коли ми виходили на вулицю.

— Ми зачекаємо тут, — озвався я, беручи Одрі за руку, — поки ви не знайдете таксі.

Він не узрів у цьому нічого поганого і відчинив двері. Коли ступив на тротуар, я вхопив Одрі за руку і з силою потягнув праворуч, подалі від дверей. Почулася кулеметна черга, і жовті спалахи прошили темряву ночі.

Поруч із нами були якісь двері, і я заштовхнув Одрі у порожнє приміщення,

зачиняючи їх за собою.

Почулися ще постріли. В будинку пролунав тупіт ніг та знову якась стрілянина.

— Що відбувається? — спитала Одрі, бліда й налякана.

— Боюся, що ми втратили нашого маленького друга, — сказав я, підходячи до інших дверей в кімнаті. Відчинив їх і обережно визирнув у тепер уже безлюдний хол більярдної.

— Ходімо. Полишмо цей будинок якомога швидше!

Схопивши її за руку, побіг крізь велику прокурену залу, петляючи між яскраво освітленими більярдними столами до вікна, яке виходило на пустир за будинком. Відчинив вікно і ступив на пожежну драбину. Одрі приєдналася до мене, і залізними сходами ми спустилися униз.

Від фасаду будинку пролунало ще кілька пострілів, почулися поліцейські свистки та сирена.

Ми побігли порослою бур'янами ділянкою, перелізли через п'ятифутову загорожу і трималися її, поки не наблизилися до вулиці. Тоді виринули з темного провулка. Перед більярдною зібрався чималий натовп. На протилежному боці вулиці стояло кілька поліцейських машин, і я бачив велику кількість копів, котрі намагалися протиснутися крізь натовп.

З-за рогу вигулькнуло таксі, і, проминаючи юрбу, наблизилось до нас. Я вийшов на тротуар і махнув рукою.

— Готель «Палас», — сказав водієві. — А що то за галас, приятелю?

Таксист обернувся на натовп, і губи його скривилися.

— Та так, кілька хлопців вирішили собі постріляти, — байдуже сказав він.

— Поняття не маю, що найшло на це місто.

Я підсадив Одрі в таксі.

— З містом усе гаразд, — зауважив я, — непокоїтися вам слід про його



мешканців!

— Мені? — здивовано перепитав водій, заводячи двигун і різко рушаючи.

— Вони мене геть не обходять. Мене цікавлять лише власні справи.

Я глянув на Одрі й посміхнувся.

— Гадаю, що він має рацію, — зауважив я. — Якби ви, Одрі, не пхали свій ніс, куди не слід, то й не опинилися б у такій халепі.

— Це правда, — озвалася вона, і голос її тремтів. — Можете мене сварити.

\*

Спальня була велика і гарно умебльована. Поміж двох ліжок стояв столик із телефоном. Два великих крісла, туалетний столик, дві шафи та великий килим на підлозі доповнювали обстановку кімнати.

Одрі лежала на одному з ліжок із сигаретою у роті, підклавши руки під голову. Я сидів у кріслі, і переді мною на підлозі стояла пляшка віскі та напівпорожня склянка, а на бильці крісла чекала своєї черги содова.

— Ви усвідомлюєте, що компрометуєте мене? — ліниво озвалася Одрі.

Я буркнув:

— Хіба ж це гірше за смерть?

— Ні, — сказала вона по певних роздумах, кинувши на мене насмішкувато-зацікавлений погляд. — Але невже ви справді гадаєте, що узяти окремий номер було б для мене смертельно?

Я допив віскі, зітхнув і поставив порожню склянку на підлокітник.

— Може, й ні, але я не хочу ризикувати. Допоки не впевнюся, що Старкі мертвий, доти триматиму вас під своїм захистом.

— Я все ще не розумію, що сталося, — мовила вона. — Чому ви сказали тому типові, котрий мене стеріг, що Старкі хоче його здати поліції? Це справді так?

Я хитнув головою.

— Справа стає надто заплутаною. В ній замішано забагато людей. Тож я й подумав, що вивести з неї кількох гравців піде лише на користь, — і я посміхнувся Одрі, розмірковуючи над тим, яка ж вона гарна.

— Отож, я й сказав Джеффу, що Старкі має намір зробити з нього цапа-відбувайла. Я добре знаю людей цього типу. Ти робиш боляче мені, а я — тобі. Це — єдина мова, яку вони розуміють. Отож, що він робить? Вистрибує у слухове віконце, спускається вниз, йде до входу і чигає там на Старкі. Ось чому я й волів триматися подалі від парадних дверей, коли Старкі вийшов ловити таксі. Джефф уже чекав на нього там, аби поквитатися. Я ж не мав жодного бажання отримати випадкову кулю в живіт. Єдине, що мене зараз цікавить — чи Старкі мертвий, чи лише поранений. Сподіваюсь, що його таки пришили!

Одрі сіла, опершись на спинку ліжка.

— То ви хочете сказати, що послали його на вірну смерть? Ви знали, що Джефф чекає на нього?

Я стенув плечима.

— Не знав цього достеменно, але сподівався на це.

— Як ви могли?!

— Тепер ви бачите, серденько, — терпляче розтовкмачив їй я, — що це не жіноча справа: не така собі сентиментальна робота у білих рукавичках. Це справді диявольське заняття для крутих чоловіків. Після всього, що ми йому зробили, Старкі не дав би нам вийти звідти живими. Він підстеріг би нас, коли б ми цього навіть не сподівалися, і безумовно вбив би. Ні, Старкі мав вийти з гри, тож я щиро сподіваюся, що Джефф добре зробив свою справу.

І я налив собі ще віскі.

— Невдовзі має зателефонувати Летімер: тоді ми й знатимемо все напевно.

Вона знову вляглась на ліжку.

— Мені це не подобається, — зауважила вона. — Це була жахлива ідея.

— Вона б вам видалася не такою вже й жахливою, якби Джефф встиг застосувати до вас хоча б один зі своїх методів переконання. Ці бандюки — доволі жорстокі, тож мусимо вдаватися до їхніх методів.

Вона несхвально хитнула головою, однак більше нічого не сказала.

— Щойно почую від Летімера, що зі Старкі покінчено, — доволі прохолодно додав я, — то негайно полишу вас. Отоді ви зможете гарненько влягтися в ліжечко і виспатися, як слід.

— Ви гадаєте, що я невдячна, — раптом сказала вона, — але це не так. Не знаю, що би зі мною було, якби ви вчасно не нагодилися. Це було дуже сміливо з вашого боку і я вдячна, от тільки...

— Проїхали, — озвався я. — Ця гра не для жінок. То що ви зробили із фотографією Діксона?

Вона поглянула на мене, а потім швидко відвела погляд. — Я намагалася дістати її з фотоапарата, але вона там застрягла. Я... я розбила фотопластинку!

Я витріщився на неї.

— Розбили? — перепитав ледь чутно.

— Так, саме тому я й була така налякана. Я... я не могла б її віддати Старкі, хоч би що він зі мною робив, і знала, що він мені не повірить, якщо скажу, що розбила пластинку.

Я розв'язав краватку і жбурнув її собі під ноги.

— Думаю, нам із вами треба молитись, щоби Старкі таки був мертвий, бо якщо це не так, нам обом не позаздриш. Знаєте, крихітко, бувають моменти, коли я страшенно хочу надавати вам ляпасів. Якщо ви ще хоч раз утнете щось подібне, я так і зроблю. Присягаюся!

— Не треба, — сумно промовила вона. — Я більше ніколи вам не заважатиму.

— Чудово! — зауважив я. — Не сказав би, що ви впороли дурницю, однак і розумним це не назвеш.

Вона лягла так, щоби бачити мене.

— А ви самі, містере Сп'юек, зробили не так вже й багато — попри всю свою похвальбу. Згадайте про це наступного разу, коли знову захочете виставити себе суперменом.

Я кивнув, погоджуючись.

— Але невдовзі ви все-таки дещо побачите, — запевнив я її похмуро. — Щойно тут заявиться Летімер з останніми новинами, я маю намір удатися до рішучих дій. І ви будете здивовані, дізнавшись, як багато я всього встигну лише за кілька годин.

— Не хваліться, — сказала вона. — До речі, я би зовсім була не проти щось перекусити! Довго нам ще чекати, як ви гадаєте?

Я стенув плечима.

— Не знаю, але зараз щось замовлю. Тепер, коли ви мені про це нагадали, я й сам би чимось підкріпився. То як щодо сандвічів з куркою та гарбузового пирога?

— Поменше говоріть — швидше замовляйте! — сказала вона, нетерпляче всідаючись на ліжку. — Я страшенно голодна!

Я підняв слухавку і замовив вечерю в ресторані. Не встиг покласти слухавку, як у двері постукали.

— Хто там? — обережно запитав я.

— Це я! — пролунав голос Реґа. — Впустіть мене!

Я підійшов до дверей і відчинив їх. У Реґа був якийсь очманілий вигляд, а на обличчі — стривожений вираз.

— Що сталося? — запитав я, з цікавістю до нього придивляючись.

Він саркастично розсміявся.

— Сталося? — повторив він. — Друже, а ви наче не знаєте? Гарненький же жарт ви зіграли зі мною!

— Який жарт? — перепитав я, нахмурившись. — Ось тримайте: випийте! Бачу, що це вам вкрай потрібно!

Він схопив склянку і залпом випив.

— Хіба ж я не казав вам, що це безглузда ідея — викрадати Едну? — вимогливо спитав він, перевівши подих. — То зараз ви зі мною погодитесь. Тут заварилося справжнє пекло!

— Але ж ви все зробили, як я вам звелів? — промовив я, пильно вдивляючись в нього. — То що тепер не так?

Він провів рукою по розкуйовдженому волоссю.

— Не так?? Це ви ще м'яко висловилися!! Послухайте-но — ця дамочка така налякана, що боїться навіть сама себе. Вона бігала кімнатою, мов обпечена. Ніколи ще не бачив нічого подібного. Як на мене, то краще мати справу із тигром з наливом у вусі, ніж з тією навіженою!

Я тупо глянув на Одрі і стенов плечима.

— Не розумію, про що ви говорите! — зауважив я щиро. — Чого вона так казилася?

Він благально зирнув на Одрі.

— Ви чуєте його? — перепитав він. — Послухайте, можливо, ви не знаєте, що він зробив? То я вам розповім. Отож, він вдирається у дім одного з найвідоміших політиків Кренвіля, дає ляпаса подрузі боса, вивозить її напівголу з будинку і навішує її мені. І що роблю я? Ні, ви тільки послухайте! Я — йолоп номер один! Я заковтую наживку, яку цей тип підкидає мені, і везу дамочку в готель, вкладаю її у ліжко, прикриваю ковдрою і затикаю їй рот, аби вона не волала на весь готель. І ось тоді цей тип каже:

— Відпустіть її!

Я намагаюсь їй це розтовкмачити, однак дамочка зчиняє такий лемент, наче це цілий рій шершнів. Бачу, що вона мене розтерзає, щойно я її розв'яжу, тож прошу адміністратора готелю розшнурувати її, коли я піду. І цей дурень ще допитується, в чому річ!

Одрі захихотіла.

— Як ви до такого додумалися? — запитала вона мене.

— Я змушений був це зробити. Една — донька Старкі. Це був єдиний спосіб змусити Старкі вислухати мене. То що тут такого? Една Вілсон зовсім мене не лякає.

— Ваші останні слова — вершина нахабства! — з гіркотою зауважив Рег.  
— Але я ще не скінчив. Вона вчинила скандал Вулфові і підняла на ноги всіх копів. Отож, друже, поліція розшукує вас у справі про викрадення. І, смію вас запевнити, мене вони притягнуть за це також!

— Шукають мене? — перепитав я. — Що ви хочете цим сказати?

— Вулф висунув проти вас обвинувачення у викраденні, — терпляче роз'яснив мені Рег. — А Мейсі лише радий цьому. Саме зараз вони вас і розшукують.

В цю мить задзвонив телефон. Я схопив слухавку. На лінії був Летімер.

— Що сталося? — спитав я різко.

— Старкі вбито. Джефф його застрелив, — повідав він мені. — А поліцейські застрелили Джеффа при спробі втекти.

Я полегшено зітхнув.

— Чудово, — сказав я. — Це — найкраща новина, яку я почув останнім часом.

— Радий за вас, — відгукнувся Летімер. — Але вам нема чого особливо радіти. Що ви втнули? Мейсі щойно підписав ордер на ваш арешт.

— Справді? — несподівано розлютився я. — Ну, це ми ще побачимо. Якщо ці нікчеми думають, що зможуть мене залякати... — і я жбурнув слухавку та повернувся обличчям до тих двох, котрі з інтересом дослухалися до розмови.

— Будьте тут, — зронив я. — А я йду до Мейсі!

— Зачекайте-но, — швидко озвався Рег. — Ви не можете піти до нього просто зараз! Копи прочісують усе, шукаючи вас!

— Тоді йду до Вулфа! — розгнівано вибухнув я. — І жоден кренвільський коп мене не зупинить!

Я вийшов із номера, грюкнувши дверима.

\*

Коли дістався будинку Вулфа, звідти саме від'їхало поліцейське авто.

Я трохи зачекав, щоб воно остаточно зникло з очей, і тоді знову проминув галявину перед домом і натиснув на дверний дзвінок.

Хоча була вже перша година ночі, будинок стояв яскраво освітлений, і двері розчахнулися майже миттєво.

Плечем я відштовхнув служника і пройшов у хол.

— Де Вулф? — спитав я.

Служник здивовано витріщився на мене сонними очима.

Судячи з виразу його обличчя, я був останнім, кого він сподівався тут побачити.

— Я не радив би вам зустрічатися зараз із містером Вулфом, — сказав він пошепки. — Він дуже ...е-е... розгніваний і...

— Облиште, — коротко озвався я. — То де він?

Згори пролунав голос — Вулфів голос.

— Хто там? Джексоне, з ким ви розмовляєте?

Я підійшов до підніжжя сходів — так, щоб він міг мене побачити.

— Доброго вечора! — привітався я і почав підніматися йому назустріч.

— Забирайтеся з мого дому! — заgrimів він. — Джексоне, викличте поліцію! Ви чуєте? Негайно викличте поліцію!

Я різко розвернувся і витяг пістолет, націливши його на служника. Той зблід і мало не зімлів.

— Ну ж бо! — погрозово сказав я йому, — підіймайтесь за мною!

Коли служник піднявся до нас, я наставив пістолет на Вулфа, котрий споглядав усе це, відкривши рота — здивовано і розгнівано водночас.

— А зараз завітаймо до маленької Едни, — холодно сказав я, — усі разом.

— Ви ще за це заплатите! — гаркнув Вулф, але пішов в кімнату Едни у супроводі служника та мене.

Една була в ліжку, але зі здавленим криком підвелася, щойно мене побачила.

— Спокійніше, мала, — промовив я, гадаючи, що синець на її підборідді навіть додавав їй певного шарму. — Розслабтеся! Я більше не завдам вам жодної шкоди!

Я розчахнув двері ванної та заштовхнув туди служника.

— Будьте тут, поки я вас не покличу! — сказав я, зачиняючи за ним двері.

— Якщо ви гадаєте, що це вам зійде з рук... — почав було Вулф, і обличчя його зробилося багряним.

Я вказав йому пістолетом на крісло.

— Сідайте краще, — сказав я, — і ми втрюх гарненько собі побалакаємо.

Раптом Една відкинула ковдру і вискочила з ліжка. На ній була оранжево-



рожева піжама, в якій вона виглядала, як дитя-переросток, котре пограбувало магазин жіночої білизни.

— Я викликаю поліцію, — заявила вона, і голос її бринів від ледь стримуваного гніву. — Цей дешевий сищик не зможе мене більше залякати. Якби в тебе була хоч крапля розуму, ти би давно викинув його звідси!

Обличчя Вулфа трохи перекошилося, однак він більше ніяк не зреагував. Дуло, направлене йому просто в живіт, видалося достатньо вагомим аргументом.

Я дозволив їй підійти до телефону, а тоді двома стрибками наздогнав її і вхопив за зап'ястя, уник оскаженілого удару кулаком в обличчя і швиргонув її на ліжку. Коли вона спробувала звестися, я з розмаху ляснув її по сідниці. Звук вийшов такий, наче тріснув паперовий пакет, і вона із завиванням болю, люті та переляку залізла назад під ковдру.

— Ще один порух, — запевнив її я спокійним тоном, — і я відхльостаю вас по-справжньому!

Вона дивилася на мене широко розплющеними оскаженілими очима, але більше не робила спроб підвестися.

Я сів так, щоби тримати на прицілі їх обох, і запалив сигарету.

— А тепер побалакаймо, — сказав я, дивлячись на Вулфа. — Час нарешті нам з'ясувати стосунки.

— Вас звільнено, — процідив він крізь зуби. — Ви більше на мене не працюєте. Я подаю в суд на вашого боса та на вас. І засаджу вас у в'язницю!

Я розсміявся.

— Гаразд, — відповів, — нехай я звільнений. Це мене цілком влаштовує. Але перш, ніж піду, маю вам децю повідомити. Старкі мертвий. Його було вбито півгодини тому. То як вам це?

В його очах з'явився інтерес, однак він нічого не сказав. Една голосно скрикнула; на її обличчя стало страшно дивитися. Вона відвернулася і

почала ридати в подушку.

Вулф здивовано глянув на неї.

— Вона його донька, — пояснив я Вулфу. — Старкі підсадив її до вас, щоби шпигувати за вами.

Запала довга тиша, яка переривалась лише схлипуваннями Едни.

Вулф дивився собі під ноги, і обличчя його наче враз постаріло.

— Ви брешете, — нарешті озвався він.

— А ви запитайте її самі, — запропонував я. — У вас не було жодного шансу стати мером — бо вона відстежувала кожен ваш крок. Ця парочка легко б могла вимислити пречудову історію, яка б дискредитувала вас, а то й взагалі би змусила полишити місто. З цією маленькою пташкою ви гралися, немов зі шматком динаміту.

Він вказав мені на двері.

— Геть! — голос його задзвенів від люті.

— Так, я піду, — пообіцяв я, — але перед тим ви зателефонуйте Мейсі і скажете, щоб він залишив мене в спокої. Оповісте, що вирішили забрати свій позов проти мене — або ж я повідаю всьому Кренвілю вашу любовну історію — і то в найяскравіших барвах!

— Забирайтеся з цього міста! — гаркнув він. — Я вже ситий вами по горло! Я заберу свій позов, якщо ви зникнете звідси назавжди!

Я криво йому посміхнувся.

— Ви заберете свій позов без жодних умов. Я тут гравець з козирною картою. У мене вже готова сльозлива історія на першу шпальту вашої газети, і ви вже не в силах відізвати статтю. Я залишусь тут доти, доки газета не з'явиться на вулицях. Коли Кренвіль дізнається, що Една — донька нікчемного картяра з сумнівною репутацією, та ще й ваша коханка, становищу вашому не позаздриш!

Він все ще вагався; однак я підійшов до телефонного апарата і набрав номер управління поліції. Коли на тому кінці лінії озвався Бейфілд, я передав слухавку Вулфу.

— Скажіть йому, що ви помилилися. У малої просто була істерика, а тому й хотіла засадити мене за ґрати. Ну ж бо, сміливіше!

Він щось довго бубонів Бейфілдові, а потім те саме пояснював Мейсі. В якийсь момент навіть відклав слухавку, і я зрозумів, що Мейсі лютує. Так чи інакше, але Вулф довів справу до кінця. Потім жбурнув слухавку і витріщився на мене.

Я підвівся.

— Гаразд, — сказав я, — далі розбирайтесь самі.

Поглянув на Едну, котра все ще лежала, вткнувшись у подушку.

— Гадаю, вам краще звільнити її. А я відтепер працюю на самого себе. Я приїхав у Кренвіль для того, щоб відшукати трьох зниклих дівчат. Ну то я їх знайду. Будь-кого, хто заважатиме мені у цьому, буде зметено зі шляху. Тримайтесь від цієї справи подалі — й тоді, можливо, станете мером. Або не станете. Мені начхати, хто ним буде. Оскільки Старкі зійшов з дистанції, боротьба топитиметься між вами та Еслінгером. І за це ви маєте подякувати мені. Я усунув Старкі і позбудусь будь-кого, хто мені заважатиме. Це і вас стосується.

І ще до того, як він спромігся щось сказати, я вийшов з кімнати. Спустився сходами, відчинив вхідні двері, вкотре пересік галявину і сів у свою машину.

Годинник на щитку приладів показував пів на другу.

Я був втомлений, але не зневірений. Тепер міг нарешті зосередитися на пошуках убивці Мерієн Френч. Можливо, це буде й нелегко, але я мав намір його знайти. Кренвіль — не таке вже й велике місто. Хтось у Кренвілі вчинив це, і якщо знайти відповідний важіль, його не так вже й тяжко буде приперти до стінки.

Я повернувся в готель «Палас», піднявся нагору і виявив, що Одрі та Рег

спокійнісінько сплять. Вони лежали на різних ліжках одягнені, і я був змушений довго трясти їх, поки вони врешті прокинулися.

Нарешті Одрі сіла на ліжку і ледь чутно застогнала.

— О, я така змучена! — мовила вона. — Що сталося? Ви бачились із Вулфом?

— Так, — сказав я похмуро. — Можете тепер спати спокійно! Зустрінемося завтра. Є дещо, про що я б хотів із вами поговорити. Ходімо, Регу; знімемо собі номер на двох і хоч трохи поспимо. Тепер ми безробітні. Вулф мене звільнив, а, отже, і вас. Чи не хотіли б ви стати детективом?

Рег дивився на мене сонно, поволі зводячись із ліжка.

— Звісно! — сказав він, — тим паче, що я все життя мріяв про це. Я й гадки не мав, що затримаюся на посаді редактора «Кренвільського вісника»!

Я криво йому посміхнувся.

— Ходімо ж! — повторив я. — Можливо, вам і не судилося стати редактором, однак з вас вийде пречудовий детектив. Ходімо знімемо нарешті номер!

Неквапною ходою він пішов до дверей.

— То ви хочете сплавити мене до клерка, поки розважатиметеся з нею? — і він по-юнацьки масним поглядом глянув на Одрі.

— Замовте номер на двох, — сказав я, виштовхуючи його в коридор. — Нам слід бути економними.

— Але не надто баріться з побажаннями «на добраніч!» цій білявці, — парирував він. — Я, на відміну від вас, просто дуже хочу спати!

Коли він врешті пішов, я нахилився над Одрі, що лежала у ліжку, і ми посміхнулися одне одному.

— З вами все гаразд? — перепитав я. — Чи вам ще щось потрібно?

— Ні, зі мною все гаразд — окрім того, що я дуже втомлена. Оце й усе. А що там із тим викраденням?

Я сів на ліжко і взяв її за руку.

— Я загнав Вулфа у глухий кут. Тепер він нічого не зможе зі мною вдіяти.

Вона глянула на наші переплетені руки.

— Сподіваюсь, що так, — озвалася вона. — Але ви будете обережні?

— Не турбуйтеся про мене. Я надто давно займаюся своїм ремеслом, щоб мене міг вибити з сідла такий старий товстун, як Вулф.

І я легенько погладив її руку, розмірковуючи над тим, яка ж вона все-таки гарна.

— Ми тепер із вами партнери, — додав я. — І я, звісно ж, старший. А як я сказав, так і буде.

— Гадаю, що тепер просто мушу дозволити вам чинити по-своєму, — ліниво озвалася вона. — Так, я визнаю, що наробила купу дурниць, тож тепер ні в що не втручатимусь.

— Нарешті ви порозумнішали, — зауважив я. — Тож тепер ви не вправі ні в чому мені відмовляти.

— Так-таки ні в чому? — глузливо перепитала вона.

— Ні в чому, — з притиском сказав я, підсовуючи руку їй під шию і злегка піднімаючи її голівку, що тепер покоїлася у вигині моєї руки, й обличчя наші були в небезпечній близькості.

— Це вас непокоїть?

Вона серйозно глянула на мене.

— Та ні! Гадаю, що ні!

— Ви впевнені? — сказав я, цілуючи її в губи.

Вона притягнула мою голову до себе.

— Мені це навіть сподобалося, — м'яко сказала вона. — Повторімо?

\*

Наступного ранку об одинадцятій ми попрямували в контору Одрі, щоб як слід спланувати наші подальші дії.

— Тож погляньмо, що ми маємо, — сказав я, щойно ми вмостилися у крісла.

— Існує певна ймовірність того, що Вулф спробує покласти край нашому розслідуванню. Не знаю, як на це подивиться полковник Форсберг. Можливо, він мене відкличе. Якщо це станеться, облишу працювати на нього. Я вимантачив у Вулфа дві штуки, і цього нам поки що повинно вистачити. Наша справа — знайти вбивцю Мерієн, і ми його знайдемо. Я розділю наші дві штуки на три рівні частини, щоб у кожного з нас була якась копійка, однак маємо діяти швидко і розплутати справу до того, як у нас скінчаться гроші. Чи ви з Регом пристаєте на таке?

— Але хіба ж це не глупство — полишити роботу в Бюро міжнародних розслідувань? — спитала Одрі доволі стурбовано. — Робочі місця не ростуть на деревах, і ти би міг...

— Побачимо, — втрутився я. — Може, Форсберг ще мене й не відкличе. Він отримав аванс від Вулфа і може надати мені свободу дій. Так чи інакше, я мушу дочекатися подальших розпоряджень. Хоча в принципі мені все одно. Я навіть не проти розслідувати справу на свій страх та ризик. Утрюх ми б могли непогано все організувати. Але нас поки що цікавить інше. Обговорімо справу, щоб з'ясувати, що в нас є.

— Не так вже й багато, — похмуро зауважив Рег. — Здається, ми поки що не просунулись ані на крок.

— І я вам поясню, чому. Досі ми зосереджувались лише на виборах. Але припустімо, що викрадення не мають нічого спільного з виборами!

— Але ж вони з ними пов'язані! — запротестувала Одрі.

Я заперечно хитнув головою.

— Тут нема жодної прямої залежності. А що, як абстрагуватись від виборів? І забути про Вулфа, Еслінгера та Мейсі. Тож почнімо все з початку. У місті зникають чотири дівчини. Немає жодної зачіпки, окрім черевика однієї зі зниклих дівчат, знайденого в порожньому будинку. Тоді щезає й п'ята дівчина — точнісінько так, як і попередні чотири — тільки цього разу нам вдалося виявити тіло, бо вбивця не встиг його сховати. Якщо б ми не потрапили в той будинок саме вчасно, то так ніколи і не дізналися б, що сталося з Мерієн. Вона би просто зникла, як її попередниці. Цілком можна припустити, що й ті чотири дівчини були задушені так само — і навіть в тому самому будинку. А це вже хоч щось, чи не так?

— Гадаю, що так, — із сумнівом у голосі озвалася Одрі. — Це нас на щось наштовхує, але не надто допомагає.

Я підійшов до її стола і всівся поруч.

— Накидаймо все це на папері, — запропонував я, беручи олівець. — Обсудімо спершу дівчат. Що ми знаємо про них?

— Що всі вони — звичайнісінькі дівчата, — сказав Рег. — І що тут такого? Для чого комусь їх вбивати?

— Всі вони — блондинки, — дописав я олівцем. — Можливо, це й несуттєво, однак відзначити це не завадить. Усі вони молоді і належать до одного кола — окрім Мерієн.

Я витріщився на папір, а тоді додав:

— Це не надто далеко нас веде, еге ж?

— А я би хотіла знати, як вбивці вдавалося переконувати їх усіх іти разом із ним в полишений будинок. На мою думку, треба бути вже зовсім безголовим — погодитися йти в нежилий, мало не примарний будинок... хіба що ти повністю довіряєш своєму супутникові! — зауважила Одрі.

Я витріщився на неї.

— Та-ак, — сказав я, — в цьому щось є! Бо хтось таки зателефонував

Мерієн і запропонував зустрітися саме в тому будинку. Ми знаємо про цей дзвінок і маємо адресу, нашкрябану в блокноті. Чому вона пішла туди, навіть не повідомивши мені про це? Адже вона знала, як зі мною зв'язатися!

— Вона не повідомила вам, бо знала людину, котра їй зателефонувала, й гадала, що їй можна довіряти! — сказала Одрі, і всі барви враз полишили її обличчя.

— Тед Еслінгер, — м'яко сказав я. — Він був єдиний, окрім Реґа, Вулфа та мене, кого вона знала в цьому місті!

— Інші дівчата також добре знали Теда, — сказав Реґ, і очі його загорілися. — Усі вони доволі добре його знали, щоб податися з ним в порожній будинок — якщо те, що він їм наплів, було достатньо переконливим.

Одрі схопилася з місця і почала гарячково міряти кроками кімнату.

— Але це ж безумство, — сказала вона. — Він не міг цього робити! Навіщо? Цього просто не може бути! Це ж безглуздо!

— Заспокойтеся, — закликав її я, запалюючи сигарету і глибоко затягуючись димом. — Ми ж і не стверджуємо, що це Еслінгер. Лише припускаємо, що це може бути він.

— Цей хлопець завжди упадав за дівчатами, — сказав Реґ із ноткою гіркоти в голосі. — Але мені незрозуміло, навіщо йому було їх вбивати? Який мотив?

— А я цьому не вірю, — заявила Одрі. — Я знаю його все своє життя. Тед — не вбивця! Я впевнена, що це не він.

Я сидів, замислившись. Збудження поступово оволодівало мною.

— Зачекайте-но, — озвався я. — Забудьмо на мить про Теда. Скажіть мені таке: якби ви були вбивцею і вам треба було позбавитися тіла жертви — що б ви зробили?

— Закопав би десь у відлюдній місцині, — висунув свою версію Реґ.



— Тобто там, де його ніколи не знайдуть, — уточнив я, — на якійсь абсолютно безпечній ділянці. А поховати у відлюдній місцині не є безпечно.

— В ливарному цеху є велика плавильна піч, — мерзлякувато зіщулилась Одрі. — Хоча я навіть не уявляю, як можна непомітно перевезти тіло з Вікторія-стріт на завод.

Я заперечно хитнув головою.

— Вони цього й не робили — надто ризиковано. Скажу вам, де я б ховав тіла, якби хотів, щоб їх ніколи не знайшли — на кладовищі!

Рег озвався:

— Це чудова думка — однак доставити тіло з Вікторія-драйв на місцеве кладовище майже так само небезпечно, як і в ливарний цех!

— Не так вже й небезпечно — якщо за діло узявся б трунар! — спокійно зауважив я.

Вони обоє витріщилися на мене, а Рег ураз скочив на ноги.

— А й справді! — вигукнув він. — Пряме попадання! Звісно ж, це Тед Еслінгер! Він убиває всіх цих дівчат, а батько їх ховає! Все, що тому залишається зробити — запхати тіло в катафалк і під покривом ночі відвезти на кладовище. Якщо хтось і бачив катафалк, то відразу ж про це й забув. Оскільки в них є ключі від воріт кладовища, то вони легко могли «підкладати» трупи в чужі могили.

Одрі пополотніла.

— Я цьому не вірю, — сказала вона. — Ви не знаєте Макса Еслінгера. Він не міг цього зробити.

— Але все сходиться, — прокоментував Рег. — І все пояснює.

— Ні, не все, — зауважив я. — Це не пояснює, навіщо Тед убивав дівчат. Який мотив убивства?

— Жодного, — зауважила Одрі. — Ви просто дали волю своїй буйній уяві.

— Гаразд, обговоримо все знову. Припустімо, що вбивця — Тед Еслінгер. То який у нього може бути мотив? Для чого йому вбивати п'ятеро дівчат упродовж кількох тижнів? Напрошується відповідь, що він психічно хворий.

Одрі мотнула головою.

— Я знаю його з дитинства. Ми разом ходили до школи. Він такий же нормальний, як ви чи я.

— Ми не можемо бути в цьому впевнені, — заперечив я. — Можливо, в нього бувають раптові напади безумства. Яким він був в дитинстві? Запальним, мрійливим, похмурим?

— Абсолютно нормальним, — стояла на своєму Одрі. — Звісно ж, йому подобалися дівчата, але ж це не свідчить про божевілля, чи не так?

— Та ні... Ну що ж, обличмо поки що цей аспект. З якої ще причини він міг би їх вбивати?

— А чи не думаєте ви, що він міг би їх усувати, аби врятувати власну шкуру...? — почав було Рег, але зненацька зупинився.

— Що, усіх п'ятеро? — сказав я. — Ні, це виключено. Окрім того, із Мерієн це б не пройшло.

Тоді ми сіли і ще кілька хвилин розмірковували, а потім я спитав:

— Чи дуже прив'язаний Тед до батька?

— Вони великі друзі, — сказала серйозно Одрі. — І ладні зробити один для одного все. Але не так добре Тед ладнає з матір'ю.

— Чи хоче він, щоб його батько став мером? Ну, я маю на увазі, посправжньому?

— Гадаю, що так, однак стверджувати це не стала б.

— Це доволі химерна ідея, але вона спадає на думку, — сказав я схвильовано. — Якби, скажімо, Тед хотів допомогти батькові виграти на виборах? Бо якби він вивів Старкі із гри, то шанси батька б вирости, чи не так?

Рег сказав:

— Ну то й що? Не міг же Тед вбивати дівчат лише заради того, щоб батько зайняв крісло мера? Це доволі безглузде припущення.

— Я цього й не мав на увазі. Але, припустімо, що в Теда є якісь дивацтва. Наприклад, він релігійний фанатик. Чи, може, навіть сексуальний маніяк. Зрештою, він може виявитися будь-ким. Тоді, задовольняючи свої нахили, він міг би одночасно навішати їх наслідки на Старкі.

— Але в нього немає ніяких таких нахилів! — заперечила Одрі. — Я надто добре його знаю!

— Послухайте: якби в мене було щось таке, то я вам про це ніколи б не сказав. Я б тримав це при собі, — коротко озвався я.

— А у вас воно є? — вишкірився Рег.

— Облишмо мене — а зараз повернімося до Еслінгера. Припустімо, що він псих. Ви ж пам'ятаєте історію з «Вуличним фото»? Тед міг бути тим, хто підкинув Діксону фотографії дівчат. А вже, виходячи з цього, міг вбити і самого Діксона. Ні, найвірогідніше, це таки був Джефф, бо ті світлини конче були потрібні Старкі.

Я провів пальцем по волоссю.

— Чорт! Збожеволіти можна! Але зачекайте-но: саме Тед Еслінгер і висунув теорію про «Вуличне фото»! Він змусив мене вести розслідування в тому напрямку. Припустімо, він вирішив повішати на Старкі всі свої вбивства. Все, що йому треба було зробити, то це стежити за вітриною фотоательє. Коли в ній з'являвся збільшений портрет знайомої йому дівчини, він заманював її у закинутий будинок, душив її і відправляв у похоронне бюро. Потім відбирав у дівчат квитанції і заволодівав фото. І розповів Діксонові, що Старкі використовує своє ательє як приманку для викрадення дівчат, і цим намагався підставити водночас і Вулфа, і

Еслінгера, адже ті обіцяли розшукати дівчат. Але Діксон, вочевидь, на це не повівся, тож Тед прийшов і покінчив із тим йолопом. Чи те, що я сказав, має хоч якийсь сенс?

Вони тупо витріщилися на мене.

— Ні, це звучить надто фантастично, — нарешті сказала Одрі.

Я добре обміркував сказане і сам із нею погодився.

— Ну, принаймні, приблизно так, — сказав я із сумнівом у голосі. — Можу побитися об заклад, що похоронне бюро Еслінгера якимось чином до цього причетне!

— Але ж ви не знаєте напевно, що тих дівчат було вбито. Якщо так сталося з Мерієн, то це не означає, що... — почав було Рег.

— Не псуйте мені версію, — сказав я. — Все має спрацювати, бо саме так і було — от побачите. Тож берімося до роботи. Єдиний шлях добратися до суті — це почати копати і продовжувати це робити неуханно. Я хочу, щоб ви, Регу, пішли у «Вуличне фото» і вияснили, чи бував там Тед Еслінгер. Спочатку перевірте це. Також спробуйте з'ясувати, хто саме забирав фото інших трьох дівчат — Люсі Мак-Артур, Віри Денгейт та Джой Кунц. Виясніть це — і тоді ми вирішимо, що робити далі. А тепер — до діла!

Рег відповів:

— Гаразд! Спробую все розвідати!

Коли він пішов, я звернувся до Одрі:

— Послухай-но, крихітко! Я би хотів, щоб ти перевірила Теда Еслінгера. Дізнайся, що він робив у ті вечори, коли зникали дівчата. Перевір його алібі. Будь милою з хлопцем і не випускай його з поля зору. З'ясуй, чи нема у нього якихось нав'язливих думок. Якщо ми чогось не пропустили, то всьому цьому може бути лише одне пояснення: — Тед — божевільний. Тож спробуй вияснити, чи це насправді так.

Одрі кивнула.

— Гаразд, — сказала вона. — Я спробую все зробити. А чим займешся ти?

— Мені саме час зустрітися з Максом Еслінгером, — відповів я. — Хочу поглянути на його похоронне бюро. Можливо, мені вдасться щось там знайти.

Вона взяла рукавички та сумочку.

— Тобі сподобається Макс Еслінгер, — зауважила вона. — Присягаюсь, він непричетний до усієї цієї справи, і ти дійдеш такого ж висновку, щойно із ним зустрінешся.

Я притягнув її до себе.

— На щастя, ти не така підозрілива й похмура, як я, — констатував я, цілуючи її.

Вона відштовхнула мене.

— Досить! — суворо промовила вона. — Руки геть!

— Іще хвилинку! — промовив я благально, знову пригортаючи її до себе.

— Хіба ж я не казав, що старший партнер тут я? Тож слухайся мене!

— Увесь час? — перепитала вона, посміхнувшись.

— Увесь час! — підтвердив я.

На мить в кімнаті стало тихо.

Розділ сьомий

Я зупинив своє авто перед двоповерховою будівлею з сірого каменю та з великою вітриною, у верхній частині якої золотими літерами було виведено: «Кренвільське похоронне бюро». У центрі вітрини на підставці красувалася масивна дубова труна, а поруч стояла велика чорно-біла ваза зі штучними ліліями.

Скляні двері м'яко відчинилися. Повітря в приміщенні, застеленому пурпуровим килимом, було просякнуте запахом бальзамувальної рідини —

пахучої, солодкуватої та нудотної. Я зачинив за собою двері та ніяково роззирнувся.

Біля протилежної стіни стояла виставкова труна з чорного дерева та чудернацькими срібними ручками. Запах смерті наче ширяв в повітрі, і від цього мені стало не по собі.

Углибині кімнати з мідного карниза звисали чорні оксамитові порт'єри. Вочевидь, вони приховували двері. Поки я отак стояв, штори розсунулися і звідти випливав чоловічок. Виглядав так, наче щойно втік із шоу жахів. Обличчя його було безкровне, а сам він дуже нагадував скелет. Його солом'яне волосся було напomadжене і щільно прилягало до черепа, а запалі чорні очі горіли якимось пекельним полум'ям. Він підозріло оглянув мене і м'яким безбарвним голосом запитав, чим може бути корисним. Він так сильно нагадував упіря, що на мить я навіть утратив дар мови.

— Чи можу я бачити містера Еслінгера? — врешті вичавив я з себе.

— А хто його питає? — перепитав чоловічок непривітним безбарвним голосом.

— Скажіть, що його хоче бачити детектив із Міжнародного бюро розслідувань, — сказав я, витягаючи пачку «Лакі страйк» і не зводячи з нього погляду.

Він швидко відвів очі, але я встиг помітити в них страх.

— Я доложу йому про вас, — сказав чоловічок, — однак він зараз дуже зайнятий.

— А я й не поспішаю, — озвався я, кидаючи сірника на підлогу. — Просто повідомте йому про мене, а я тим часом роззирнуся довкола.

Він пильно глянув на мене і вийшов.

Я глибоко затягнувся і вичекав трохи. Потому підійшов до виставкової труни та уважно її оглянув. Вона була прекрасно зроблена, і мимоволі я подумав, а чи не підійде вона мені. Хоча вона й видавалася завузькою, в довжину мала б підійти... Після детальних оглядин труни впродовж кількох хвилин я цілком вдовольнив свій інтерес і підійшов до

прейскуранта, що висів у рамочці на стіні, де була зазначена вартість домовин та всі можливі матеріали, з яких її можуть виготовити. Я був здивований, як зовсім недорого тебе можуть доправити в підземне царство.

— Ви хотіли мене бачити? — м'яко запитав голос за спиною.

Я злякано підскочив.

Макс Еслінгер був копією свого сина — тільки більш древньою, якщо можна так висловитися. Риси обличчя різкіші, очі глибокодумніші, однак схожість просто разюча.

— Можливо, ви вже чули про мене, — сказав я. — До сьогоднішнього ранку я працював на Вулфа.

Він посміхнувся і простягнув мені руку.

— Звісно ж, що чув, — сказав він приємним баритоном. — Ви — детектив із Нью-Йорка, чи не так? Радий з вами познайомитися. То ви вже не працюєте на Вулфа?

Ми потисли один одному руки.

— В нас виникла розбіжність поглядів, — сказав я з кривою усмішкою. — Тому ми й розсталися.

Еслінгер із розумінням хитнув головою.

— Боюся, що з Вулфом нелегко мати справу — я знаю його давно. Прошу, проходите в мій кабінет! Там ми зможемо спокійно поговорити.

Я пройшов за ним у двері, прикриті чорними оксамитовими порт'єрами, і далі коридором; проминувши кілька дверей, ми нарешті зайшли в приємну, гарно умебльовану кімнату.

Він показав мені на крісло, а сам сів за високий, масивний стіл.

— То чим могу бути вам корисний, містере Сп'юек? — поцікавився він, висуваючи шухляду і дістаючи звідти пачку сигар.

Я хитнув головою.

— Не мені особисто, — уточнив я, запалюючи свою сигарету. — Як я вже казав, сьогодні вранці я припинив працювати на Вулфа. Але мене зацікавила ця справа, містере Еслінгер, тож хотів би знати, чи не заперечуватиме ви, якщо я працюватиму разом із міс Шерідан. Вам це нічого не коштуватиме. Вулф видав мені аванс на розслідування цієї справи, і я не бачу підстав повертати йому гроші. Я хотів би з'ясувати все для себе — до того, як повернуся в Нью-Йорк.

Я був здивований, помітивши, що його обличчя враз прояснилося.

— Це було б вельми великодушно з вашого боку, містере Сп'юек! Мушу визнати, що досі так нічого й не було зроблено. А я дуже зацікавлений в тому, щоб розплутали справу!

Сумнівів у його щирості не було, і я згадав слова Одрі про те, що він просто не може бути замішаний у справу з викраденням дівчат. В Еслінгерові було щось таке, що йому мимоволі віриш.

— Чудово, — сказав я. — По правді, очікував від вас певної протидії. Я чув, що ви дали міс Шерідан повну свободу дій.

Він спантеличено глянув на мене.

— Чому ж — зовсім ні! — заперечив він. — Коли я почув, що Вулф найняв професіонала, щоб отримати з цієї справи певні політичні дивіденди для себе, то просто змушений був удатися до аналогічних заходів. Але, смію вас запевнити, містере Сп'юек, я не заспокоюся доти, доки дівчат не буде знайдено, або ж — якщо це все-таки вбивства — поки їх вбивця не буде покараний.

Я задумливо глянув на нього.

— Це справді вбивства, — повільно промовив я. — У цьому тепер нема жодних сумнівів.

І розповів йому про Мерієн Френч.

Коли скінчив, він відклав убік свою сигару. Я бачив, що моя розповідь його



глибоко вразила.

— Але хто міг вчинити такий жорстокий злочин? — запитав він. — Не вірю, що хтось у Кренвілі міг зумисне вбити невинних дівчат, не маючи на те жодного мотиву. Це нечувано!

— Можливо, мотив усе-таки був, — сказав я, струшуючи попіл на його чудовий килим. — І це — те, над чим я маю намір попрацювати. Або мотив існує — або ж убивця сексуальний маніяк.

— Однак ви сказали, що тіло бідолашної дівчини зникло? — запитав Еслінгер. — Але яким чином? Куди його поділи?

Я хитнув головою.

— Не знаю, — озвався. — І це також маю намір з'ясувати.

По короткій паузі я випалив:

— Чому ви найняли Одрі Шерідан? Адже в місті ніхто не вірить, що їй вдасться розплутати цю справу!

Лише на мить в його очах промайнула обережність, але вона так швидко зникла, що я засумнівався, а чи була вона насправді.

— Гадаю, я не зовсім вас розумію, — зауважив він. У голосі його вчувалась холодність.

— Думаю, ви добре розумієте мене, містере Еслінгер! — заперечив я. — Одрі Шерідан — чудова дівчина. Вона мені подобається. І навіть дуже — але в неї нема досвіду в розслідуванні подібних злочинів. І змушений вам сказати, що вона наробила купу помилок, які мені тепер слід виправляти — саме тому, що вона так прагла з'ясувати все самотійно. Однак такого роду справи — не для жінок. Це надто небезпечно. То чому все-таки ви найняли її?

Він ледь помітно почервонів. Узяв сигару, покрутив її в пальцях, виявив, що вона загасла і знову запалив.

— Я був впевнений, що міс Шерідан зможе знайти зниклих дівчат, —

нарешті сказав він. — Ви повинні пам'ятати, містере Сп'юек, що спочатку й мови не було, що їх могли вбити.

Я глянув на нього, і він відвів погляд.

— Дурниці! — коротко озвався я. — Але якщо не хочете казати правду, то я не можу вас примусити.

— Запевняю вас... — почав було він.

Я підняв руку.

— Забудьмо про це, — заспокійливо сказав я. — Коли я побачив вас вперше, то вирішив, що ви чоловік відвертий. Тепер я вже не так цього певний. У вас були якісь власні причини, щоб долучити до розслідування Одрі Шерідан — а зовсім не тому, що ви були переконані, що вона впорається. Тут щось інше. Можливо, ви просто хотіли, щоб ці вбивства так ніколи і не були розкриті, а з Одрі ви могли бути впевнені в цьому.

Він випростався.

— Як ви смієте мені таке казати? — розгнівано вигукнув він. — Одрі Шерідан — власниця єдиного в Кренвілі детективного агентства. Тож цілком природно, що я звернувся до неї.

— Справді? — уїдливо перепитав я, мотнувши головою. — Навкруги повно подібних агентств з прекрасною репутацією, які були б тільки раді узятися за подібну справу. Це коштувало б вам не набагато дорожче, ніж послуги Одрі Шерідан, а результати були б значно кращі. Ваша відповідь мене не вдовольнила, містере Еслінгер!

Він доклав певних зусиль, щоб опанувати себе; потому відкинувся у кріслі.

— Думаю, ви перебільшуєте, — сказав він із показним спокоєм. — Совість моя чиста — я зробив все, що в моїх силах. І буду лише радий, якщо ви долучитеся до розслідування, та, якщо треба, навіть згодний фінансувати вас.

— Добре, — сказав я, гасячи сигарету. — Гадаю, що за цим всім щось приховується, але я це з'ясую. Як ви гадаєте, які у вас шанси стати мером?

Він пильно до мене придивився. Тепер я бачив, що він взяв себе в руки, але був насторожі.

— Думаю, що легко зможу обійти Вулфа, — сказав він крізь зуби. — Він не надто популярний в місті, і тепер, коли ви вже на нього не працюєте, в нього майже нема шансів розшукати дівчат.

— Як ви гадаєте, чи зможе Мейсі виставити іншого кандидата замість Старкі?

Еслінгер стенив плечима.

— Не знаю. Можливо.

— А хто той схожий на скелет чолов'яга, котрий зустрів мене?

Його обличчя затьмарилося.

— Ви маєте на увазі Елмера? Елмера Генча? Це брат моєї дружини. Тепер він займається справами, бо політика забирає весь мій час.

Я підвівся.

— Гадаю, що це все на сьогодні, містере Еслінгер, — сказав я. — Віднині я починаю діяти. Побачимось!

Він ані порухався.

— Я повністю вам довіряю, — сказав він, не підводячи очей від своєї книги записів. — Упевнений, що ви зробите все можливе.

— В цьому ви справді можете бути впевнені, — коротко сказав я, повертаючись до дверей, і зупинився.

Бо в дверях стояла жінка. Я не знав, як довго вона там стояла. Вона була висока й сива, а очі її нагадували вологі камінці. Одягнена була в чорну шовкову сукню, яка висіла на ній, як на кілку, а у вухах блищали сережки із чорного бурштину. Коли вона заговорила, голос її прозвучав низько і безапеляційно — така не потерпить жодних заперечень.

— Хто це? — вимогливо спитала вона у Макса Еслінгера.

— Містер Сп'юек — детектив із Нью-Йорка, — відповів Еслінгер, неспокійно й втомлено дивлячись в обличчя жінки.

І додав, звертаючись до мене:

— Познайомтесь — це моя дружина.

Коли він це промовив, у голосі його не було ні радості, ні гордості.

Млявість тону та байдужий погляд, якими супроводжувались його слова, свідчили про якийсь прихований відчай.

Місіс Еслінгер подивилася на мене і облизала губи кінчиком блідо-рожевого язика. В цьому її поруху було щось моторошне. Її язик чимось нагадав мені безвільне тількиє слимака.

— Що вам потрібно? — запитала вона.

— Все в порядку, — швидко втрутився Еслінгер. — Він уже йде — просто хоче допомогти міс Шерідан. Вулф не бажає, щоб він працював на нього далі.

Безкровні руки місіс Еслінгер згорнулися на грудях, а пальці правої руки притримували ліву.

— Одрі не потребує допомоги, — сказала вона. — Скажи йому, щоб ішов геть.

— Я вже йду, — відповів я, проминаючи її. В цій високій, недобрій жінці було щось жахне. Я узрів разючу подібність до брата. Обидва були кістляві, гостроносі й безкровні; жорстокі лінії губ були ті самі.

— Терпіти не можу шпигунів у своєму домі, — сказала вона, коли я вже майже вийшов. — Тож не приходьте сюди більше ніколи.

Я вийшов у коридор і далі, через завішені двері, у приймальню.

Елмер Генч стояв біля виставкової труни з чорного дерева. Його довгі, худі,

кістляві руки були згорнуті на животі, а голова схилена набік так, наче він до чогось дослухався.

Він провів мене очима, однак не озвався ні словом.

Я відчинив вхідні двері, і, набравши у груди побільше повітря, квапливо вийшов на сонячне світло — на гомінку вулицю.

\*

В готелі я залишив на стойці адміністратора записку для Рега та Одрі з проханням зустрітись в барі «У Джо», котрий знаходився за кілька кварталів від готелю.

Коли дістався того бару — а було трохи по сьомій — там було лише кілька відвідувачів, і жодного — в ресторанчику вглибині його.

Я сказав барменові, що пройду у ресторан, і якщо хтось мене питатиме, нехай шукатимуть там.

Він погодився, і я пройшов у заднє приміщення, вибрав собі столик подалі від входу і сів.

Офіціантка в синій уніформі підійшла, щойно я зручно розташувався. Запитала, що хотів би замовити.

— Чекаю тут на друзів, — пояснив я. — Тож поки що принесіть мені чогось випити.

Коли вона посміхнулася мені, я зауважив, що в неї чудові білі зуби, а, придивившись уважніше, з'ясував, що в неї така фігура, через яку водії вантажівок голови звертають.

— То що саме ви б хотіли? — перепитала вона, нахилившись до мене.

Від аромату її парфумів у мене запаморочилось в голові.

Я сказав, що хочу склянку віскі і, поки вона йшла до бару, провів її поглядом. Її форми спокусливо колихалися у такт ходи.

Але ще до того, як вона повернулась із замовленням, у бар влетів Рег. Посміхнувся, побачивши мене, і присунув стільця ближче до столу.

— Я просто вмираю з голоду, — заявив він, плюхнувшись поруч. — Це нищпорення буквально роз’їдає мені життєво важливі органи.

— Не переймайтесь так своїми життєво важливими органами, — озвався я.  
— Чи вдалося вам щось розкопати?

Не встиг він мені відповісти, як повернулась офіціантка.

— Привіт, жовторотику! — промовила вона, від чого Рег миттєво почервонів. Вона поставила переді мною віскі.

Я запитально поглянув на Реґа.

— Що питимете ви? — запитав.

— Не привчайте юнь до випивки, — сказала вона, дивлячись на нього поблажливо. — Я принесу йому коли.

Я знову з інтересом вивчав її фігуру, поки вона прямувала до стійки бару, а тоді запитав:

— Ваша приятелька?

Він фиркнув:

— Сусідка, — сердито озвався він. — Саме тому, що в неї гарні зуби, вона й гадає, що я сохну за нею!

— Зуби — це не єдине, що в неї гарне, — глибокодумно озвався я, а потім додав: — То як просувається ваше розслідування?

Він пригладив пальцями розтріпане волосся.

— Теда знають у «Вуличному фото», — почав свою розповідь. — Він не раз там бував і викупував фотографії. Але дівчина-продавчиня не пам’ятає, чи були то світлини зниклих дівчат, чи ні.

— І ви не змогли освіжити їй пам’ять?

Рег стелував плечима.

— Вона мовчить, — сказав він із відразою. — Ви ж знаєте цей тип жінок. Вона не пам'ятає навіть, коли востаннє їла.

— А як же ж вона тоді пам'ятає, що він у них бував?

— Бо він до неї залицявся, — відповів Рег. — Цей хлопець завжди підходить до справи серйозно: вона вважає, що купівля фотографій — лише привід, щоб побачитися з нею.

— А чи не вдалося вам дізнатися якихось подробиць? — запитав я, пропонуючи йому сигарету.

— Тед почав вчашати в ательє десь із місяць тому. Заприятелював із цією дівчиною — вона неабияк «запала» на нього — і, розмовляючи з нею, час від часу брав у руки одну-дві фотографії, які лежали на прилавку. Позалицявшись до неї трохи, він вибирав якусь фотографію і платив за неї. Дівчина була така схвильована, що навіть не помічала, які саме фотографії він вибирає.

— То він навіть не давав їй квитанцій?

Рег заперечно мотнув головою.

— Ні, гадаю, він надто розумний для цього. Але мені таки вдалося з'ясувати, що фото, зроблені напередодні, наступного дня обов'язково викладаються на прилавку. Скидається на те, що він — саме той, хто нам потрібний, однак ми нічого не зможемо довести.

Я буркнув: — Не густо. — Що ще вдалося вам дізнатися?

Рег випустив дим через ніздрі.

— Я заскочив до його приятеля — хлопця на ім'я Роджер Кірк. Вони з Тедом усюди ходять удвох. Він мене знає, але мені нічого не вдалося з нього витягти. Можливо, з ним краще поговорити вам?

Я замислено поглянув на нього.

— Ви щось надумали?

— Цьому хлопцеві, Кірку, може щось бути відомо про причетність Теда до зникнень дівчат. Якщо ви змусите його заговорити, то він зможе пролити світло на цю справу.

— А це непогана думка, — озвався я. — Але мусимо бути дуже обережні. Якщо Кірк скаже Тедові, що ми його підозрюємо, то це може все зіпсувати. Якщо не помиляюсь, Еслінгер ось-ось стане великим цабе в цьому місті, тож мусимо бути обережними. Однак вважаю, що ми не можемо нехтувати будь-якою зачіпкою. Спробую щось витягнути з Кірка.

— Тож я полишаю його вам, — сказав Рег, неспокійно вовтузячись на стільці. — Коли ж ми врешті їстимемо? Я страшенно голодний!

— Коли прийде Одрі, — сказав я, допиваючи віскі. — А що вам відомо про Елмера Генча?

— Про от такого? — і Рег скорчив відповідну гримасу. — Від нього в мене мурашки по шкірі. Чи доводилось вам коли-небудь бачити щось подібне? Та його легко можна знімати у фільмах жахів!

— То що вам про нього відомо?

— Що він тепер займається всіма справами похоронного бюро замість Еслінгера. Про нього кажуть, що він природжений трунар. Спеціалізується на бальзамуванні трупів. Коли він завершує свою справу, то труп виглядає живішим, аніж за життя. Сам я не бачив його роботи — та й не дуже цього прагну! — однак знаючі люди високої думки про нього.

— Місіс Еслінгер його сестра, чи не так?

Рег кивнув.

— Чудова пара. Сестра прилаштувала його на цю роботу, коли Еслінгер подався в політику — та так він там і прижився. Мені шкода Еслінгера, що в нього постійно перед очима такий упир.

— А це правда, що місіс Еслінгер випиває? — поцікавився я. — Так мені казав Діксон, але з її вигляду цього не скажеш.



Рег знизав плечима.

— Не можу стверджувати, — зауважив він. — Утім, вона якась дивна. Еслінгер її боїться.

— Що ви маєте на увазі?

— Вона керує і ним, і бізнесом. Я чув, що це вона змусила його піти в політику. Звісно ж, вона просто трясеться над Тедом, але, гадаю, це вам відомо.

Я кивнув головою.

— Але з того, що я бачив, навряд чи вона здатна переживати через будь-що. Вона мені не подобається — від неї у мене мороз по шкірі.

Повернулася офіціантка із колою для Реґа.

— Подавати їжу?

— Оце так! — запротестував Рег, коли я заперечно хитнув головою. — Де це, в біса, Одрі? Хіба ж я вам не казав, що вмираю з голоду?

— Гаразд, — погодився я. — Тоді обід на двох.

Коли офіціантка вкотре зникла, я продовжив:

— Боюсь, щоб наша крихітка знову не встряла в якусь халепу!

Рег поглянув кудись поверх моєї голови і вищирився.

— Тільки не цього разу, — повідав він. — Ось вона йде!

Я розвернувся.

Одрі, премила в своїй яблучно-зеленій сукні та великому білому капелюсі, прямувала до нас через усе приміщення. Очі її горіли від збудження. Я схопився з місця, бо зрозумів, що щось трапилося.

— Що сталося? — запитав.

Вона виклала блакитну квитанцію на білу скатертину.

— Ось це щойно вручили мені, — сказала вона, підтягаючи стілець і сідаючи поруч.

Мені не треба було двічі дивитися на ту квитанцію. Я вже знав, що це, ще до того, як прочитав на ній таке:

«Вас щойно сфотографували!»

Я повільно опустився на стілець і витріщився на Одрі, відчуваючи, що кров схлинула мені з обличчя.

— Ну, тепер ви вже маєте бути задоволені, — сказала вона, посміхаючись мені. — Хіба ж це не та нагода, на яку ми всі чекали?

— Що ти маєш на увазі? — гостро озвався я, намагаючись подолати шок, якого зазнав. — Якщо гадаєш, що таким можна легковажити, то ти божевільна!

Вона зітхнула, шукаючи підтримки у Реґа.

— Що з ним таке? — перепитала вона. — Ось перед нами пряма дорога, що виведе нас до вбивці, а він каже, що я божевільна!

Тепер навіть Реґ виглядав схвильованим.

— Послухайте-но, дівчинко! — лагідно озвався він. — Цей чоловік любить вас!

Тепер настала черга Одрі дивуватися.

— А я гадала, що це таємниця! — промовила вона із ніяковим смішком.

— І я так думав, — похмуро проказав я.

— Та навіть сліпий побачить, що він «запав» на вас, — презирливо сказав їй Реґ. — Де ви це взяли?

І підняв квитанцію та уважно її розглянув.

Одрі поклала сумочку на стіл і запалила сигарету.

— Якийсь чоловік мене сьогодні вдень сфотографував, — озвалася вона. — Я саме була з Тедом Еслінгером. Його також сфотографували.

Повернулася офіціантка зі стравами. Заздрісно окинула Одрі поглядом.

— Вам також принести порцію?

Я підсунув свою тарілку Одрі.

— Їж, — сказав я. — У мене пропав апетит.

Одрі заперечила.

— Тобі також слід поїсти! Ти не повинен так переживати за мене.

— Зі мною все в порядку, — і, звернувшись до офіціантки, я замовив ще віскі.

— От що робить любов із чоловіком, — співчутливо хитнув головою Рег.  
— Якщо я колись відмовлюсь від їжі, то, принаймні, знатиму, що зі мною таке.

— Стуліть пельку! — розгнівано гаркнув я. — Хіба не бачите — я думаю!

— Звісно ж, що так! — із готовністю озвався Рег, пакуючи свою їжу, наче три дні не їв.

— Їжте хоч ви! — спонукав він Одрі. — Смакує чудово!

Я побарабанив пальцями по квитанції.

— Мені це не подобається. Віднині, Регу, ні на мить не випускайте Одрі з поля зору!

Рег відірвав очі від їжі, посміхнувся й присвиснув.

— Це мене цілком влаштовує. То коли ви приймаєте ванну? — поцікався він, кинувши масний погляд на Одрі.

— Ні, — твердо сказала вона. — Так не піде. Отже, ви гадаєте, містере Марку Сп'юек, що я нездатна подбати про себе сама?

— Щось вся ця історія мені дуже не подобається, — відповів я. — З цієї миті у тебе власний охоронець.

— Ще й який охоронець! — ледь чутно пробурмотів Рег. — Боже мій! Яке тіло!

— Якщо ви не станете врешті серйозним, — погрозово сказав я, — то я відкручу вашу паршиву голову. Ви не повинні спускати з Одрі очей, ясно? Якщо з нею щось трапиться, ви за це відповісте!

Рег відклав убік виделку.

— Невже ви серйозно вважаєте, що ця дівиця в небезпеці? — здивовано перепитав він.

— Не називайте мене «дівицею»! — обурено сказала Одрі. — Де вас виховували?

— Я кажу це цілком серйозно, — споважнів я. — Віднині — жодних ризиків!

— Згадайте, що сталося з Мерієн, — повернувся я до Одрі. — Чи Тед прокоментував якось те, що вас сфотографували?

— Здається, він був трохи наляканий, — озвалася Одрі. — І додав, що я мушу бути обережна.

Я хмикнув.

— Ще б пак! Але ми справді будемо обережними. Що ще тобі вдалося з нього витягти?

Одрі хитнула головою.

— Не так вже й багато, — сказала вона з жалем. — Практично нічого.

Я звів очі на Реґа.

— В мене склалося враження, що ви не варті тих грошей, які я вам плачу. Чи вдалося вам хоча б вияснити, чи є в нього алібі на вечори убивств?

Одрі перестала їсти.

— Послухайте, містере Сп'юек! — палко озвалася вона. — Якщо ви й далі будете таким зарозумілим, то я полишу роботу на вас і працюватиму сама на себе!

— Боюся, ви недовго це робитимете, — гірко зауважив я. — Але якщо серйозно, то ти щось вивідала?

— Ні, — зізналася вона. — Він не хотів про це говорити. Я спробувала завести розмову про це, але він замкнувся в собі, наче устриця. Однак запросив мене повечеряти з ним завтра.

Я взяв склянку з віскі із рук офіціантки й подякував їй. Коли мої супутники замовили собі морозиво, і офіціантка пішла виконувати замовлення, я перепитав:

— Ти хочеш сказати, що він призначив тобі побачення?

Одрі кивнула.

— Можливо, я й не бозна-який детектив, але достатньо приваблива як жінка, — підмітила вона.

— Обережніше з цим, — попередив я її. — Ви ж із Тедом — друзі дитинства. Чи не так?

— Це нічого не означає, — презирливо зауважив Рег. — Хлопець може ходити разом із дівчиною до школи, смикати її за волосся, виливати на неї чорнила, а потім раптом із ним наче щось стається — і ось він вже закоханий! Таке і зі мною було!

— То ви наглядатимете за нею, чи ні? — коротко спитав я. — Коли мені знадобляться подробиці вашого любовного життя, то я звернусь до вас додатково.

— Не сваріться, — швидко промовила Одрі. — Ми з Тедом не спілкувалися

багато років. І от тепер я розслідую його справу — тож він і зацікавлений.

— Сміх та й годі, — гірко зауважив Рег. — Ну й слово — «зацікавлений!» Ніби за інших обставин цей хлопець дівчатами взагалі не цікавиться!

Я допив своє віскі, і, щойно офіціантка принесла дві порції морозива, замовив собі ще випивку.

— Вас що, палить? — перепитав Рег, вирячившись на мене.

— Це я так готуюся, — відповів. — Сьогодні ввечері на нас чекатиме робота — і вона буде не з приємних.

— Тож ви накачуєтесь спиртним за нас трьох, чи не так? — єхидно зауважив Рег, з відразою відсуваючи від себе колу.

— Ви ще за це заробите, — пообіцяв я. — Але спочатку вислухаймо Одрі.

І я повернувся до неї.

— То що ти надумала?

— Хіба ти не розумієш? Якщо Тед — убивця, то це — єдиний шлях вивести його на чисту воду. Коли мене сфотографували, я вже знала, що робити далі, а тому й почала заманювати Теда в пастку, і він в неї потрапив. Зараз ми опинились в тій же ситуації, яка призвела до інших вбивств. Я — нова подружка Теда. Мене сфотографували. Мій портрет з'явиться у вітрині «Вуличного фото». Наступний крок — я маю зникнути. Колесо завертілося по повній. Однак цього разу я не маю наміру зникати.

Я обміркував почуте.

— Можливо, поки що ти в безпеці — допоки твоє фото не буде виставлене у вітрині «Вуличного фото». А може, цього ще й не станеться. Однак якщо воно все-таки з'явиться там, ми й на секунду не повинні полишати тебе саму.

— Воно обов'язково з'явиться, — запевнила нас Одрі. — Я зателефонувала їм і замовила збільшений знімок. Вони пообіцяли виставити його у вікні.

Рег із захопленням глянув на неї.

— А ви тямуща, — зауважив він. — Тепер ми врешті зможемо просунутися уперед.

Мені це все анітрохи не подобалося, але сперечатися з ними було марно.

— Гаразд, крихітко, — неохоче погодився я, — ми будемо весь час поблизу. То де ти завтра зустрічаєшся з Тедом?

— Він заїде по мене. Казав щось про вечерю і танці, але нічого конкретного.

Я глянув на Реґа.

— Коли стемніє, ми втрюх вирушимо на кренвільське кладовище. Хочу там трохи роззирнутися. Потім ви відвезете Одрі в готель, а самі залишатиметеся поруч. Я ж маю намір ще раз завітати в похоронне бюро Еслінгера.

— Послухай-но, — сказала Одрі, подавшись вперед. — Чому б тобі також не поглянути на спальню Теда? Він сказав мені, що повернеться пізно. Чому б нам не поїхати туди зараз же?

— Ви не можете цього зробити, — поквапно сказав Рег. — Якщо Еслінгер вас побачить, то неодмінно здасть поліції.

— Ти знаєш, де знаходиться його кімната? — запитав я, бо ідея мені сподобалась. — Чи зможемо ми туди пробратися без зайвого шуму?

Одрі кивнула.

— Це з тильного боку будинку, — пояснила вона. — Ти легко зможеш туди залізти. Ходімо, я поведу машину.

Я відсунув стілець.

— Гаразд, — сказав, — ходімо!

Рег аж застогнав.

— Ви лізете просто в петлю. Генч та його сестричка неодмінно будуть у будинку. Невже ви думаєте, що це вам так просто зійде з рук?

— Не тремти так, Жовторотику! — вишкірився я і пішов до виходу.

\*

Будинок Еслінгера був скромною двоповерховою будівлею, розташованою на околиці міста. Він стояв окремо від інших будинків на осібній ділянці, схований від стороннього ока високою огорожею.

У сутінках, що швидко згущалися, Одрі повела авто вузькою відлюдною дорогою до чорного ходу у дім. Коли ми дісталися туди, було вже близько десятої, і хоча вікна другого поверху були темні, на першому все ще світилося одне вікно.

Одрі зупинила машину, і всі ми вийшли.

— Його кімната он там, — прошепотіла вона, вказуючи на маленьке мансардне віконце вгорі. — Усе, що залишається зробити, це пройти садовою доріжкою і видряпатися по водостічній трубі на дах. І звідти вже неважко дістатися того віконця.

— То ви гадаєте, що наш шеф — Тарзан чи мавпа? — пробурмотів Рег.

— Гаразд, — промовив я. — Чекайте на мене тут. Якщо помітите якийсь рух, дайте мені знак.

Одрі торкнулася моєї руки.

— Будь обережним, добре? Я не хочу, щоб ти зламав собі шию...

Я глянув на неї зверху вниз, палко бажаючи, щоб Реґа в цей момент не було поруч.

— Не хвилюйся за мене, — заспокоїв я її. — Зі мною все буде гаразд.

— Якщо вам потрібні якість інтимні ніжності, не зважайте на мене, — саркастично озвався Рег. — Я вам не заважатиму!



Я легко відштовхнув Реґа і посміхнувся Одрі. Потім перемахнув через огорожу і приземлився на м'яку клумбу.

Намагаючись триматися тіні, мовчки пройшов через сад. Світло з вікна першого поверху падало на галявину, і я вже бачив, що мені доведеться проминути цю освітлену ділянку. Чим ближче я підходив до неї, тим повільніше йшов, і вже перед самим квадратом світла зупинився й заглянув у вітальню.

Обличчям до мене в кріслі сиділа місіс Еслінгер і в'язала. Хоча її пальці й літали туди-сюди з неймовірною швидкістю, погляд був направлений у вікно. Здавалося, вона дивиться просто на мене, і від цього холодного незмигного погляду мені стало не по собі. Інстинктивно я знову пірнув у темряву. Вичекав мить, гадаючи, чи справді вона мене побачила, а потім знову зазирнув у вітальню.

Вона продовжувала дивитися в темряву, однак тепер я був певен того, що вона мене не бачила. Але мені слід було бути обережним, проминаючи освітлену ділянку.

Я став навкарачки і повільно виповз на світлий квадрат. І поки не досяг рятівної тіні, почувався, мов голий.

Потому підвівся, наблизився до будинку і прислухався. Нічого. Якщо не брати до уваги гуркоту машини, що пронеслася повз парадний вхід — жодного звуку. Однак я не рухався. Притулився до дерев'яного поруччя веранди й чекав.

Доволі довго нічого не відбувалося. Потім я побачив довгу тінь на галявині поруч зі мною. То місіс Еслінгер підійшла до вікна. Світло з кімнати робило її тінь на коротко підстриженій траві химерною і нереально довгою. Серце моє пришвидшено билось, у роті пересохло.

Я притиснувся якомога щільніше до веранди, добре знаючи, що мене не видно, однак мені було лячно. Звідкіля узявся цей страх, я не знав. Підсвідомо я був дуже здивований такою своєю боязкістю. Місіс Еслінгер однозначно діяла мені на нерви.

Я чекав, втиснувшись у стіну, ледь дихаючи, весь у холодному поту. Раптом тінь колихнулася, і я побачив голову місіс Еслінгер, що висунулася з вікна.

Жінка мовчки і пильно вдивлялась у сад. Я знав, що вона до чогось прислухається.

Вона була так близько, що, ступивши кілька кроків, я міг би торкнутись її рукою. Якби вона повернула голову і поглянула туди, де я стояв, то напевно б помітила мене. Це був чи не найгірший момент мого життя.

Раптом вона, певно, вирішила, що в саду нікого нема, бо відхилила голову і різко запнула занавіски. Сад поринув у цілковиту темряву, і кілька хвилин я нічого не бачив. Поступово мої очі звикли до пільми, і я знову розрізнив обриси будинку. Ніяк не міг наважитися пробратися в будинок, гадаючи, де зараз Генч і чи піднялася вже місіс Еслінгер нагору. Саме це мені і слід було передовсім з'ясувати.

Пересуваючись майже безшумно, я прослизнув до вікна. Порт'єри були щільно запнуті, але вікно відчинене. Я нахилився вперед, і серце моє калатало, мов навіжене. Прислухався. Чомусь підсвідомо очікував, що місіс Еслінгер стоїть за порт'єрами і чигає, щоби стрибнути на мене. Від самої думки про це коліна мої затремтіли. Але тут почулося ледь вловиме клацання в'язальних спиць, і я, трохи заспокоївшись, відступив від вікна.

Якщо я збирався проникнути в будинок, то мав зробити це швидко. Світло більше не з'являлося у жодному з вікон, і я від усієї душі побажав, щоб Генча та Еслінгера в будинку не було.

Я відшукав водостічну трубу, про яку казала Одрі. Вона проходила в дальньому кінці будинку — не там, де сиділа місіс Еслінгер. Я її випробував та вирішив, що вона достатньо міцна для того, щоб витримати вагу мого тіла. Перед тим, як видряпатися на дах, зняв черевики, і, вхопившись обома руками за залізну трубу, поліз нагору.

За кілька хвилин я вже був на покатому даху мансарди, і, вчепившись за жолоб, підтягнувся та виліз на черепичний дах. Від напруження аж спітнів, і саме тоді врешті усвідомив, що ніч дуже задушлива. Хоча на небі й з'явився місяць, важка чорна хмара швидко росла на горизонті. Скидалося на те, що невдовзі буде гроза.

Я стояв на даху і дивився через сад на дорогу. Міг розгледіти машину, припарковану на узбіччі, та нечіткі обриси Одрі та Реґа. Мої супутники стояли й дивилися у мій бік. Я махнув їм рукою, і вони помахали мені у

відповідь. Потому я повернувся і помалу почав спускатися пологим дахом до Тедового вікна.

Воно було не завішене, і в кімнаті було темно. Пальцями я зачепив віконну раму і підняв уверх. Вікно безшумно відчинилося, і я прослизнув всередину. Світла місяця було достатньо, щоб побачити, що кімната порожня. Це було аскетичне чоловіче помешкання з полірованою дерев'яною підлогою та кількома килимками з індійським орнаментом. Умеблювання кімнати складалося з двох простих стільців, комода із темного дерева з чоловічим туалетним приладдям та чорними свічками у високих мідних канделябрах.

Ліжко, вузьке і жорстке на вигляд, було вкрите зеленим покривалом. У кімнаті було доволі прохолодно.

Я підійшов до дверей. Відчинив їх трішки і прислухався. В будинку панувала могильна тиша. Тоді я зачинив двері, витяг із кишені маленький дерев'яний клин і вставив його у шпарку між дверима. Я не хотів ризикувати — не хотів, щоб хтось зненацька зайшов і застав мене за роботою.

Потім одразу підійшов до комода і почав — шухляда за шухлядою — оглядати його вміст. В останньому ящику знайшов те, що шукав. У кутку, під стосом шовкових сорочок, виявив купку фотографій. Я підніс їх до вікна і при світлі місяця розгледів, що це — фотографії зниклих дівчат. Почув, як у скронях мені запульсувала кров, розгледівши спокійне, миле обличчя Мерієн Френч.

Я засунув фотокартки в кишеню і знову повернувся до комода. На мить застиг і відчув, що волосся мені стає сторч. Бо світло місяця падало тепер просто на білі входні двері, і я чітко розгледів, що ручка їх повільно повертається. Двері хитнулися, однак відчинитися повністю їм завадив кілок.

Це вже було занадто. Я мовчки кинувся до вікна, став на підвіконня і виліз на дах. Махнув рукою Регові, і той махнув мені у відповідь, а потім я чи то зісковзнув, чи то скотився до водостічної труби. Ноги мої зависли в повітрі, поки я намацував жолоб труби. Я повисів так із хвилину, відчуваючи, удари серця десь у горлі, і страх скував мої кінцівки. Я мовчки зісковзнув у сад,

похитуючись, відновив рівновагу і врешті випростався. Ще за мить увіпхав ноги в черевики, і, не нахиляючись, щоб зашнурувати їх, помчав садовою доріжкою.

Раптовий свист змусив мене пригнутися. Відчув, як щось вдарилося мені в плече. Кинув нажаханий погляд на канат з петлею на кінці, а тоді припустив через сад. Перемахнув через огорожу і приземлився просто під ноги Реґові.

— Мерщій! — заволав я. — Мерщій тікаймо з цього клятого місця!

Одрі завела двигун, і я плюхнувся на сидіння поруч із нею. Реґ вмонтився за нами.

— Газуй! — вже спокійніше крикнув я Одрі. — Вони нас вистежили!

Упродовж кількох наступних хвилин усі мовчали. Одрі мчала з граничною швидкістю, зосередившись на дорозі, а я, скоцюбившись, намагався прийти до тями.

— Добре, — промовив я. — Тепер вже можна повільніше. Гадаю, ми вже достатньо далеко від'їхали.

Одрі поїхала повільніше і пригальмувала під вуличним ліхтарем.

— Ти тікав, мов обпечений, — зауважила вона, пильно придивляючись до мене. — Чорт забирай, та цей чолов'яга має доволі наляканий вигляд!

Я набрав у груди побільше повітря.

— Наляканий?! — перепитав я. — Та це ще доволі м'яко сказано! Я мало не мав серцевого нападу!

Реґ нахилився вперед, важко дихаючи мені в спину.

— Детективи не можуть лякатися, — сухо констатував він. — Принаймні, не нью-йоркські сищики.

— Стуліть пельки, ви обидва! — гаркнув я. — Це все дуже серйозно. Хтось чекав на мене в саду і мало не накинув мені на шию петлю!

— Ви марите! — з презирством озвався Рег. — Чому вам просто не зізнатися, що ви злякалися власної тіні — й від неї ж і дременули?

— Не кепкуйте з нього, Реґу! — м'яко сказала Одрі. — Я вірю, що щось його дуже налякало.

Я вийняв фотографії з кишені та висипав їх Одрі на коліна.

— Погляньте-но на це, — похмуро промовив я. — Можливо, це вас, дурнів, приведе до тям.

— Де ти їх узяв?! — вигукнула Одрі, щойно розгледіла, що то за фото.

— Вони були сховані під сорочками Теда в комоді, — похмуро сказав я. — І це, по суті, перші справжні докази, які в нас є. Тут всі вони — навіть Мерієн. Не знаю, як йому тепер вдасться викрутитися.

— То ти не жартував про те, що тебе намагалися задушити? — запитала Одрі, дивлячись на мене широко розплющеними очима.

— Звісно ж, що ні, — сказав я, беручи сигарету і простягаючи їй пачку. — Хтось спробував накинути на мене ласо. Якби я не ухилився, мене б точно заарканили. Це був суто цирковий трюк, — і я повернувся до Реґа. — Чи серед Тедових досягнень часом нема володіння ковбойським мистецтвом накидати ласо?

Рег заперечно хитнув головою.

— Це щось нове для мене, — здивовано промовив він.

— Саме так усі дівчата і були вбиті, — продовжив я. — Я радий, що це сталося зі мною. Тепер ми, принаймні, знаємо, що нам шукати.

— Сподіваюсь, ти когось помітив? — запитала Одрі.

Я мотнув головою.

— Чи Тед часом не казав, куди йде сьогодні ввечері? Якщо вбивця — він, то саме він і чекав на мене з мотузкою.

— Він сказав, що проведе вечір в нічному клубі «Сайро». Перевіримо?

— Аякже! — озвався я у відповідь. — Ходімо знайдемо аптеку і подзвонимо звідтіля в клуб, а потім вирушимо на кладовище. Знаєте, в мене таке відчуття, що розслідування цієї справи добігає кінця.

— То ти справді гадаєш, що Тед — убивця? — перепитала Одрі, заводячи двигун і повільно кермуючи тьмяно освітленою вулицею.

— Скидається на те. Самих вже фотографій як доказів буде достатньо, щоб відправити його на електричний стілець — якщо грамотно до цього підійти. До того ж спроба накинути на мене ласо знову ж таки свідчить проти нього. І якщо нам вдасться знайти тіла, що ми вже точно зможемо приперти його до стінки.

За кілька хвилин їзди ми вже були біля аптеки.

Я попросив Рега зателефонувати у клуб «Сайро» і довідатися, чи Тед зараз там.

Поки ми чекали на нього в машині, я сказав Одрі:

— Коли все скінчиться, чи ти вже думала, що робитимеш далі?

Вона відвела погляд.

— Не знаю. Не впевнена, що продовжуватиму займатися розслідуванням. Здається, це не надто добре у мене виходить.

Я обійняв її.

— На пару зі мною, — озвався, — ти була б зовсім непогана. Чому б нам не стати партнерами?

— Я подумаю над цим, — обережно сказала вона. — Але ти страшенно деспотичний.

— Але не в ролі чоловіка, — сказав я безтурботно. — Ти будеш здивована, яким милим я можу бути. Хіба ти не знала, що я — найкращий у світі коханець?

— І гадки не мала, що ти себе таким вважаєш, — сказала вона хихикнувши. Шкода тільки, що так думаєш лише ти!

Я обійняв її за талію і притягнув до себе.

— Ну ж бо, моя мила, — спонукав я її, — скажи, що ти просто не можеш без мене жити! Скажи — «так»!

Рег просунув голову у вікно.

— Заради Бога! — вибухнув він. — Невже ви й двох хвилин не можете подумати про справу? Щойно я вас полишу, як ви вже голубитеся.

— Хтось із нас колись таки вас зненавидить! — люто гаркнув я, покvapно забираючи руки. — Не думав, що ви так швидко впораєтеся.

Він відчинив дверцята машини і пірнув на заднє сидіння.

— Я хутко все з'ясував, — відповів він, косо дивлячись на мене. — Чому лише вам можна насолоджуватися, зваблюючи дам?

— Ну, кажіть-бо вже, дурню! Він що, все ще там?

— Ні, ба більше — там його сьогодні взагалі не було! То що ви про все це думаєте?

Ми з Одрі обмінялись значущими поглядами.

— Добре, — сказав я. — Здається, ми на правильному шляху. Поїхали — і кренвільське кладовище буде нашою першою зупинкою!

\*

Ми приїхали туди, щойно місцевий годинник вибив північ. Темні рвані хмари над нашими головами заслонили місяць. Зловісно клекотав далекий грім.

— Для повного щастя нам бракує лише Белли Лугоші[10] Тоді б це був справжній пікнік! — зауважив Рег, і зуби його почали клацати.

— Стуліть пельку! — сказав я, висовуючи голову з вікна. — Так не можна

говорити в безпосередній близькості до померлих! Де ваша повага?

Одрі натиснула ногою на гальма, й авто зупинилося.

— І що тепер? — спитала вона, боязко озираючи масивні стіни кладовища.

Я відчинив дверцята і вийшов. Повітря було важким та задушливим. У повітрі пахло дощем, і далеко на сході виднілися поодинокі спалахи блискавок.

— Невдовзі, — зауважив я, поглянувши вгору, а потім обвівши поглядом пустельну дорогу, — буде гроза.

— Та Бог із нею, з тією грозою! — сказав Рег, вилазячи з машини слідом за мною. — Мене більше непокоїть ця мила місцина!

— Дурниці! — озвався я гостро. — Що таке кладовище для справжніх друзів?

До того, як він спромігся відповісти, я підійшов до цвинтарних воріт і штовхнув їх. Вони відчинилися з пронизливим скрипом, від якого в мене все всередині похололо.

— Гаразд! — сказав я Одрі. — Зможеш сюди заїхати?

Авто повільно проминуло ворота і зупинилося на центральній алеї кладовища.

Я зачинив за нами браму і звелів Одрі вимкнути габаритні вогні.

В повітрі завис задушливий аромат цвинтарних квітів. Під ногами поскрипував шлак, і цей звук у мертвій тиші видавався мені справжнім феєрверком. Могили були оповиті ледь помітним серпанком, котрий в тіні надгробних пам'ятників та верб курився, мов дим.

Одрі та Рег трималися якомога ближче до мене. Скидалося на те, що їм це місце подобалося не більше, ніж мені.

— І що, в дідька, нас сюди принесло? — прошепотів Рег, тривожно озираючись довкола. — Що ми збираємося тут робити?



— Ми маємо намір поглянути на журнал поховань, — пояснив я, показавши на сторожку цвинтарного наглядача, котра біліла поруч із воротами. — Хочу поцікавитися, кого ховали останнім часом.

— Блискуча ідея! — зітхнув Рег. — Хіба не можна було цього зробити вдень? Для чого обирати саме північ?

— А ви помізкуйте, — коротко озвався я. — Якби я відразу робив те, що вважав за потрібне, то вбивця давно був би спійманий!

Одрі витріщилася на мене.

— Якщо не помиляюсь, — відповів я, — то віднайду зниклих дівчат уже сьогодні.

Рег глибоко зітхнув.

— Мені страшно, — сказав він тоненьким голоском. — Невже ніхто не здогадався прихопити з собою щось випити?

— В машині є півпінти віскі, — згадала Одрі. — Піду принесу.

Ми всі випили, однак це не дуже допомогло. Гроза наближалася.

Тепер гриміло зовсім поруч. Спалахи блискавки освітлювали найближчі могили примарним жовтим світлом.

— Ходімо, — сказав я, прямуючи доріжкою до сторожки.

Щоби пробратися всередину, мені довелося розбити вікно. Одрі та Рег залізли вслід за мною. Через кілька хвилин пошуків я знайшов книгу в шкіряній палітурці.

— Ось вона, — сказав я, викладаючи журнал на стіл. — Присвітіть-но мені, Регу, щоб я зміг щось тут розгледіти.

В яскравому світлі ліхтарика, під звуки грози, що наближалася, із Регом та Одрі за плечима, я розкрив журнал на останній сторінці і почав читати.

Для того, хто був знайомий із фактами, усі докази були в наявності.

За останні десять тижнів було всього два поховання, але на сторінці, поміченій як «Приватні склепи» й було те зрадницьке свідчення:

«Склеп № 12:

Власник: Макс Еслінгер

Домашня адреса: Максвелл Драйв, 18

Кренвіль

Липень, 6:

Гаррі Мак-Клей

Липень, 13:

Мері Воррен

Серпень, 2:

Едвард Кук

Серпень, 11:

Шейла Росс

Серпень, 19:

Ґвен Херст».

— Що це, в біса, означає? — прошепотів Рег, тупо дивлячись на прізвища.

— Чи відомі вам ці люди? — запитав я, поглянувши спершу на Реґа, а потім на Одрі.

Вони обидва заперечно мотнули головами.

— Хіба ви не розумієте, як це робилося? — сказав я. — Все це — вигадані імена, щоб обдурити реєстратора кладовища та ошукати сторожа. Ходімо поглянемо на той склеп № 12!

Раптовий окрик Одрі потонув у сильному гуркоті грому. Вона схопилася за мене, і серце моє шалено закалатало.

— Хтось заглядає у вікно! — сказала вона, затинаячись. — Я бачила обличчя, притиснуте до скла!

Я швидко відштовхнув її і підбіг до вікна. Тепер за ним було темно, хоч в око стрель. Я висунув голову і прислухався, але, крім завивання вітру в верхівках дерев, нічого не міг почути. Потім знову пролунав оглушливий гуркіт грому.

Я повернувся в сторожку.

— А ти впевнена, що дійсно бачила когось? — перепитав я.

Одрі здригнулася.

— Це справді було схоже на обличчя. Я бачила його лиш мить, але скидається на те, що хтось таки справді спостерігає за нами.

Регове обличчя сполотніло.

— Ходімо звідси, — сказав він тремтячим голосом. — Щось мені тут зовсім не подобається.

— Але не раніше, ніж ми оглянемо склеп № 12, — вперто сказав я. — Розгадка криється саме там.

Поки я шукав ключі від склепу, мої супутники мали доволі безпорадний вигляд, час від часу зі страхом поглядаючи на вікно. Я знайшов потрібні ключі на щитку за дверима — із биркою, на якій було зазначено номер гробниці.

— Ось він, — сказав я, вдивляючись у номер, випалений на шматку дерева.  
— Ходімо!

— Терпіти не можу блукати в темряві, — зауважив Рег, нервово вдивляючись у вікно.

— Можете зачекати мене тут, якщо вам так цього хочеться, — зауважив я,

ставлячи ногу на підвіконня, — але я мушу оглянути той склеп!

— Ми підемо з тобою, — швидко озвалася Одрі. — Я нізащо не залишусь тут сама!

Я пішов вперед, освітлюючи шлях ліхтариком, а ті двоє за мною. Я поняття не мав, де знаходиться склеп № 12, але був сповнений рішучості його знайти.

Ми йшли доволі довго, поки дісталися першої гробниці. На ній була цифра «7». Здавалося, що у нумерації склепів не було жодного порядку, бо наступним був номер 23, а далі — 15.

Раптовий спалах блискавки змусив нас пригнутися. Удар грому пролунав майже одночасно. І від цього удару Одрі аж захиталася.

— О, мені страшно! — застогнала Одрі, чіпляючись за мене.

— Тримайся! — сказав я, поквапно пригортаючи її до себе. — Ми повинні це зробити!

Отож, ми й пішли, блукаючи між могилами, кружляючи шлаковими доріжками, спускаючись трав'янистими схилами, перечіпаючись об клумби та спотикаючись об свіжонасипані горбики землі. Це було, наче жахний сон — коли шукають голку в копиці сіна. І весь цей час грім вибивав свій приглушений скорботний похоронний марш.

Нарешті ми знайшли його. Знайшли саме тоді, коли я вже почав утрачати надію. Ми були втомлені, спітнілі та налякані. І ось зненацька в темряві щось забіліло: просто перед нами був масивний мармуровий склеп із залізною огорожею. Світло ліхтарика вихопило номер: «12».

— Слава Богу! — промовив я. — Нарешті!

Довгий, зигзагоподібний спалах блискавки лише на долю секунди освітив поховання. Я встиг розгледіти обличчя Одрі і Реґа поруч. Лиця їх були бліді, а очі — широко розплющені. справа від мене білів склеп, а трохи далі — в якихось п'ятдесяти кроках — стояв Елмер Генч!

Я встиг це розгледіти за якусь долю секунди, а потім знову довкола

запанував непроглядний морок. Інстинктивно я схопився за пістолет.

— Стійте тут! — гукнув я і метнувся вперед.

Чортихаючись, досадував на те, що ліхтарик світить так слабо.

Його світло було мов розчерк пера на чорному безкрайньому оксамиті неба.

Елмера Генча ніде не було видно, хоча я знав, що він усе ще десь тут. Я чітко бачив його — високого, кістлявого та моторошного, що був ніби привид, який повстав з могили, докоряючи нам за те, що ми потривожили його вічний сон.

Липкий холодний піт стікав мені за комір сорочки. Я був нажаханий. Від страху мені пересохло в горлі, кров застигла в жилах, а ноги стали, мов ватяні.

Сенсу продовжувати пошуки не було. Генч міг заховатися будь-де. Він міг бути поруч, за мною чи просто переді мною. Міг навіть розчинитися в повітрі.

Я повернувся назад до склепу. Одрі та Рег так там і стояли, наче закам'янілі.

— Що це було? — запитав Рег, і зуби його клацали.

— Тут є Генч, — пояснив я, намагаючись вимовити це якомога спокійніше.  
— Я його бачив.

Рег втупив погляд у темряву.

— Цей упир! — сказав він, задихаючись. — Мерщій забираймося звідси! З мене вже досить цього всього!

Я сунув йому в руку пістолет.

— Ми з Одрі зайдемо в гробницю, — сказав я, — а ви пильуйте, щоб Генч не потурбував нас. Це буде ваше завдання.

— Не думаю, що з мене вийде детектив, — відповів він, і голос його

задрижав. — Гадаю, мені краще облишити це заняття.

Але я його вже не слухав. Тремтячими руками вставив ключ у замок залізної брами і провернув його. Штовхнув хвіртку. Одрі йшла за мною услід. Тим самим ключем відчинив масивні двері мармурового склепу. Ми з Одрі спустилися на кілька сходинок вниз та опинилися в фамільній усипальниці. На нас війнуло запахом смерті та задушливим ароматом зів'ялих квітів.

Одрі вклала свою холодну долоню в мою.

— Я боюся! — промовила вона.

— Ш-ш-ш! — шикнув я на неї, прислухаючись.

Над нами загуркотів грім і завмер, відлунюючи десь вдалині. Я чув поруч пришвидшене дихання Одрі. Химерний промінь ліхтарика помандрував квадратним приміщенням. Я розгледів стелажі — і на кожній полиці лежало по труні. Усього я нарахував їх п'ять.

— Де Реґ? — запитав я, не рухаючись, схвильовано дивлячись на домовини.

— Коло дверей, — відповіла Одрі високим неприродним голосом.

— Спокійніше, крихітко, — підбадьорливо сказав я, кладучи руку їй на плече. — Вже за мить ми звідси підемо!

І я повернувся до дверей, врешті помітивши Реґа, що в напруженій позі застиг, вдивляючись в темряву.

— Будь пильний, Реґу, — прошепотів я. — Стрілай, щойно зауважиш щось підозріле!

— Заради Бога! — попрохав Реґ. — Швидше там закінчуйте! Я тут із вами посивію!

Я розумів його почуття — сам почувався не краще. На саму думку про те, що Емлер Генч чигає десь тут, у темряві, мене починало трясти. Мені не так було би страшно, якби я міг його бачити, але гроза, цілковита темрява

та Емлер Генч на додачу — все це вже було занадто!

Я віддав Одрі ліхтарик.

— Стій, де стоїш, і присвіти мені так, щоб я зміг щось побачити, — промовив я. — Маю намір відчинити одну з трун.

Я почув, як вона затамувала дихання.

— Не роби цього, — попрохала вона. — Марку... будь ласка!... це ж просто жахливо! Ти не можеш цього зробити!

Я дістав із кишені довгу тонку викрутку, котру завбачливо прихопив із машини.

— Мушу це зробити, люба! — додав я. — Іншого шляху встановити істину просто немає!

Я полишив Одрі і підійшов до широкого стелажа просто переді мною. Там були розміщені дві труни з червоного дерева. Їхні сріблясті ручки зблиснули при світлі ліхтарика.

Коли я спробував прочитати написане на мідній табличці, пригвинченій до однієї з домовин, світло несподівано застрибало вгору-вниз.

Я обернувся й поглянув на Одрі. Вона побіліла і, здавалося, ось-ось зімліє. Я підскочив до неї і підхопив на руки.

— Ой, вибач — мені дуже шкода, — м'яко сказав я. — Не слід було брати тебе з собою. Послухай-но — йди краще до Реґа!

Вона хитнула головою.

— Зі мною все гаразд, — сказала вона, вчепившись у мене. — Просто тут нічим дихати і я... дуже налякана! Я присяду на мить, і все буде в порядку.

Я взяв у неї ліхтарик, і вона присіла на верхній щабель мармурових сходів.

— Що відбувається? — непевним голосом запитав Реґ.

— Пильуйте Генча, — одповів я. — Не зважайте на те, що відбувається

тут.

— Я й пильную, — озвався він. — Надворі темно, хоч в око стрель — навіть громовиці вже не блискають. Я би дуже хотів, щоб ви швидше зав'язували з усім цим. Я хочу додому.

— Можеш потерпіти ще п'ять хвилин? — спитав я в Одрі. — Я довше не буду.

— Звісно, — сказала вона, але вигляд мала такий, що я за неї злякався.

Тож уже з ліхтариком я повернувся до трун. Я й сам був добряче наляканий, однак, якщо хотів довести справу до кінця, мусив пройти й через це.

Я вивчив табличку на першій домовині. Там було написано:

«Гаррі Мак-Клей. 1900-1945».

Я почав веселеньку справу з відгвинчування кришки труни. Руки мої були мокрі від поту й зрадницьки тремтіли. Викрутка постійно зривалася з пазів, а одного разу зісковзнула так, що залишила довгу відмітину на полірованій поверхні труни. Десь вдалині вдарив грім. Тож тепер у вологому, задушливому склепі було чути лише поскрипування викрутки та моє важке дихання.

Нарешті я відгвинтив усі шурупи і відступив трохи, надто наляканий, щоб продовжувати своє заняття. Світло ліхтарика підсвітило протилежну стіну склепу, і на ній відбилася моя тінь. Я поклав викрутку на поличку і витер спітнілі руки носовичком.

Одрі спитала приглушеним голосом:

— Ну що там?

Я оглянувся на неї. Вона вже встала і спробувала зробити кілька кроків назустріч мені, але зупинилася.

— Все в порядку, — озвався. — Майже скінчив.



Я поклав руки на відгвинчену кришку і підняв її.

В цей момент косий зигзаг блискавки освітив усипальницю. І на мить я побачив злякане, гротескне обличчя Мерієн Френч, що дивилося на мене з домовини. І тоді Одрі скрикнула.

Впустивши кришку труни, я озирнувся. Одрі відповзала назад на колінах, затуливши руками обличчя. Я глянув поверх неї на двері. Реґ відчайдушно хапався руками за горло. Поки я стояв отак, витріщившись на нього, нездатний порухатися, він зненацька зник у темряві, а вже за мить важкі двері склепу з глухим стукотом зачинилися. У тиші, що настала після чергового гуркоту грому, я почув, як ключ у замку повернувся.

## Розділ восьмий

Мені знадобилась добра хвилина, щоб зрозуміти, в яку пастку ми потрапили. Тоді я кинувся до дверей і спробував їх відчинити. Але вони були такі важкі, що я просто забив об них плече. Оббіг з ліхтариком приміщення, але іншого виходу тут не було. Підлога була кам'яна — тож жодної надії підкопатися...

Я стояв, дивлячись на Одрі, і тепер моє обличчя при світлі ліхтарика видавалось, певно, смертельно блідим, бо Одрі гляділа на мене нажахано.

— Ти бачив? — задихаючись, сказала вона. — Він душить Реґа! Ти повинен щось зробити... просто мусиш допомогти йому!

Я притягнув її до себе.

— Заради Бога, Одрі, — сказав я, хапаючи її за руку, — не втрачай голови! Невже ти не розумієш, що ми нічого не можемо зробити? Ми поховані тут заживо!

Вона знерухоміла в моїх руках, однак не озвалася ні словом.

Я вичекав хвилину, а потім додав:

— Які ж ми були дурні, що пішли сюди, нікому не сказавши про це! Тепер ми справді попалися! І що, в біса, ми тепер робитимемо?

Намагаючись опанувати своїм голосом, Одрі промовила:

— Ми-то звідси вийдемо... а от Рег... в нього на шиї була мотузка! — і вона схлипнула.

Тепер у мене не було навіть пістолета. За винятком тонкої викрутки, я нічим іншим не міг спробувати відчинити двері. Легенько відсунувши від себе Одрі, оглянув замок. І зрозумів, що це безнадійно. Їх не зрушив би й шматок динаміту.

Але що ще погіршувало справу — ліхтарик сідав. Я його вимкнув, і тепер ми стояли, прислухаючись, в цілковитій темряві, однак товсті стіни склепу не пропускали жодного звуку.

Затхле, важке повітря, темрява і сусідство із мертвими напружили мої нерви до краю.

— Мені вже не так страшно, — звідкілясь із півми долинув голос Одрі, — Сядьмо, Марку. Я впевнена, що хтось нас таки звідси визволить.

Я схопив її за руку, і ми разом опустилися на нижню сходинку. Мені не слід було показувати, що я налаштований зовсім не так оптимістично, як вона.

— Отож, це таки був Генч, — сказала Одрі, обпершись об мене. Тепер нам треба конче звідси вийти і змусити його заплатити за все.

— Не впевнений, що це зробив Генч. Чому б тут не міг бути ще й Тед? Знаєш, що я думаю? Генч з усім цим пов'язаний, однак не він убивця. Він — той, хто позбувається тіл, але в мене таке відчуття, що вбивця — не він.

Я обійняв Одрі за плечі.

— Але всі ці міркування не допоможуть нам вийти звідси.

— Не думай про це, — сказала Одрі.

Я відчув, як вона ледь помітно здригнулася.

— Ми не повинні про це думати, інакше збожеволіємо. Іноді мені сниться, що я похована живою, а тобі?

— Ох, стули-но пельку! — доволі безцеремонно урвав її я. — Не слід про це говорити. От якби наш ліхтарик прослужив нам якомога довше!

Я знову увімкнув його. Слабке примарне світло було не надто великою розрадою.

— Зачекай-но хвилю, — сказав я, підводячись і йдучи до труни, котру нещодавно відчиняв. Знову підняв кришку, щоб пересвідчитися, що там справді лежала Мерієн Френч, а не привиділася мені. Вона там справді була.

Якби лише мені вдалося вибратися з цього склепу, я би так роздув цю справу!

Але тиша в гробниці була така всепоглинаюча, а повітря в ній — так мало, що врешті-решт стало важко дихати. За кілька годин, із відчаєм подумав я, ми просто тут задихнемося.

І знову повернувся до Одрі та увімкнув ліхтарика.

— Якщо ми звідси виберемося, — сказав я, знову пригортаючи її до себе, — ти вийдеш за мене заміж?

Вона схилила голову мені на плече.

— Гм-м-м, — задумливо промовила вона. — А ти справді цього хочеш?

— Так, й одружитися з тобою — більше, ніж з будь-ким іншим! — сказав я цілком щиро.

— Ото буде про що розповідати нашим дітям, еге ж? Це я про те, що ти освідчився мені в могилі!

Її голос тремтів, однак вона з усіх сил намагалася видаватися легковажною.

Я поцілував її.

— Ми неодмінно звідси виберемося, — запевнив її я, відчувши на обличчі легенький подув вітру. І знерухомів, а тоді поставив Одрі на ноги та повернувся лицем до дверей.

— Мовчи, — шепнув я їй. — Двері відчиняються!

Ми простояли отак упродовж кількох хвилин, потому, підштовхнувши Одрі під себе та прикриваючи її своїм тілом, я увімкнув ліхтарик.

Двері склепу повільно відчинялися, і в момент, коли я направив туди промінь світла, відчинилися повністю.

Я напружився, очікуючи побачити на порозі Емлера Генча, котрий прийшов, аби прикінчити нас, натомість там стояв Рег, мружачись від світла.

— Я виходжу з гри, — сказав він здавленим голосом. — Друже, з мене вже цього досить!

Я підскочив до нього і захопив його за комір.

— Регу! — заволав я, однак Одрі, відштовхнувши мене, кинулась йому на шию і розцілувала.

Ми обидва витріщалися на нього впродовж кількох хвилин.

— Що сталося? — нарешті вимогливо спитав я, відтягуючи його від Одрі та добряче струсонувши.

— Навіщо ви все зіпсували? — гірко спитав Рег. — Я саме насолоджувався поцілунком... Чи не може вона поцілувати мене ще раз?

— Не може, дурнику! — відповів я, радий знову його побачити. — Я думав, вас вже немає в живих...

Рег поглянув через плече у темряву кладовища.

— І я так думав, — сказав він схвильовано. — Так би й сталося, якби в тих двох були клепки в голові!

— Двох?! — перепитав я. — То їх було двоє?!

— Так, Генч і ще хтось. І саме він проробив той трюк з мотузкою. Я якраз стояв у дверях, пильно вдивляючись перед себе, коли це яскравий спалах

блискавки освітив довколишню пітьму. В цю долю секунди я й побачив Генча. Він стояв за добрих п'ятдесят ярдів від мене, однак я чітко його роздивився. Я саме збирався заволати вам, коли щось гепнулося мені на шию і ще до того, як я зміг крикнути, на моїй шиї затягнулася петля і мене кудись поволокли...

— Я бачив це, — перебив його я. — І від цього мало не збожеволів.

— А уявіть, як було мені! — сказав Рег, обережно погладжуючи шию. — Якби я не зметикував одразу, то тепер був би вже заляканим трупом. Відчув, як хтось промчав повз мене і почув, як із шумом зачинилися двері склепу. Я добре знав, що це означатиме, якщо вони мене доб'ють. Петля на шиї на той момент вже так затягнулася, що я ледь дихав. Тож я звівся на ноги і, похитуючись, побрів до типа, котрий тримав мотузку. Вчинивши так, я дещо послабив зашморг, але незначно. Відчував, що ось-ось втрачу свідомість, і саме тоді — не знаю, чому я не подумав про це раніше! — я й згадав, що у мене в руці пістолет. Я почав стріляти. І це подіяло. Тим двом вбивцям не сподобалося, що хтось чинить їм опір. Вони дременули. І, щойно той тип відпустив мотузку, мені відразу стало легше. Я випустив по них ще кілька куль, а тоді вже повернувся, щоб з'ясувати, що сталося з вами. Двері були зачинені і ключа в них не було, але невдовзі я знайшов його в траві, куди Генч впустив його, тікаючи. І ось я тут!

Я глибоко зітхнув.

— А ви не роздивились, хто був той інший? — запитав я.

Рег заперечно мотнув головою.

— Ні, але впевнений, що накидав мені петлю на шию не Генч.

Одрі вклала свою долоню в мою.

— А вам не здається, що нам час тікати звідси? Вони щомиті можуть повернутися.

— Зараз йдемо, — сказав я, потискаючи їй руку. — Нам залишилося ще дещо тут зробити, а тоді підемо звідси геть. У вас є ліхтар, Регу? Мій майже сів.

Він подав мені крихітний кишеньковий ліхтарик.

— Що ви надумали? — стурбовано поцікавився він. — З мене вже досить цієї місцини!

— У вас ключ від склепу при собі?

— Так, — він витяг ключ з кишені, демонструючи його мені.

— Замкніть двері зсередини і станьте там насторожі. Я маю намір відчинити ще одну труну.

— Ви збожеволіли, — сказав він, але виконав наказ.

Одрі сіла на мармурову сходинку, притулившись головою до стіни. Вона була бліда та змучена, однак не вимовила жодного слова.

Я знову пішов до домовин і заходився відчиняти труну поруч із тою, яку вже оглянув.

За кілька хвилин відгвинтив усі шурупи і зняв кришку. Одного погляду виявилось достатньо.

— Регу! — гукнув я. — Підійдіть-но сюди! Ви знаєте, хто це?

Він перетнув усипальницю і зупинився поруч зі мною.

— Всемогутній Боже! — прошепотів він, затамувавши подих. — Та ж ж Люсі Мак-Артур!

Я закрив труну кришкою і витер руки носовичком. Вони були липкі від поту.

— Добре, — зауважив я. — Не відчинятиму інших. Дівчата напевно всі тут. Поїхали додому, однак нам доведеться викликати сюди поліцію, бо вбивця знову може зробити спробу позбавитися трупів.

Рег відімкнув двері і витріщився в темряву. Починався дощ. Ми підійшли ближче і тепер стояли, прислухаючись.

Запаморочливий аромат тубероз, гвоздик, лілій, фіалок та жасмину завис у

задушливому, нерухомому повітрі. Гроза відкотилась тепер далеко, але дощ почав накрапати великими краплями — наче тисячі пальців водночас вдарили по провислому барабану.

— Ви що-небудь бачите? — запитав я пошепки.

— Анічогісінько, але мене не надто надихає перспектива прогулятися кладовищем в такій темряві, знаючи, що десь — за котроюсь із могил — причаїлося двоє вбивць і лише чекають нагоди, щоб вистрибнути звідти на нас, — зауважив Рег тривожно. — Може, ми би краще пересиділи тут до ранку?

Я обміркував його пропозицію, але мені здалося, що Одрі не в стані буде витримати в цьому склепі ще шість годин.

І тому хитнув головою.

— Ні, ми йдемо, — сказав я. — Якщо триматимемось усі разом, то вони не посміють нас чіпати. Але, гадаю, вони тепер вже далеко звідси.

Я вийшов на дощ, і мої супутники зробили те саме. Замкнув склеп на ключ, спустився сходами, пройшов до хвіртки і знову замкнув її за собою. Поклав ключ у кишеню.

— Ходімо, — промовив я, беручи Одрі за руку.

При світлі ліхтарика було видно, як дощ суцільним потоком ллється на насичену вологою доріжку. Верби похмуро струшували на нас воду з гілок. Далеко на горизонті спалахували блискавки, підсвічуючи сірі заплакані хмари.

Ми обережно просуvalись доріжкою, прислухаючись до найменшого поруху, і серця наші глухо калатали.

Окрім хрусту гравію під ногами та сильних ударів дощових крапель по листю, жодних інших звуків на кладовищі не вчувалося.

Нарешті з темряви визирнула біла сторожка наглядача, і ми вже знали, що знаходимось близько до виходу.

— Мені потрібен той журнал, — шепнув я Реґові, — а ви почекайте біля вікна.

— Ні! — Одрі схопила мене за руку. — Ми підемо з тобою! Не розлучаймося й на мить!

— Гаразд! — сказав я і спробував відчинити вікно.

Через п'ять хвилин ми всі вже сиділи в авто Одрі, і вона швидко повела машину в напрямку готелю. Журнал реєстрацій лежав у мене на колінах. Реґ сидів позаду, обтираючись вологим носовичком та щось бурмочучи.

— Завтра це все скінчиться, — сказав я їм. — А як саме скінчиться, залежить від тебе, люба!

— Я робитиму все, що ти скажеш, — спокійно озвалася Одрі, — але, будь ласка — ніяких більше могил!

Я поплескав її по руці.

— Це будуть не могили, — запевнив я її, — то буде щось набагато краще!

Промовивши ці слова, я помітив на узбіччі аптеку і попросив пригальмувати.

— Хочу переговорити з Бейфілдом, — пояснив я. — Треба, щоб склеп охороняли.

Мені пощастило застати Бейфілда на місці, бо той саме виходив. Він не виказав особливої радості, почувши, хто говорить.

— Вже до завтрашнього вечора, — запевнив я його, — ця справа буде розкрита. Якщо хочете бути задіяним, то допоможіть мені просто зараз. Якщо ж ні, мені дістануться всі лаври, а вас преса зацькує.

— А що треба зробити? — вимогливо спитав він. — Якщо ви щось знаєте, то приходьте в управління поліції і розкажіть усе — інакше я притягну вас за співучасть у злочині.

— Не верзьте дурниць. Розповім вам усе завтра ввечері — але не раніше, —



огризнувся я у відповідь. — Хочу, щоб ви спорядили кілька своїх людей для спостереження за склепом номер 12 на Кренвільському кладовищі. Пошліть їх туди негайно. Все, що їм потрібно буде робити — це наглядати за входом і нікому не дозволити туди зайти. Ключ у мене, але, можливо, існує дублікат. У склепі достатньо доказів, щоби закрити цю справу.

Голос Бейфілда звучав схвильовано.

— То дівчата там, еге ж?

— Так, але тримайте це в таємниці до завтрашнього вечора — я ще не дістався до вбивці. Якщо відкриєте таємницю, то змусите вбивцю зачaitися. Навіть і зараз він може бути настільки наляканий, що здатний скоїти ще одне вбивство. То ви обіцяєте мені не вдаватися до жодних дій аж до завтрашнього вечора?

Він зрештою погодився.

— Гаразд, Сп'юеку, — сказав він, — але завтра увечері ми все оприлюднимо!

— Звісно ж, — погодився я, вишкірившись на телефонний апарат, — завтра ви все оприлюдните.

Я повісив слухавку і знову вийшов на дощ.

Наступного ранку я встав рано, і, не турбуючи Реґа та Одрі, вийшов, щоби надіслати довгу телеграму полковникові Форсбергу. Потім пішов у ортопедичну майстерню і замовив в них дещо.

Коли повернувся в готель, було вже близько одинадцятої.

Я постукав у номер Одрі.

— Заходьте! — озвалася вона.

Вона сиділа на ліжку, і біля неї на столику стояв піднос зі сніданком. Одрі відклала убік вранішню газету і посміхнулася мені.

— Де ти був? — спитала вона, простягаючи мені руку.

Я присів на ліжку і взяв її за руку. І подумав, що вона виглядає премило.

— Займався організаційними питаннями, — відповів я, — і, між іншим, вже отримав офіційний дозвіл на одруження.

Вона розсміялася.

— Справді?

Я кивнув.

— Так! — підтвердив. — Невже ти гадала, що я не скористаюся такою чудовою нагодою? Ти казала, що вийдеш за мене заміж, якщо ми виберемося з того склепу. Ну то зараз ми й маємо намір це зробити.

— Думаю, що це справді непогана думка, — озвалася вона, притягаючи мене до себе. — Звісно, не так вже й весело бути дружиною детектива, але, принаймні, я знаю, на що йду.

Ми приємно провели найближчі кілька хвилин, а потім вона відштовхнула мене від себе.

— А тепер до справ, — сказала вона. — То що робитимемо далі?

Я запалив сигарету, пригладив волосся і посміхнувся їй.

— Багато чого, — озвався. — По-перше, сьогодні ввечері ти матимеш останнє побачення з хлопцем. Бо від завтра зустрічатимешся лише зі мною. А це вже щось!

— Ти натякаєш на Теда?

Я кивнув.

— Так. Доведеться пройти і через це. Можливо, ми його вже достатньо залякали. Можливо, він більше ні на що не наважиться, але якщо щось таке спробує, то тут-то ми його й схопимо!

— То ти справді гадаєш, що він — убивця? — запитала Одрі. — Я все ще не можу в це повірити!

— Найвірогідніше, що саме так і є, бо тоді все стає на свої місця. Напевно, виявиться, що він — сексуальний маніяк. І Генч покриває його злочини, ховаючи тіла, — сказав я серйозно. — Мені дуже неприємно тебе про це просити, але якщо ми не схопимо його на гарячому, він знову спробує викрутитися.

— То що я маю робити?

— Ви ж домовилися сьогодні з ним зустрітися, чи не так? Отож, все, що від тебе треба — піти з ним на побачення. Усе інше — якщо я не помиляюся — він виконає сам. Тобі нема чого хвилюватися. Ми з Регом будемо поруч.

— Звучить доволі просто, — зауважила Одрі, — але ж ви будете пильними, еге ж?

— Звісно! — сказав я, цілуючи її. — Не переживай за це і не квапся вставати. Тобі нічого робити аж до самого вечора. Побачимось пізніше.

Рег неспокійно міряв кроками наш номер. Нетерпляче озирнувся, коли я увійшов.

— Що ви затіяли? — запитав він. — І де ви були?

— Залагоджував деякі справи, — сказав я. — Ми нічого не зможемо зробити аж до вечора. Все тепер залежить від Теда. Якщо він не прийде на побачення, то нам доведеться діяти більш жорсткими методами. Але якщо він щось затіє — тут-то ми його і візьмемо!

— Отже, Одрі виступає в ролі приманки, чи не так?

Я кивнув.

— Вона розумна дівчинка, — додав. — Але краще б я її про це не просив!

Саме в цю мить задзвонив телефон.

Готельний клерк повідомив, що мене хоче бачити Бейфілд.

Я скорчив Регові гримасу.

— Скажіть йому, нехай підіймається, — відповів я клерку і повісив слухавку.

— Бейфілд іде сюди, — повідомив я Регові. — Сподіваюся, що він не дуже нам набридатиме.

За кілька хвилин у дверях з'явився Бейфілд. Він був все в тому ж незмінному чорно-білому смугастому костюмі, і на жирному обличчі застиг кислий, недовірливий вираз.

Я вказав йому на єдине крісло в кімнаті.

Рег став біля вікна, я — коло каміна.

Не знімаючи капелюха, Бейфілд важко опустився в крісло. Потім зирнув спершу на Рега, потім на мене.

— Сподіваюсь, ви, хлопці, знаєте, що робите, — озвався він, зриваючи обгортку з жувальної гумки. — Я не сказав шефові, що відбувається, і це мене дуже турбує, — він уклав пластинку в рот і почав жувати.

Я зосереджено дивився на нього.

— Я справді майже готовий розкрити цю справу, — зауважив я, — але просто зараз ситуація дуже неоднозначна.

— Краще вже ви її розкрийте, — кисло порадив він. — Мейсі зітре вас у порошок, якщо ви схибите.

— Чи направили ви своїх людей до склепу? — поцікавився я.

Він кивнув.

— Чудове завдання. Вони були від нього в захваті — простояли цілу ніч під зливою, дослухаючись до того, як мерці переверталися у своїх могилах. Щиро сподіваюсь, що ви не жартували, коли сказали, що зниклі дівчата там.

— Я не жартував, — похмуро сказав я. — Бачив їх на власні очі.

— То це таки Еслінгер? — різко спитав він мене.

Я хитнув головою.

— Не Макс, — додав.

Він вичекав трохи, однак я більше нічого не сказав. Ми мовчки дивилися один на одного, й годинник відлічував хвилини.

— Тоді це його хлопець? — врешті озвався він.

— Можливо. Точніше я знатиму це сьогодні ввечері.

Він знову пожував жуйку, а потім додав:

— Ну ви й розумник! Мак-Артур — мій друг, тому я й дав вам цю поблажку.

Я подякував йому.

— Мейсі б вам цього не дозволив — він негайно відчинив би склеп, — продовжив Бейфілд. — Я підставляю свою голову. Тож вам краще таки розплутати цю справу якнайшвидше!

— Якщо я й не доведу її до кінця, то, принаймні, я знайшов тіла. А це більше, аніж зробили ви, — нагадав я йому.

— Так, — погодився він. — Кренвіль — стояче болото.

І, трохи подумавши, продовжив:

— Гадаю, це буде кінцем Мейсі — але так йому й треба!

— Мене анітрохи не цікавить ваш Кренвіль, — зауважив я. — Зловлю вбивцю — і вмиваю руки.

— А мені тут жити, — озвався Бейфілд, випробовуючи свої довгі ноги. — Мені би не хотілося, щоб містомправляв Вулф, але це станеться, якщо Еслінгер зійде з дистанції.

— Еслінгер однозначно зійде з дистанції, — запевнив я його, — чи

змушений буде зійти. Брат його дружини також причетний до всіх цих убивств, і вже одного цього цілком достатньо.

— Еге ж, — похмуро погодився він. — Можливо, ми ще знайдемо іншу кандидатуру на посаду мера. Я би не хотів Вулфа...

— Може, ми ще й Вулфа виведемо з гри, — зауважив я і розповів йому все, що мені стало відомо про Едну Вілсон.

Він уважно все вислухав і скося глянув на мене.

— Ви нічого тут не пропустили, — підмітив він. — Якщо це справді так, то ми позбудемося і Вулфа.

— Все справді так, — кивнув я.

Він звівся на ноги.

— Гаразд, я обміркую почуте.

— Поділіться інформацією з Летімером, — порадив я. — Він черкне кілька слів у газеті. Велика стаття на першій шпальті «Кренвільського вісника» розбурхає все місто. Можливо, ви навіть станете шефом поліції, якщо добре все розіграєте.

На мить кисла посмішка освітила його обличчя.

— Я вже про це подумав, — визнав він. — Гаразд, я перекинусь із ним кількома словами.

— Хочете взяти участь у завершальній операції?

Він запитально глянув на мене.

— То підходьте сюди сьогодні ввечері. Мені лаври не потрібні — достатньо буде й того, що полковник Форсберг вважатиме роботу виконаною, — пояснив я.

Його обличчя враз засяло.

— Ну, звісно ж! — радо пристав він на пропозицію.

— Добре. Тоді зустрінемося тут близько сьомої. Утрюх ми зможемо залагодити справу якнайкраще.

— Я буду, — запевнив він і пішов до дверей, і вже у дверях зупинився.

— Терпіти не можу приватних детективів, — зронив він, — але ви таки непоганий хлопець!

Я розсміявся.

— Не такий вже я й хороший! — зауважив я. — Пригадайте-но, скільки грошей я загібаю!

Він кивнув.

— Так, а я про це й забув!

Він знову кивнув мені і вийшов, зачинивши за собою двері.

Рег хмикнув.

— Хитрий лис! — зауважив він. — Щойно побачив, що ми і без нього впораємося, так одразу й приліпився до нас! Чому ви були до нього такі поблажливі?

Я запалив сигарету і зручно вмовстився у кріслі, яке все ще тримало тепло масивного тіла Бейфілда.

— А чому б і ні? — запитав я. — Урешті-решт це справді робота поліції. Якщо йому вдасться приперти до стінки і Мейсі, і Вулфа — то нам що до того?

Я втягнув дим у себе, а потім випустив його під стелю.

— Не хочете переїхати в Нью-Йорк, Регу? — поцікавився. — Гадаю, полковник Форсберг зможе знайти для вас роботу.

Рег витріщився на мене.

— Ви жартуєте?

Я заперечно мотнув головою.

— Тепер вам нічого тут робити, — підкреслив я. — А ми з Одрі вирішили одружитися!

Коли він скінчив свої привітання, я перепитав:

— Ну то як? Їдете?

Він кивнув.

— Так! Я би дуже хотів цього!

Я підвівся:

— Добре! Ну що ж — тепер чекатимемо вечора! — і пішов до дверей.

— Куди ви? — поцікавився він.

— Куди? — здивувався я. — Яка ж ви ще дитина! Звісно ж, до майбутньої дружини!

\*

Було вже по шостій, коли я зайшов у номер Одрі з великою коробкою в руках.

Вона сиділа перед туалетним столиком в яскравому халатику і вкладала волосся.

— Де ти пропадав? — запитала вона, розвертаючись на стільці і розкриваючи переді мною обійми.

Я поклав коробку, поцілував Одрі і сів у найближче крісло.

— Був зайнятий, — відповів. — Чиє новини від Теда?

Вона кивнула.

— Він зателефонував годину тому і запропонував зустрітися в клубі «Сайро» о восьмій.



— Отож, зустріч таки відбудеться, — сказав я, ледь приховуючи хвилювання. — Він казав ще щось?

— Нічого важливого, — відповіла вона. — Був товариський і, здається, зрадив перспективі знову зустрітися зі мною. Він багато жартував, оце й усе. Ти знаєш, я все ще не можу повірити, що...

— Невдовзі все з'ясується, — сказав я. — В чому ти йдеш?

— Думала йти в сукні, — вона була спантеличена. — А що? Ти хочеш, щоб я надягла щось особливе?

— Так, — озвався я. — Хочу, щоб ти одягнула білий костюм та блузку зі стоячим високим коміром — або навіть легкий светрик під шию.

— Але для цього надто жарко! — запротестувала вона, однак, побачивши вираз мого обличчя, замовкла. — Гадаєш, це справді серйозно?

— Так, — підтвердив я. — Хочу, щоб ти була в білому — аби мені легше було тебе розгледіти в темряві — до того ж хочу, щоб ти одягла светр з високим коміром, аби приховати ось це.

Я узяв коробку і відчинив її.

— Що це, в біса, таке?! — вигукнула Одрі.

— Та так — моя маленька примха, — промовив я, витягаючи звідти гіпсовий зліпок — протектор для шиї та плечей. — Він добре зроблений, міцний і складається з двох частин.

— Присядь-но на хвилинку і дай мені це приміряти!

— Але для чого? Навіщо мені одягати таке страхіття?

— З такою штукою на шиї, — пояснив я спокійно, — тебе ніхто не зможе задушити. Невже ти думаєш, що я випробовуватиму долю?

Вона кинула на мене швидкий здивований погляд, але заперечувати не стала. Розкрила халатик і припасувала частину штуковини до плеча. Вона добре лягла. Тоді я приклав другу половинку зліпка на інше її плече і

зафіксував деталі. Тепер шия Одрі була цілковито захищена — починаючи від самісіньких вух. Однак пристосування не стисало їй шию і не обмежувало рухів. Я був страшенно гордий з себе.

— Але я не зможу ходити в цьому весь вечір! — задихаючись, вигукнула вона. — До того ж Тед це помітить!

— А тобі й не треба буде носити його весь вечір, — пояснив я. — Лише хотів пересвідчитися, що він тобі підійде. Коли виходитимеш із клубу, підй у вбиральню і вдягни це. Я буду поруч і подам тобі цей комір у потрібний момент. Тед нічого не помітить у темряві.

— Який же ти милий! — озвалася вона. — Невже ти сам до цього додумався?

— Не май мене за дурника! — вишкірився я. — Ти йдеш на ризик, а я не хочу, щоб із тобою щось сталося. А з цим ти будеш захищена. Тепер вони можуть підвісити тебе навіть під дах, а ти лише сміятимешся їм у вічі!

— Сподіваюсь, що зі мною нічого такого не робитимуть, — відповіла Одрі. — Ну, а тепер іди, бо я мушу переодягнутися. Мою шию можеш взяти з собою!

Я зняв свою гіпсову штуку, поцілував Одрі і пішов у свій номер, де застав Реґа, котрий лежав на ліжку, і кутив.

— Мене аж трясє, — сказав він, сідаючи. — Де ви були увесь цей час? І що це у вас в руках?

Я розповів йому про зліпок.

— Святий Боже! — вигукнув він. — Оце так думка! Невже ви серйозно думаєте, що вони спробують її задушити?

Я запалив сигарету.

— Якщо вони не зроблять такої спроби, тоді я на хибному шляху. Однак не хочу ризикувати.

— Але ви надумали щось іще, — зауважив Реґ, із підозрою дивлячись на

мене. — То що це?

Я посміхнувся.

— У нас ще буде для цього вдосталь часу, — сказав я. — Обіцяв Бейфілду розплутати цю справу, і маю намір виконати свою обіцянку. Але поки що зарано розкривати всі свої карти.

Він сердито глянув на мене.

— Ну що ж, нехай так — якщо волієте бути загадковим, — сказав він, — але подумайте про мої нерви...

— А я про них і думаю, — озвався я, поглянувши на годинник. Була за чверть сьома. Час наче застиг. Я присів, вичікуючи. Прокрутив у голові свої плани і залишився ними задоволений. Я більше нічого не міг зробити.

О сьомій приїхав Бейфілд. Він був збуджений і вишкірився, побачивши нас із Реґом.

— Нарешті ми до чогось наближаємось, — сказав він, сідаючи на краєчок ліжка.

— Я зустрівся з Летімером, і ми маємо намір викрити Вулфа.

— І чого це вам коштувало? — поцікавився я, знаючи Летімера.

Він підморгнув мені.

— Та ми з ним просто друзі! — В цьому місті є один чоловік, котрий мріє купити «Кренвільський вісник». Уже завтра Вулф буде радий спекатися цієї газетки.

— Може, ви ще й знайшли нову кандидатуру на посаду мера? — спитав я, пильно до нього придивляючись.

— Може, й так, — відповів він, — але все тепер залежатиме від вас. Якщо цей ваш ефектний трюк сьогодні ввечері не спрацює, то ми обидва опинимося у дуже непростому становищі.

— У мене все вийде, — запевнив я його. — А як щодо випивки?

Він кивнув.

— Я саме хотів вас про це попросити! То що ви задумали?

Я взяв слухавку і попросив чергового принести нам віскі в номер. І розповів Бейфілду, що Одрі йде на побачення з Тедом Еслінгером у клуб «Сайро». Тож все подальше залежатиме від Теда.

— Отже, це таки Тед Еслінгер? — перепитав Бейфілд, хитнувши головою.  
— Це стане справжнім шоком для старого. Мені подобається Макс, однак я не в захваті від сина — надто вже той бігає за дівчатами. Свого часу ми навіть отримували скарги — ви знали про це?

Я хитнув головою.

— Чув, що він надто запальний, але не знав, що він ще й розпусний, — зауважив я. — Цей його друг — Роджер Кірк — певно, міг би свідчити проти нього в суді?

Бейфілд буркнув.

— Той такий самий. Обидва рано чи пізно мали би неприємності. В такому маленькому місті, як Кренвіль, важко довго щось приховувати, але досі все їм сходило з рук. Гадаю, що дотепер вони вибирали дівчат, які боялися що-небудь сказати. Одна-дві з них таки робили спроби заговорити, однак Еслінгер все швидко залагоджував за допомогою Мейсі.

Обличчя Бейфілда спотворила гримала огиди.

— З Мейсі можна залагодити будь-що — якщо у тебе достатньо грошей.

Принесли замовлення, і я зробив три «хайболи»[11]. Коли ми допивали своє віскі, зайшла Одрі. Вона пречудово виглядала у білому ляному костюмі та кашеміровому біло-блакитному легкому светрику.

Бейфілд захоплено глянув на неї.

— Ні, це мені подобається! — вигукнула вона. — Ви тут без мене дудлите

віскі, а де ж моя порція? Врешті-решт, я тут головна дійова особа, і це мене мають намір задушити!

— Не верзи дурниць! — відповів я. — Не хочу, щоб моя дружина пила віскі. Куплю тобі в клубі джин!

Вона сумовито хитнула головою.

— Я вже починаю сумніватися, чи добре вчинила, погодившись стати твоєю дружиною, — зауважила вона, хлюпнувши собі віскі в мою склянку і додаючи трохи содової. — Поки не вийду за тебе, робитиму все, що хочу. Коли ж вийду — можливо, й виконуватиму твої забаганки — якщо вони будуть достатньо розсудливими.

— Ви, я думаю, краще ладнаєте зі своєю дружиною, — сказав я Бейфілду.

— Моєю дружиною? — фиркнув той. — Я не бачив її вже шість років і мені байдуже, побачу я її ще коли-небудь, чи ні!

— Боюся, місіс Бейфілд думає так само, — озвалася Одрі, посміхнувшись йому. — Отож, ви обидва приречені бути щасливими!

Я поглянув на годинник.

— Гадаю, нам час іти. Візьмемо таксі і поїдемо в клуб.

Я підійшов до Одрі.

— Ми будемо увесь час поруч. Якщо Тед захоче повести тебе ще кудись — сміливо йди за ним. Але, коли полишатимеш клуб, не забудь надіти ось це! — і я поплескав по коробці зі своєю гіпсовою штуковиною.

— Не забуду, — пообіцяла вона і, повернувшись до Рега з Бейфілдом, сказала:

— Впевнена, що ви не образитесь, якщо я попрошу вас на хвилику залишити мене з моїм майбутнім чоловіком наодинці. Можливо, він схоче ще дещо мені сказати — щось конфіденційніше!

Бейфілд збентежено попрямував до дверей, дурнуvато посміхаючись. Рег

вийшов слідом.

Уже за п'ять хвилин ми приєдналися до них у вестибюлі, й Одрі сіла в таксі. Ми сіли в інше і поїхали за нею.

— Ця дамочка доволі тямовита, — раптово сказав Бейфілд, наче не в силах більше стримуватись. — Ви — щасливчик, що заволоділи такою жінкою!

— Сам прекрасно це усвідомлюю, — озвався я цілком щиро.

\*

Нічний клуб «Сайро» був єдиною яскраво освітленою точкою Кренвіля. Коли ми ввійшли — а була вже майже восьма — то саме зауважили, як Одрі піднімається широкими сходами нагору, у бар.

— Регу, — сказав я. — Хочу, щоб ви залишилися біля входу. Цілком може статися так, що якщо перед входом збереться натовп, ми прогавимо Одрі. Не відпускайте таксі і просто чекайте, гаразд?

Він кивнув, і ми його полишили.

Бар був переповнений, і ми з Бейфілдом з неабиякими зусиллями прокладали собі шлях усередину. Я замовив дві порції подвійного віскі, і, чекаючи на замовлення, оглянув натовп поверх голів.

Одрі сиділа за столиком при вході. Вона була сама.

— Він ще не прийшов, — пошепки сказав я Бейфілду. — Цікаво, чи він часом не здрейфив?

Бармен подав нам замовлення, кивнув Бейфілду, котрого знав, і пішов обслуговувати інших клієнтів.

Ми полишили бар і сіли в іншому приміщенні, звідкіля нам добре була видна Одрі, однак ми не дуже кидалися в очі.

Не минуло й п'яти хвилин, як до Одрі підійшов розсильний і щось сказав.

— Щось сталося, — сказав я Бейфілду й підвівся. — Будьте тут, а я піду

з'ясу, в чому річ.

Коли я підходив до Одрі, посильний саме відійшов.

Одрі звелася на ноги.

— Він передав мені записку, — сказала вона, і в очах її читався страх. —  
Хоче, щоб я зараз приїхала на Меддокс-авеню, 49. Пише, що його друзі  
влаштовують там вечірку.

— Тепер нам все зрозуміло, — зауважив я. — Ось як він заманював інших  
дівчат на Вікторія-драйв!

І я махнув рукою Бейфілду, котрий швидко приєднався до нас.

— Де Меддокс-авеню? — запитав я.

— Це бічна вуличка від Вікторія-драйв, — сказав він, дивлячись на мене.  
— А навіщо вона вам?

— Тед передав для Одрі записку, щоб вона приєдналась до нього. Пише, що  
його друзі організовують там вечірку. Номер будинку — 49.

— Зачекайте-но хвилику, — сказав Бейфілд і важко протупотів до телефону.

За кілька хвилин повернувся, і на обличчі його читалася тривога.

— Це нежилий будинок, — пояснив він. — Я послав туди своїх людей —  
щоб оточили дім, коли ми туди зайдемо. Дійсно скидається на те, що ви на  
правильному шляху.

Я подав Одрі коробку, яку тримав тепер в руках.

— Начепи це на себе, крихітко — й поїхали!

Вона глибоко зітхнула.

— Це навіть гірше, ніж виривати зуб! — жалібно сказала вона,  
намагаючись посміхнутися. — Швидше би це все скінчилося!

Ми провели її поглядами, коли вона заходила у вбиральню, і спустилися

вниз, щоб зачекати на неї в таксі.

Меддокс-авеню була тьмяно освітленою вуличкою з будинками з одного боку та великим пустищем з іншого. За пустищем розташовувався ливарний цех. Будинки стояли далеко один від одного — наче зуби у роті старигана — й були сірі через постійну багаторічну кіптяву довкруг. Було надто темно, щоб детальніше щось роздивитися.

Ми підійшли до таксі Одрі, щоб обговорити все до того, як вона увійде в будинок.

— Ми з Бейфілдом підемо першими й сховаємося в саду, — сказав я. — Реґу, ви приєднаєтеся до нас пізніше.

Одрі, висунувшись із вікна свого таксі, промовила стурбовано:

— А що мені робити?

— Коли наблизитися до будинку, подзвони й чекай. Якщо до дверей підійде Тед, іди за ним. Ми зайдемо слідом, — додав я. — В тебе є пістолет?

— Т-так, він у моїй сумочці.

— Ну то дістань його звідти. Тримай в руках, але так, щоб непомітно було. Якщо ситуація ускладниться, і ми не встигатимемо — стріляй. Бейфілд не заперечуватиме.

Поки ми все це говорили, водій таксі слухав, відкривши рота.

— Звучить так, ніби у вас буде пречудова вечірка! — нарешті устряв він. — Оце буде про що розповісти своїй старій!

Бейфілд коротко звелів йому стулити пельку.

— Все ясно? — перепитав я.

Мої супутники кивнули.

Я потиснув Одрі руку.

— Не бійся! — сказав я, і, стишивши голос до шепоту, додав, щоб почула



лише вона:

— Я тебе дуже люблю!

Полишивши її, ми з Бейфілдом пішли вздовж Меддокс-авеню, тримаючись її неосвітленого боку.

Номер 49 був останнім будинком на вулиці. Він поодиноким стояв посеред великого саду і виглядав темним та нежилым. Ми обережно наблизились, і коли до будинку було вже зовсім близько, я розгледів світло в холі.

— Дивіться! — прошепотів я Бейфілдові. — Він там і чекає на неї!

— А, може, нам просто увірватися і пальнути в нього? — запитав Бейфілд.  
— Мені не дуже подобається те, що молода жінка змушена зайти сюди сама!

— Мені теж, — коротко озвався я. — Але що нам залишається? Ми повинні спіймати його на гарячому!

Тепер ми зупинилися і крізь щільну загорожу дивилися в сад. Окрім світла у холі, решта вікон були темними.

— Спробуймо проникнути через чорний хід. Можливо, це нам вдасться, — пробурмотів я.

— Мої люди мали б уже оточити будинок, — прошепотів Бейфілд у відповідь. Поглянув на годинник. Була за десять дев'ятого.

— Йдіть обережно, інакше отримаєте по черепу!

Я відступив.

— Тоді йдіть першим! — сказав я. — Ваша голова виглядає міцнішою для подібних ударів!

Він щось буркнув, але пішов вперед. Слідом за ним я обійшов будинок. Не пройшли ми й десяти кроків, як перед нами з темряви виринув якийсь силует. Я помітив блиск формених срібних ґудзиків, і Бейфілд гукнув:

— Ну що тут, сержанте? — запитав.

Поліцейський сержант хитнув головою.

— Ми тут лише кілька хвилин, — відрепортував. — В будинку хтось є, але ми поки що нікого там не чіпали.

— Скільки вас усього?

— Шестеро. Розосередилися в саду по периметру. Я сказав своїм підлеглим, щоб усіх впускали в будинок, але нікого не випускали. Правильно?

— Так, — і Бейфілд повернувся до мене. — Може, йому краще піти з нами?

— Гаразд. Але без шуму.

Ми нечутно пробралися до чорного ходу в будинок. До нього вела зацементована доріжка, тож ми пішли нею і розчули звук таксі, котре саме під'їхало.

Я нервував, і руки мої тремтіли. Раптом мені захотілося відмінити свої попередні інструкції Одрі. І лише величезним зусиллям волі я подолав напад паніки.

Бейфілд спробував відчинити двері чорного ходу.

— Замкнені! — прошепотів він мені на вухо.

Я легко відштовхнув його й оглянув замок. Він відчинявся нескладно, тож я витягнув з кишені ніжик, трохи почаклував із замком і розчахнув двері.

Поки я все це робив, почув, як біля парадного входу зупинилось таксі, і за хвилину десь у будинку пролунав електричний дзвінок.

Я пройшов на кухню і увімкнув ліхтарик.

— Вона вже біля дверей, — прошепотів я Бейфілдові. — Дайте мені кілька хвилин — а потім ідіть за мною! Нехай сержант охороняє чорний хід!

Бейфілд мовчки потис мені руку на знак згоди, і я пройшов уперед. Засунув

руку в бічну кишеню і зняв із запобіжника свій поліцейський револьвер 38 калібру.

Дзвінок пролунав знову, і коли я, вимкнувши ліхтарика, вийшов у коридор, то почув, як хтось спускається сходами.

Я стояв, вичікуючи, у вузькому, темному проході, тримаючи у витягнутій руці револьвер, і серце моє калатало десь між ребрами. Притінена гасова лампа наверху сходів освітлювала жовтуватим світлом хол.

На стіні відбився витягнутий у довжину силует — згорблена фігура з довгими тонкими пальцями та гротескно розчепіреними долонями-клешнями. Фігура мовчки й швидко наближалася до дверей. За мить я побачив, що це — Елмер Генч. Він постояв перед дверями, прислухаючись, потому рвучко розчахнув двері.

Я почув, як Одрі приглушено скрикнула — а тоді кістляві пальці Генча вхопили її за зап'ястя і затягли всередину. Одрі пручалася, однак він зачинив за собою двері, ще й підперши їх своїм тілом.

— Доброго вечора, міс Шерідан, — озвався він, посміхаючись.

У миготливому світлі гасової лампи його бліде примарне обличчя виглядало просто жахаючим.

Одрі спробувала відсахнутися убік. Вона була так близько до мене, що я міг чути її уривчасте, пришвидшене дихання.

— Не бійтеся, міс Шерідан! — сказав Генч. — Тед чекає на вас. Він нагорі. Там всі його друзі чекають на вас. Ходімо ж наверх і приєднаймося до них!

Одрі застигла на місці, мов паралізована.

Генч нахмурився, і тоді на його обличчі з'явилась жахлива усмішка.

— То на що ви чекаєте? — спитав він, і його моторошні пальці потяглися, було, до Одрі, але потім відсмикнулися.

— Підіймайтесь же до Теда. Він так давно чекає на вас!

І видав їдкий смішок.

— О, як же він вас жадає!

Дуже повільно Одрі почала наближатися до сходів. Час від часу вона кидала погляд на Генча, який продовжував стояти біля вхідних дверей.

Одрі поставила ногу на першу сходинку і завмерла. Я чув, як мені в спину дихає Бейфілд, але не обертався, бо не зводив очей із Одрі.

І тоді це сталося. Пролунав ледь чутний свист. Одрі скрикнула. Руки її вчепилися в мотузку, яка оповила її шию. Потім її злегка підтягнули наверх. Коли її ноги відвалились від землі, Генч, видавши ледь чутний звук, схожий на гарчання тварини, кинувся Одрі в ноги, втримуючи їх.

Потім пролунав постріл, котрий мало мене не оглушив.

Я рвонув уперед — туди, де лежав тепер непорушно Генч. Обійнявши Одрі за талію, я поставив її на ноги і вивільнив шию від петлі. Її тіло було в'ялим, і на одну страшну мить мені здалося, що ми запізналися.

Бейфілд, котрий і пальнув у Генча, зняв зашморг із шиї Одрі, я розчув слова:

— Все гаразд, Марку! — і Одрі розридалася.

Рег та поліцейський сержант вже бігли нам назустріч.

— Подбайте про неї, — сказав я Регові, і, підштовхнувши Одрі до нього в обійми, побіг услід за Бейфілдом.

Він чекав на мене на верхній сходинці.

— Ми його таки дістали, — сказав він крізь зуби. — Тепер він нікуди не втече. В житті ще такого не бачив.

— Ви ще й не таке побачите, коли я врешті дістануся до диявола, — люто сказав я.

Ми пройшли темним коридором, і наші ліхтарики відкидали дві точки

світла попереду. По дорозі я відчиняв одну за одною всі двері, поки Бейфілд залишався в коридорі, готовий негайно вистрілити, щойно вбивця зробить спробу проскочити повз нас.

Так ми обійшли всі кімнати.

Робота була нервовою і копіткою. Кожна порожня кімната наближала нас до вбивці, що причаївся десь у темряві, дослухаючись до наших кроків.

Нарешті залишилась остання кімната.

— Тепер він наш, — сказав Бейфілд, відштовхуючи мене. — Виходь! — люто заволав він. — Ти чуєш мене? Руки догори!

У кімнаті почулося якесь шарудіння.

— Виходь же! — гаркнув Бейфілд.

У кінці коридору з'явилися сержант та двоє поліцейських. Їхні потужні ліхтарики були направлені на поїдені шашіллю двері.

У кімнаті пролунали кроки. Легкі, повільні, невпевнені.

Ми наставили пістолети на двері.

Ті повільно відчинилися всередину, потім розчахнулися. На порозі стояла місіс Еслінгер і дивилась на нас. Губи її були міцно стиснуті, а очі — ніби дві крижини.

Вона була в тій самій погано пошитій чорній сукні, а на голові її красувався чорний капелюшок із блискітками з чорного гагату. Вона постояла трохи, дивлячись на нас, а потім вибухнула холодним моторошним сміхом.

\*

Ми сиділи у барі готелю, попиваючи віскі та затягуючись сигаретним димом. Це був наш останній вечір у Кренвілі, а тому ми розкошували.

Бейфілд аж сяяв від щастя. Для нього все складалося якнайкраще: він уже бачив себе шефом поліції. Щойно уся ця історія з'явиться в газетах,

губернатор штату однозначно зажадає розслідування справи. І Мейсі змушений буде піти у відставку.

Бейфілд підняв свою склянку і, затинаючись, виголосив тост за моє здоров'я.

— Ви — чудовий хлопець, — заявив він. — І справді чогось варті — попри те, що є приватним детективом.

Я подякував йому.

Одрі поклала голівку мені на плече і чомусь загадково посміхалася.

— Я була явно не на висоті, — м'яко визнала вона. — Діяла гарно, але провально. Тепер я знаю, як стати успішним детективом. Усе, що треба зробити, — це обрати невинну людину і чекати, поки усе з'ясується само по собі. Любий, зізнайся: ти ж був упевнений, що вбивця — Тед?

Я криво всміхнувся.

— Ну, справді: якийсь час я гадав, що це Тед, але невдовзі змінив думку.

Побачивши розгнівано-іронічний вираз на її обличчі, швидко продовжив:

— Гаразд, гаразд; я справді думав, що це Тед, але ужив заходів, щоб перевірити місіс Еслінгер та її братика. Ці двоє геть спантеличували мене. Але як же мені було з'ясувати, що вони ненормальні? Я ж не прожив усе своє життя в цьому місті, як дехто... Тому ви й не можете мене критикувати!

Летімер випростався у кріслі і втомлено поглянув на мене.

— Не сперечайтесь! — благально промовив він. — Я мушу переповісти цю історію, але як я її передам, якщо не знаю, що й до чого?

Рег поплескав його по руці.

— Ви п'яний! — сказав він щасливо. — Забудьте про всю цю історію і випиймо ще!

Летімер сердито зирнув на нього.

— Відчепіться! — рявкнув він. — Робота є робота — незалежно від того, скільки я випив!

І він поглянув на мене.

— Розкажіть мені все по порядку. Старушенція, може, й з'їхала з глузду, однак це нічого мені не пояснює.

— Пояснює, якщо ви як слід все обмізкуєте, — заперечив я, граючись із кучериками Одрі.

— Історію її хвороби мені переслав полковник Форсберг. Місіс Еслінгер одразу мені не сподобалася, тож я вирішив її перевірити. Що я й зробив. Вона розпочала свою кар'єру в мандрівному цирку, опанувавши мистецтвом родео і навчившись майстерно накидати ласо — не гірше за справжнього ковбоя. Батько її помер у божевільні, бо був убивцею-маніяком та ще й, до того ж, душевнохворим. Вона була також хвора і певний час перебувала в клініці, звідки її витяг брат. Вони разом переїхали на схід, де вона вийшла заміж за Еслінгера, котрий нічого не знав про її минуле. Братик за нею пильно наглядав, і коли вона почала робити промахи, то поселився разом із нею. Ось чому Еслінгер і змушений був зробити його своїм управляючим. На той час Еслінгер уже все знав, але був надто слабкий для того, щоб відіслати її назад у клініку.

Одрі випрямилася.

— Де ви все це накопили? — вимогливо спитала вона.

— Ось одна з переваг роботи в такому солідному агентстві, як Бюро міжнародних розслідувань. Це все для мене відкопав Форсберг, — пояснив я. — У місіс Еслінгер лише одна слабкість — це її син. Вона страшенно ревнує його до всіх дівчат, і коли він почав із ними зустрічатися, вона стала смертельно небезпечною. Генч також несповна розуму, але по-іншому. Він не вбивав... але бальзамував трупи! Коли місіс Еслінгер почала вбивати Тедових дівчат, Генч зміг нарешті уповні віддатися своїй прихильності до бальзамування. Однак в нього вистачило розуму ховати трупи в родинному склепі Еслінгерів — але про це вам відомо.

Летімер кивнув.

— Так, — озвався він. — Тож ця справа не має нічого спільного із «Вуличним фото»?

— Я би так не сказав, — заперечив я. — У своєму безумстві місіс Еслінгер надумала зробити чоловіка мером міста. Вона вирішила прибрати Старкі з дороги за допомогою того ательє і зосередила свою увагу на дівчатах, чії фотографії з'являлися у вітрині фотоательє Старкі. Пам'ятаєте, як я знайшов там носовичок Мері Дрейк? Присягаюсь, що то Генч його туди підкинув, щоб навести мене або Теда на хибний слід. Тед був щиро переконаний, що Старкі причетний до всіх цих вбивств, бо мати це йому навіяла.

— А як же дівчата — чи це випадковість, що всі вони були блондинками?

Я притягнув Одрі до себе ближче.

— Просто Тед віддає перевагу білявкам — так само, як і я. Нема нікого кращого за блондинок!

— Тоді все ясно, — сказав Бейфілд, посміхаючись мені. — Чоловіче! Хотів би я побачити фізіономію Мейсі, коли він завтра про все це дізнається! Цим я його просто-таки доб'ю!

— Не можу збагнути, чому місіс Еслінгер і Генч намагалися вбити ще й мене, коли дізналися, що нам все відомо про тіла, — зауважила Одрі. — Логічніше було б вичекати хоч трохи.

— Але ж вони обоє божевільні, — озвався я. — Ми підготували їм пастку, і вони не змогли противитися спокусі потрапити в неї.

— Але де був увесь цей час Тед? — запитала Одрі. — І чому він зі мною так і не зустрівся?

— Це все підлаштувала місіс Еслінгер. Син розповів їй, що має намір зустрітися з тобою, і та побачила для себе нову можливість та вирішила негайно цим скористатися. Вона доручила Генчу зателефонувати у клуб «Сайро» і залишити записку для тебе з проханням зустрітися на Меддокс-авеню. Потім вона під якимось приводом затримала Теда, аби він спізнився



на побачення з тобою, і, звісно ж, він приїхав, коли ти вже пішла. Гадаю, що той самий трюк вона проробляла і з іншими дівчатами.

— Це все? — уточнив Летімер, гасячи сигарету.

— Гадаю, що так. У вас має вийти пречудова стаття. Не забудьте всю славу приписати Бейфілду!

Бейфілд аж засяяв.

— Якщо вам потрібна допомога в підготовці статті, — озвався Рег, — то я готовий це зробити!

Летімер звівся на ноги.

— Тоді ходімо. Спочатку підготуймо статтю, а тоді вже відірвемося, як слід!

— Побачимося зранку, Регу! — гукнув я йому вслід. — Бо я їду першим же вранішнім поїздом!

Бейфілд допив своє віскі і також підвівся.

— Що ж, не буду вас затримувати — відпочивайте! — сказав він, простягнувши мені руку. — Мені навіть шкода, що ви їдете. Наступного разу, коли приїдете в Кренвіль, ви будете приємно здивовані тутешніми змінами. Коли з політичної арени зійдуть Мейсі і Вулф, у місті знову стане спокійно.

Він глянув на мене через плече, а тоді, стишивши голос, прошепотів:

— З того, як все складається, я тепер не здивуюся, якщо мером міста стане Мак-Артур. У мене є своя людина, яка його підтримає, а він неабиякий розумник — якщо його відокремити від дружини!

Він примружив одне око і непевно махнув нам рукою.

— Бувайте, — додав він, променисто нам посміхнувшись, — сподіваюсь побачити вас наступного разу в церкві, на вінчанні.

І нетвердою ногою пішов до виходу, нарешті полишивши нас із Одрі на самоті.

— Взагалі-то він приємний, правда? — сказала Одрі, вкладаючи свою руку в мою.

— Коп завжди приємний — коли йому чогось від вас треба, — парировав я.  
— Ходімо ж, моя люба — нам час у ліжечко!

Вона глянула на мене.

— Я знаю, що то було сказано жартома, — додала вона, — але пам'ятаєш, ти колись казав, що Макс Еслінгер насправді не вірив, що я зможу розплутати цю справу... Якщо він так казав, то навіщо ж він мене тоді найняв?

Я вишкірився.

— Місіс Еслінгер переконала його в цьому, — сказав я, обіймаючи її за талію. — Вона вважала, що якщо за справу візьмешся ти...

— Досить! — поквапно урвала мене Одрі. — Не смій сміятися!

Я пригорнув її до себе і поцілував.

\*

notes

Примітки

# 1

Чарлі Пейс — найславетніший зломщик в історії; легенда лондонського злочинного світу 19 століття, його злочини описували Конан Дойль і Марк Твен).

## 2

Джинджер Роджерс (англ. Ginger Rogers, народжена Вірджинія Катерина МакМат (англ. Virginia Katherine McMath), 1911-1995) — американська кіноактриса, танцівниця і співачка.

### 3

Рита Гейворт (англ. Rita Hayworth), справжнє ім'я — Маргарита Кармен Кансіно (1918-1987) — американська акторка й танцюристка, секс-символ 1940-х років.

## 4

Елізабет Рут «Бетті» Грейбл (англ. Elizabeth Ruth «Betty» Grable; (1916-1973) — американська актриса, танцівниця і співачка.

## 5

Альберто Варгас (ісп. Joaquín Alberto Vargas y Chávez, 1896-1982) — американський художник та ілюстратор перуанського походження, відомий своїми малюнками напівголених дівчат в стилі «пін-ап». Його часто вважають одним з найвідоміших художників пінапу. Численні картини Варгаса продавалися і продовжують продаватися за сотні тисяч доларів.

## 6

Джоан Кроуфорд (англ. Joan Crawford (справжнє ім'я — Люсілля Фей Ле-Сюр, англ. Lucille Fay Le Sueur; 1904—1977) — американська акторка німого й звукового кіно, танцюристка.



## 7

Волт Вітмен (Walter Whitman; 1819-1892) — американський поет, есеїст, журналіст та гуманіст.

## 8

Рах — лат. мир.

## 9

Діна Дурбін, справжнє ім'я — Една Мей Дурбін; (1921-2013)—канадська акторка і співачка, зірка Голлівуду 1940-х років.

## 10

Белла Лугоші — американський актор угорського походження (1882-1956). Найбільш відомий виконанням ролі графа Дракули в однойменній бродвейській постановці 1927 року та фільмі 1931 року.

# 11

Хайбол — віскі з содовою та льодом.